

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 94 / IV legislatura / Cinquè període

Dimecres, 29 de juny de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 53

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i catorze minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei sobre els senyals geodèsics (Reg. 17472) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5085).

Esmena a la totalitat

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P), la qual, tot seguit n'anuncia la retirada, es posiciona i fa l'explicació de vot (p. 5086).

Article 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, d'addició)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), juntament amb les esmenes núms. 5, 6, 11, 12, 15 i 17. Tot seguit anuncia la retirada de les esmenes 9 i 16 i fa l'explicació de vot (p. 5088).

Articles 2, 3 i 4

Article 5

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 3, d'addició)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC), juntament amb les esmenes núms. 4, 7, 8, 10, 13 i 14. Tot seguit fa el posicionament i l'explicació de vot (p. 5089).

Lletra b)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 5, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 6, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 7, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Apartat 5

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 9, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 6

Article 7

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 10, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 11, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Apartat 7

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 12, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Article 8

Article 9

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Articles 10 i 11

Article 12

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 15, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Article 13

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 16, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Articles 14, 15 i 16

Disposicions addicionals

Disposicions finals

Exposició de motius

Paràgraf segon

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 17, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Disposició final primera

La secretària primera dóna lectura a l'esmena del G. Socialista que no ha estat publicada (p. 5091).

Esmena del G. Socialista (esmena no publicada)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal (S), el qual, tot seguit fa el posicionament i l'explicació de vot (p. 5091).

Torn en contra conjunt: Sr. Esteve i Figueras (CiU), el qual proposa esmenes transaccionals a les esmenes núms. 6, 12 i 17 i esmenes tècniques als articles setè i vuitè (p. 5092).

La secretària primera dóna lectura a les esmenes transaccionals (p. 5093).

El Sr. Portabella (ERC) intervé per retirar les esmenes núms. 6, 12 i 17 a favor de les esmenes transaccionals (p. 5094).

Votació de l'esmena núm. 11: rebutjada per 6 vots a favor, 84 en contra i 4 abstencions (p. 5094).

Votació de l'esmena núm. 15: rebutjada per 33 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 5094).

Votació de les esmenes núms. 2 i 5: rebutjades per 6 vots a favor, 61 en contra i 27 abstencions (p. 5094).

Votació de l'esmena núm. 8: aprovada per unanimitat (p. 5095).

Votació de les esmenes núms. 3, 4, 10, 13 i 14: rebutjades per 22 vots a favor, 62 en contra i 12 abstencions (p. 5095).

Votació de l'esmena no publicada: rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions (p. 5095).

Articles 1-4, 6, 8, 9-16 i disposicions addicionals i finals

Text del Dictamen

Votació: aprovats per unanimitat (p. 5095).

Votació de les esmenes transaccionals: aprovades per unanimitat (p. 5095).

Votació de l'apartat 4 de l'article 7: aprovat per 82 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció (p. 5095).

Votació dels articles 5 i 7 i de l'exposició de motius: aprovats per unanimitat (p. 5095).

Títol i títols

Text del Dictamen

Votació: aprovats per unanimitat (p. 5095).

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei reguladora de la televisió local (Reg. 16040) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Article primer

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb les esmenes núms. 8 i 10 (p. 5095).

Torn en contra: Sr. Castellnou (CiU) (p. 5096).

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: Sr. Piella (S), juntament amb les esmenes núms. 9, 2, 13, 14, 16, 21, 23 i 25-31. Tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núms. 9 i 14 (p. 5096).

Torn en contra: Sr. Castellnou (CiU), el qual proposa una esmena transaccional a les esmenes núms. 20 i 28 (p. 5097).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 3, d'addició)

Torn a favor: Sr. Rodri (ERC), juntament amb les esmenes núms. 12 i 17. Tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 17 (p. 5100).

Torn en contra: Sr. Castellnou (CiU), el qual proposa una esmena transaccional a l'esmena núm. 3 (p. 5101).

Article segon

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. Popular (núm. 4, d'addició)

Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb les esmenes núms. 5, 6, 7, 15, 19, i 22 (p. 5101).

Torn en contra: Sr. Castellnou (CiU) (p. 5102).

Esmena del G. P. Popular (núm. 5, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. Popular (núm. 6, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Article tercer

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 7, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 10, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 12, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Apartat 4

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 5

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. Popular (núm. 15, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Apartat 6

Esmena del G. Socialista (núm. 16, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 17, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 18, d'addició)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb les esmenes núms. 20 i 24. Tot seguit retira la primera part de l'esmena núm. 20, i la segona la retira a favor d'una esmena transaccional (p. 5102).

Torn en contra: Sr. Castellnou (CiU) (p. 5104).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. Popular (núm. 19, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 18).

Esmena del G. Socialista (núm. 21, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. Popular (núm. 22, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. Socialista (núm. 23, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 24, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 18).

Esmena del G. Socialista (núm. 25, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 26, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 27, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 28, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 29, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 30, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Disposició transitòria

Disposició final

Addició de noves disposicions

Esmena del G. Socialista (núm. 31, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

El president anuncia que hi ha una esmena tècnica a l'apartat primer de la Disposició transitòria que s'incorpora al text (p. 5104).

El secretari segon dóna lectura a les esmenes transaccionals a les esmenes núms. 3 i núms. 20 i 28 (p. 5104).

El Sr. Piella (S) intervé per a uns aclariments (p. 5104).

Votació de les esmenes transaccionals: aprovades per unanimitat (p. 5105).

Votació de l'esmena núm. 1: rebutjada per 14 vots a favor, 63 en contra i 16 abstencions (p. 5105).

Votació de les esmenes núms. 8, 10, 18 i 24: rebutjades per 27 vots a favor, 63 en contra i 3 abstencions (p. 5105).

Votació de les esmenes núms. 9, 16, 26 i 29: rebutjades per 30 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 5105).

Votació de les esmenes núms. 2, 11 i el punt quart de la 25: rebutjades per 17 vots a favor, 63 en contra i 14 abstencions (p. 5105).

Votació de les esmenes núms. 13, 14, 21, 23, resta de la 25, 27, 28 30 i 31: rebutjades per 27 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions (p. 5105).

Votació de l'esmena núm. 12: rebutjada per 11 vots a favor, 63 en contra i 21 abstencions (p. 5105).

Votació de l'esmena núm. 17: rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions (p. 5105).

Votació de les esmenes núms. 4, 5, 6 i 19: rebutjades per 6 vots a favor, 63 en contra i 30 abstencions (p. 5106).

Votació de les esmenes núms. 7, 15 i 22: rebutjades per 6 vots a favor, 63 en contra i 31 abstencions (p. 5106).

Votació final: aprovada per unanimitat (p. 5106).

Text del Dictamen

Votació de l'article primer: aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 5106)

Votació de l'article segon: aprovat per unanimitat (p. 5106).

Votació de l'article tercer: aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 5106)

Votació de la disposició transitòria: aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 5106)

Votació de la disposició final: aprovada per unanimitat (p. 5106).

Exposició de motius, títol i títols

Text del Dictamen

Votació: aprovats per 94 vots a favor, cap en contra i sis abstencions (p. 5106).

El president anuncia que l'anterior votació final és anul·lada i se'n fa una de nova (p. 5106).

Votació final: aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 5106).

Explicació de vot: Sr. Reguant (M) (p. 5106), Sr. Piella (S) (p. 5106), Sr. Rodri (ERC) (p. 5107) i Sr. Castellnou (CiU) (p. 5107).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de la Policia Autònoma de Catalunya (Reg. 15322) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: consellera de Governació (p. 5108).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5113).

Esmena del G. P. Popular (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 5116).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sra. Oranich (IC) (p. 5118).

Torn en contra conjunt: Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 5120).

El Sr. Carod-Rovira (ERC) i el Sr. Camps i Rovira (CiU) intervenen per al·lusions (p. 5123).

Posició dels grups no esmenants: Sr. Reguant (M) (p. 5123) i Sr. Clotas (S), que dóna per defensades totes les esmenes del G. Socialista a l'articulat (p. 5123).

La consellera de Governació intervé per fer unes precisions (p. 5126).

La Sra. Oranich (IC) intervé per al·lusions (p. 5128).

Votació: rebutjades per 19 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció (p. 5128).

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició i de modificació)

Donada per defensada.

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 5, d'addició)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb les esmenes núms. 7, 8, 9, 21, 25, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 48, 59, 60 i 63. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 11, 18, 19, 20, 23, 33 i 42 (p. 5128).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, d'addició)

Debatuda després (esmena núm. 17).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 7, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 5).

Article 2

Article 3

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 8, de modificació i d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 5).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 9, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 5).

Article 4

Article 5

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 10, de modificació)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb les esmenes núms. 12, 13, 14, 22, 24, 26, 39, 40, 41, 44, 45, 47, 49, 50, 51, 52, 53, 55, 56, 57, 58 i 62. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 15, 16, 61, 75, 90, 92, 119, 123, 130, 133, 137, 147, 148, 183, 189, 198, 206, 209 i 218 (p. 5130).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 11, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 5).

Article 7

Esmena del G. P. Popular (núm. 12, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Article 8

Lletra b

Esmena del G. P. Popular (núm. 13, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Lletra c

Esmena del G. P. Popular (núm. 14, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Article 9

Apartat 1

Esmenes del G. P. Popular (núm. 15 i 16, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 10).

Article 10

Article 11

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 17, de supressió)

Torn a favor: Sra. Oranich (IC), juntament amb les esmenes núms. 6 i 38. Alhora, anuncia una esmena transaccional amb l'esmena núm. 43 (p. 5131).

Torn en contra conjunt: Sr. Camps i Rovira, que proposa quatre esmenes transaccionals amb les esmenes núms. 5, 10, 46, 54, 60, 63, 73, 107, 108, 117, 120, 227 i 228 (CiU) (p. 5132).

La secretària primera llegeix les esmenes transaccionals (p. 5133).

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 18, d'addició i de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Apartat 2

Lletra a

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 19, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Lletra b

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 20, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Lletra a

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 21, d'addició i de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. P. Popular (núm. 22, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Punt 2.1

Lletra b

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 23, de modificació i d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Lletra c

Esmena del G. P. Popular (núm. 24, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Lletra d

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 25, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. P. Popular (núm. 26, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Punt 2.2

Lletra b

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 27, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Lletra d

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 28, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Addició de noves lletres

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 29 i 30, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 5).

Punt 2.3

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 31, de supressió, i 32, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 5).

Punt 2.5

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 33, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Addició de noves lletres

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 34 i 35, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 5).

Addició d'un nou punt

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 36, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 5).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 37, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 5).

Addició d'un nou article

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 38, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 17).

Article 12

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 39, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 10).

Punt A

Lletra h

Esmenes del G. P. Popular (núms. 40, de supressió, i 41, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 10).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 42, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 43, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 17).

Punt C

Esmena del G. P. Popular (núm. 44, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 10).

Núm. 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 45, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. Socialista (núm. 46, de modificació)
Donada per defensada.

Esmena del G. P. Popular (núm. 47, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 48, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 5).

Núm. 2

Esmenes del G. P. Popular (núms. 49, d'addició i de supressió, i 50, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 10).

Apartat 2

Esmenes del G. P. Popular (núms. 51, 52 i 53, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 10).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 54, d'addició)
Donada per defensada.

Article 13

Apartat 1

Esmenes del G. P. Popular (núms. 55 i 56, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 10).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. Popular (núm. 57, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 10).

Article 14

Esmena del G. P. Popular (núm. 58, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 10).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 59, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Article 15

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 60, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 61, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. P. Popular (núm. 62, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 63, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Votació de les esmenes transaccionals: aprovades per unanimitat (p. 5134).

Votació de les esmenes núms. 13 i 59: aprovades per unanimitat (p. 5134).

Votació de les esmenes restants del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: rebutjades per 11 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions (p. 5134).

Votació de les esmenes núms. 12, 26, 40, 41, 44, 45, 47, 49 a 53, 55 a 58 i 62: rebutjades per 3 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció (p. 5134).

Votació de les esmenes restants del G. P. Popular: rebutjades per 14 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció (p. 5134).

Votació de les esmenes restants del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: rebutjades per 11 vots a favor, 78 en contra i 3 abstencions (p. 5134).

Text del Dictamen

Votació de l'article 3: aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 5134).

Votació de l'article 11: aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions (p. 5134).

Votació dels articles 12, 13 i 14: aprovats per 86 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció (p. 5134).

Votació dels articles 1, 2, 4 a 10 i 15: aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 5134).

Article 16

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 64, d'addició)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb les esmenes núms. 66, 68, 70, 71, 72, 73, 74, 76, 83, 84, 88, 94, 97, 99, 102, 104, 109, 118, 122, 125, 128, 140, 142 i 145. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 65, 67, 93, 112, 131 i 135 (p. 5135).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 65, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 64).

Lletra i

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 66, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 64).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 67, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 64).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 68, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 64).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 69, d'addició)

Torn a favor: Sra. Oranich (IC), juntament amb les esmenes núms. 78, 79, 81, 89, 95, 108, 110, 111, 132, 134, 138, 143 i 247. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 103, 106 i 126 (p. 5137).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 70, 71, 72 i 73, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 64).

Article 17

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 74, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 64).

Esmena del G. P. Popular (núm. 75, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 10).

Article 18

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 76, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 64).

Lletra a

Esmena del G. P. Popular (núm. 77, de modificació i de supressió)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb les esmenes núms. 80, 82, 85, 86, 87, 91, 96, 98, 100, 101, 107, 116, 117, 121, 127, 136, 139, 141, 144, 146 i 237 (p. 5137).

Torn en contra conjunt: Sra. Bruguera (CiU), que proposa cinc esmenes transaccionals amb les esmenes núms. 68, 69, 70, 71, 72, 87, 88, 89, 124, 127, 128, 136 i 238. Alhora, fa el torn a favor de l'esmena núm. 105 i retira l'esmena núm. 113 (p. 5138).

La secretària primera llegeix les esmenes transaccionals (p. 5140).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 78, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 69).

Lletra b

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 79, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 69).

Esmena del G. P. Popular (núm. 80, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Lletra d

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 81, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 69).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 82, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 83, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Article 19

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 84, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Tercer guió

Esmena del G. P. Popular (núm. 85, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Quart guió

Esmena del G. P. Popular (núm. 86, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Article 20

Article 21

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 87, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 88, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 89, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 69).

Article 22

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 90, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. P. Popular (núm. 91, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. Popular (núm. 92, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 10).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 93, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 64).

Article 23

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 94, de modificació i d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 95, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 69).

Esmena del G. P. Popular (núm. 96, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 97, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Article 24

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 98, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 99, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 100, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 101, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Article 25

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 102, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 103, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 69).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 104, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 105, de modificació)

Debatuda abans (torn en contra conjunt).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 106, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 69).

Esmena del G. P. Popular (núm. 107, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 108, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 69).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 109, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 110 i 111, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 69).

Apartat 5

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 112, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 64).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 113, de modificació)

Retirada abans (torn en contra conjunt).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 114 i 115, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 69).
Esmena del G. P. Popular (núm. 116, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 77).

Article 26

Esmena del G. P. Popular (núm. 117, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 77).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 118, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 64).
Esmena del G. P. Popular (núm. 119, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 10).

Article 27

Esmena del G. P. Popular (núm. 120, de modificació)
Retirada a favor d'una esmena transaccional.

Article 28

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 121, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 77).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 122, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 64).

Article 29

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 123, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 10).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 124, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 64).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 125, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 64).

Article 30

Article 31

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 126, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 69).
Esmena del G. P. Popular (núm. 127, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 77).

Addició de nous apartats

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 128 i 129, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 64).

Article 32

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del G. P. Popular (núm. 130, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 10).

Article 33

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 131, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 64).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 132, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 69).
Esmena del G. P. Popular (núm. 133, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 10).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 134, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 69).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 135, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 64).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 136, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Article 34

Esmena del G. P. Popular (núm. 137, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 10).

Article 35

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 138, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 69).

Esmena del G. P. Popular (núm. 139, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Article 36

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 140, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Esmena del G. P. Popular (núm. 141, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Article 37

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 142, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 143, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 69).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 144, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Article 38

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 145, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 64).

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 146, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 147, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 10).

Apartat 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 148, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 10).

Article 39

Votació de les esmenes transaccionals: *aprovades per unanimitat* (p. 5141).

Votació de les esmenes núms. 105, 125 i 139: *aprovades per unanimitat* (p. 5141).

Votació de les esmenes restants del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjades per 7 vots a favor, 74 en contra i 3 abstencions* (p. 5141).

Votació de les esmenes restants del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjades per 7 vots a favor, 74 en contra i 3 abstencions* (p. 5141).

Votació de les esmenes núms. 77 i 80: *rebutjades per 3 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció* (p. 5141).

Votació de les esmenes núms. 91, 96, 98, 100 i 101: *rebutjades per 3 vots a favor, 75 en contra i 8 abstencions* (p. 5141).

Votació de les esmenes restants del G. P. Popular: *rebutjades per 11 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció* (p. 5141).

Text del Dictamen

Votació de l'article 18: *aprovat per 76 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions* (p. 5142).

Votació dels articles 23, 25 i 37.1: *aprovats per 76 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 5142).

Votació dels articles 26 i 38: *aprovats per 76 vots a favor, 6 en contra i 3 abstencions (p. 5142).*

Votació dels articles 17, 19, 24 i 28: *aprovats per 80 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions (p. 5142).*

Votació dels articles 16, 20 a 22, 26, 27, 29, 30 a 36, 37.2, 38 i 39: *aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 5142).*

Article 40

Apartat 1

Punt 2

Lletra b

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 149, de supressió)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb les esmenes núms. 151, 155, 158, 161, 167, 171, 175, 177, 179, 182, 185, 186, 190, 192, 193, 195, 196, 201, 203 i 205. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 178, 191, 197, 200 i 207 (p. 5142).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 150, de supressió)

La Sra. Oranich (IC) n'anuncia la retirada. Alhora, fa el torn a favor de les esmenes núms. 152, 153, 154, 157, 164, 165, 169, 172, 180, 184, 187, 199, 202 i 204 (p. 5143).

Article 41 a 46

Article 47

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 151, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 149).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 152, de modificació, 153 i 154, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 150).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 155, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 149).

Article 48

Article 49

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 156, de supressió)

Retirada després (torn en contra conjunt).

Article 50

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 157, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 150).

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 158, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 149).

Esmena del G. P. Popular (núm. 159, de modificació)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcà (P), juntament amb les esmenes núms. 166, 168, 170, 173 i 174 (p. 5145).

Torn en contra conjunt: Sr. Camps i Rovira (CiU), que proposa vuit esmenes transaccionals amb les esmenes núms. 171, 172, 176, 181, 188, 190, 192, 194, 202, 210. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 156 i fa el torn a favor de les esmenes núms. 160, 162, 163, 188 i 208 (p. 5145).

El secretari quart llegeix les esmenes transaccionals (p. 5148).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 160, d'addició)

Debatuda abans (torn en contra conjunt).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 161, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 149).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 162, de modificació)

Debatuda abans (torn en contra conjunt).

Article 51

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 163, de supressió)

Debatuda abans (torn en contra conjunt).

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 164, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 150).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 165, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 150).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 166, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 159).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 167, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 149).

Esmena del G. P. Popular (núm. 168, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 159).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 169, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 150).

Esmena del G. P. Popular (núm. 170, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 159).

Articles 52 i 53

Article 54

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 171, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 149).

Lletra b

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 172, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 150).

Lletra d

Esmena del G. P. Popular (núm. 173, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 159).

Article 55

Esmena del G. P. Popular (núm. 174, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 159).

Article 56

Addició de nous apartats

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 175, 176 i 177, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 149).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 178, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 149).

Article 57

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 179, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 149).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 180, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 150).

Article 58

Article 59

Esmena del G. P. Popular (núm. 181, de modificació)
Retirada a favor d'una esmena transaccional.

Article 60

Article 61

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 182, d'addició i de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 149).

Esmena del G. P. Popular (núm. 183, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 10).

Article 62

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 184, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 150).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 185, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 149).

Article 63

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 186, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 149).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 187, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 150).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 188, de modificació)
Debatuda abans (torn en contra conjunt).

Esmena del G. P. Popular (núm. 189, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 10).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 190, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 149).

Article 64

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 191, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 149).

Article 65

Article 66

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 192, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 149).

Article 67

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 193, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 149).

Esmena del G. P. Popular (núm. 194, d'addició)
Retirada a favor d'una esmena transaccional.

Addició de nous apartats

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 195 i 196, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 149).

Articles 68 a 71

Article 72

Lletra b

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 197, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 149).

Esmena del G. P. Popular (núm. 198, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 10).

Lletra e

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 199, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 150).

Lletra b

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 200, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 149).

Article 73

Article 74

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 201, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 149).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 202, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 150).

Lletra c

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 203, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 149).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 204, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 150).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 205, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 149).

Article 75

Article 76

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 206, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 10).

Apartat 6

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 207, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 149).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 208, de supressió)
Debatuda abans (torn en contra conjunt).

Esmena del G. P. Popular (núm. 209, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 10).

Article 77

Esmena del G. P. Popular (núm. 210, d'addició)

Retirada a favor d'una esmena transaccional.

Votació de les esmenes transaccionals: *aprovades per unanimitat (p. 5149).*

Votació de les esmenes núms. 160 i 162: *aprovades per 75 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions (p. 5149).*

Votació de les esmenes núms. 157, 164 i 165: *aprovades per 84 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció (p. 5149).*

Votació de les esmenes núms. 163, 167, 168, 169, 207 o 208: *aprovades per unanimitat (p. 5150).*

Votació de l'esmena núm. 177, excepte la lletra e: *aprovada per unanimitat (p. 5150).*

Votació de la lletra e: *rebutjada per 9 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció (p. 5150).*

Votació de les esmenes núms. 158 i 161: *rebutjades per 7 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció (p. 5150).*

Votació de l'esmena núm. 179: *rebutjada per 4 vots a favor, 76 en contra i 8 abstencions (p. 5150).*

Votació de les esmenes restants del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjades per 9 vots a favor, 75 en contra i 3 abstencions (p. 5150).*

Votació de l'esmena núm. 180: *rebutjada per 5 vots a favor, 75 en contra i 7 abstencions (p. 5150).*

Votació de les esmenes restants del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjades per 9 vots a favor, 75 en contra i 3 abstencions (p. 5150).*

Votació de les esmenes núms. 170, 173 i 174: *rebutjades per 4 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció (p. 5150).*

Votació de les esmenes restants del G. P. Popular: *rebutjades per 12 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció (p. 5150).*

Text del Dictamen

Votació dels articles 40, 63 i 72: *aprovats per 75 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions (p. 5151).*

Votació dels articles 47, 50, 51, 57, 61 i 74: *aprovats per 75 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions (p. 5151).*

Votació de l'article 62: *aprobat per 75 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions (p. 5151).*

Votació dels articles 41 a 46, 48, 49, 52 a 56, 58 a 64, 65 a 71, 73 i 75 a 80: *aprovats per 84 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 5151).*

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i vuit minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 53.1

La sessió s'obre a les deu del matí i catorze minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei sobre els senyals geodèsics (Reg. 17472), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 244, 15442).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei reguladora de la televisió local (Reg. 16040), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 242, 15377).

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de la Policia Autònoma de Catalunya (Reg. 15322), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 241).

4. Presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la iniciativa legislativa popular, presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 270) (BOPC, 2, 28).

5. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la iniciativa legislativa popular, presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 379) (BOPC, 5, 233).

6. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre el funcionament democràtic dels col·legis professionals, presentada pel G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17847) (BOPC, 214, 13876).

7. Debat i votació de la Proposició no de llei sobre la promoció i la difusió del coneixement del llenguatge de signes, presentada pels G. P. de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana de Catalunya, pel diputat Sr. Antoni Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya, pel diputat Sr. Julio Ariza, del G. P. Popular, i per la diputada Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 18871) (BOPC, 228, 14496).

8. Elecció de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus (D.T. 2a de la Llei 17/1990, del 2 de novembre, de museus).

9. Elecció de cinc representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (arts. 4.1.g) i 7.1 de la Llei 26/1984, de 19 de desembre, de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials).

10. Interpel·lació al Consell Executiu en matèria de joventut, presentada pel diputat Sr. Joan Puigcercós, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 20428) (BOPC, 245, 15505).

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les emissores de ràdio, presentada pel diputat Sr. Joan Ignasi Elena i Garcia, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 19164) (BOPC, 231, 14653).

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Tercer Món, presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 18706) (BOPC, 225, 14384).

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el creixement de l'economia a Catalunya, presentada pel G. P. Popular (Reg. 18127) (BOPC, 218, 14036).

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de comerç, presentada pel diputat Sr. Joan Puigcercós, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 18408) (BOPC, 221, 14249).

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència i orientació a les víctimes de delictes, presentada pel diputat Sr. Joan Oliart, juntament amb dos altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 18658) (BOPC, 228, 14517).

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de minusvàlids greument afectats, presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys, juntament amb dos altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 19207) (BOPC, 231, 14654).

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les barreres arquitectòniques, presentada pel diputat Sr. Xavier Bosch, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 19636) (BOPC, 236, 15023).

18. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les indústries culturals, presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 18627) (BOPC, 225, 14383).

19. Control del compliment de la Moció 21/IV del Parlament de Catalunya, sobre la política de joc (BOPC, 106, 6719), sol·licitat pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 19736) (BOPC, 238, 15124).

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions per a persones amb disminució i mobilitat reduïda (Reg. 17851), presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 20180) (BOPC, 244, 15460).

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris (Reg. 17852), presentada pel diputat Sr. Joan Oliart, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Regs. 20181 i 20241) (BOPC, 244, 15460).

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat (Reg. 19326), presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 20153) (BOPC, 244, 15459).

23. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació infantil, especialment respecte a les escoles bressol (Reg. 17853), presentada pel diputat Sr. Magí Cadevall, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 20218) (BOPC, 244, 15462).*

24. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la planificació en els centres d'Educació Especial (Reg. 18595), presentada per la diputada Sra. Dolors Torrent, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 20219) (BOPC, 244, 15462).*

25. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (Reg. 18625), presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 20203) (BOPC, 244, 15461).*

– *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: Abans d'entrar en l'ordre del dia, molt em plau dirigir una cordial salutació al nou diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Joan Busquets i Grau, que substitueix la illustre senyora Concepció Tarruella i Tomàs que, com vostès saben, va renunciar al seu escó. Desitgem al nou diputat molts èxits en la seva tasca.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser contestades oralment en el Ple i també el nom de les diputades i els diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les senyores diputades i als senyors diputats, per la qual cosa prega aquesta presidència que se l'eximeixi de la seva lectura. Moltes gràcies.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores de demà, dia 30 de maig.

Projecte de llei sobre els senyals geodèsics

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei sobre els senyals geodèsics, així com de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable conseller senyor Cullerell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Cullerell i Nadal): Senyor president, senyores i senyors diputats, tal com s'explica en l'exposició de motius del Projecte de llei de senyals geodèsics, una xarxa geodèsica és un conjunt de punts del territori materialitzats mitjançant fites o senyals les coordenades de l'emplaçament dels quals s'han determinat amb gran precisió.

En un registre més tècnic, caldria precisar que una xarxa és un conjunt de punts –vèrtexs– i un conjunt d'observacions –mesures– entre ells, que després de ser processades amb un càlcul global, compensació o ajust, permeten determinar les coordenades dels punts.

Es parla de «xarxa» per la relació entre els vèrtexs establerta per les mesures i es parla de «xarxa geodèsica» perquè les coordenades dels vèrtexs determinen la seva posició amb gran precisió respecte a sistemes de referència continentals i, recentment, mundials.

Al llarg de la història l'establiment de xarxes geodèsiques no només ha contribuït a resoldre problemes científics fonamentals, sinó que ha permès la representació del territori –cartografia– amb fidelitat geomètrica i, per tant, les aplicacions que se'n deriven des del posicionament precís fins a la navegació segura. Cal esmentar també les aplicacions de les xarxes geodèsiques en la prevenció dels desastres naturals com, per exemple, l'anàlisi del risc sísmic.

Per aquesta raó d'utilitat, tant científica i tècnica com humana, i pel caràcter global del problema, l'establiment, mesura i càlcul de xarxes geodèsiques ha suscitat la col·laboració d'administracions, d'universitats i d'altres grups a tots els nivells, començant per l'internacional. Així, la xarxa geodèsica de Catalunya es recolza en les xarxes geodèsiques de l'Estat; aquestes, en xarxes continentals europees, i aquestes últimes, en xarxes mundials.

Probablement, les mateixes raons que durant dos segles han promogut la cooperació per a l'establiment de xarxes geodèsiques han estat les que han propiciat l'alt nivell de col·laboració i consens en la discussió de la Llei que ha de regular l'establiment de la xarxa geodèsica de Catalunya i, en particular, protegir els seus senyals.

Quan l'any 82, 1982, va ser creat l'Institut Cartogràfic de Catalunya, la infraestructura geodèsica de l'Estat a Catalunya era incompleta. És a dir, les xarxes geodèsiques bàsiques estatals no s'havien acabat, per tant, la primera actuació geodèsica de l'Institut Cartogràfic va ser la cooperació amb l'Instituto Geográfico Nacional, mitjançant convenis de col·laboració amb aportació de suport econòmic i logístic per esmenar aquest dèficit.

Així, en el marc d'aquesta col·laboració, es va passar dels tres-cents set vèrtexs l'any 82 als més de set-cents, un punt cada deu quilòmetres, l'any 90, en què l'Institut Geogràfic Nacional va concloure els treballs de les xarxes geodèsiques estatals bàsiques.

Durant aquest mateix període, l'Institut Cartogràfic de Catalunya, malgrat la situació deficitària esmentada, a més de reaccionar davant la urgència d'una xarxa més densa, va col·laborar amb alguns ajuntaments per a l'establiment de densificacions locals provisionals. En els darrers anys, mentre es completaven les xarxes bàsiques estatals a Catalunya, l'ús dels satèl·lits artificials geodèsics s'ha generalitzat. Aquest fet importantíssim ha revolucionat els conceptes i els procediments de la determinació de coordenades i és en aquest marc tecnològic nou que cal entendre la xarxa que l'Institut Cartogràfic comença a construir i la Llei que l'ha d'emprar.

Combinant els nous tipus de mesures via satèl·lit amb les mesures clàssiques i aprofitant el coneixement recent de la superfície equipotencial del camp gravitatori, la xarxa que l'Institut Cartogràfic comença a construir és una xarxa moderna, és a dir, veritablement tridimensional, i d'altíssima precisió.

Tradicionalment, l'emplaçament i la densitat dels vèrtexs geodèsics estaven condicionats per les mesures terrestres que s'efectuaven entre els vèrtexs veïns; calia tenir visibilitat entre aquests vèrtexs, calia mantenir una certa uniformitat en la densitat de la distribució de punts sobre el territori. El resultat era una xarxa amb vèrtexs situats als cims o als llocs prominents d'edificis d'accés complicat o, a voltes, impossible.

El resultat també era una xarxa amb una densitat baixa en alguns indrets i amb una densitat massa alta en altres. Amb les tècniques d'observació basades en satèl·lits, sense requeriments d'intervisibilitat, es construeixen els vèrtexs que cal i allà on cal sense pèrdua de precisió, en funció de la seva utilització posterior per geodesistes, topògrafs, fotogrametistes, etcètera.

Només cal construir la xarxa allà on sigui més barat construir i mantenir un vèrtex, que no pas calcular-ne les coordenades de nou. Si abans era sempre més barata la primera opció, el vèrtex permanent materialitzat sobre el territori, ara la resposta varia. En les àrees urbanes, on la recepció dels senyals dels satèl·lits és problemàtica, encara caldrà una xarxa molt densa; en la resta, caldrà una densitat menor, amb l'apropament dels vèrtexs als seus usuaris, l'evitació dels cims i fent que el seu ús sigui possible durant totes les estacions de l'any i també menys costos.

La menor densitat de vèrtexs es veu compensada amb es creix pels avantatges de la tecnologia del satèl·lits geodèsics juntament amb la infraestructura d'estacions receptores permanents dels senyals d'aquest satèl·lits i amb xarxes de comunicacions, maquinària, programes i dades que l'Institut Cartogràfic està construint per a un aprofitament òptim d'aquesta tecnologia.

Aquest conjunt, juntament amb la xarxa geodèsica utilitària, formen un sistema de posicionament modern en el sentit ampli i literal de l'expressió. Avui, per exemple, aquest sistema de posicionament permet la determinació de les coordenades de vehicles automòbils o avions en moviment sense treballs topogràfics addicionals.

Precisament perquè la xarxa geodèsica de Catalunya tindrà aquestes característiques de qualitat, proximitat als usuaris i adequació a la demanda, cal poder-ne fer una implantació i conservació correctes.

En resum, les xarxes geodèsiques han de ser considerades com a infraestructures bàsiques; l'absència d'un sistema de determinació de posicions, del qual la xarxa geodèsica és part fonamental, encareix i perjudica la qualitat dels projectes sobre el territori que requereixen georeferència.

Han passat dos-cents anys des que es va recórrer a una xarxa geodèsica per mesurar la distància entre Dunkerque i Barcelona. Darrerament, amb l'ús dels satèl·lits geodèsics,

les xarxes geodèsiques, en particular la xarxa geodèsica utilitària de Catalunya, han deixat de ser l'únic mitjà de posicionament geodèsic per convertir-se en la component clàssica de sistemes complexos de posicionament, on intervenen satèl·lits, sistemes de comunicacions, maquinària i programari sofisticat.

Tanmateix, avui igual que abans, l'establiment i conservació d'una xarxa geodèsica continua necessitant la regulació i la protecció que proveirà aquesta Llei.

Entenc que això ha estat comprès per la Comissió de Política Territorial, que ha treballat a fons el text tramès pel Govern i ha consensuat un 60% de les esmenes presentades, per la qual cosa penso que novament podem parlar d'unanimitat, quasi unanimitat parlamentària, al voltant dels temes territorials i d'infraestructures.

Permetin-me, per això, que els felicit i els agraeixi el seu esforç i dedicació en aquesta Llei que no dubto que ha despertat un apassionat interès a les senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller. Ara, si hi hagués algun diputat comanat per la Comissió per presentar el Dictamen ho podria fer. *(Pausa.)*

No sent així, passem al debat del Projecte de Llei. Hi ha reservada una esmena a la totalitat i és presentada pel Grup Parlamentari Popular. Per defensar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet, li anuncio que en aquesta petita intervenció justificaria la retirada de l'esmena a la totalitat, el nostre posicionament del Grup Popular i l'explicació de vot, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Li ho permeto.

La Sra. MONTSERRAT: Moltes gràcies. Il·lustres senyores i senyors diputats, quan vàrem tenir coneixement d'aquest Projecte de Llei, inicialment, per la seva pròpia naturalesa material del contingut tècnic i no polític, vàrem creure que el debat parlamentari consegüent no comportaria especials dificultats en ordre al suport del nostre Grup Parlamentari. Tractant-se d'un problema d'ordre tècnic, enteníem que només es tractava de donar una resposta eficient en termes de cost i benefici, i eficaç a unes determinades necessitats topogràfiques.

Tot i la nostra actitud inicial, ens vàrem trobar amb la sorpresa que aquest Projecte de Llei no només té importants —o segons la nostra forma d'entendre, en aquells moments— deficiències tècniques, sinó que, en termes generals, planteja unes propostes caduques i, per caduques, ineficients, deixant de banda possibilitats molt més econòmiques i més eficients que ofereix la tecnologia moderna i dona la impressió que és una còpia literal de la Llei estatal del 12 de març de l'any 75, número 11/75.

En conseqüència, ens vàrem trobar amb un projecte de Llei que en les seves línies generals seria un bon projecte legislatiu si estiguéssim als anys seixanta, però que l'any 94 cap al 2000 no té cap consistència; ben al contrari, es pot en-

tendre aquest Projecte de Llei des de la perspectiva de la defensa d'interessos partidistes, lligats al manteniment d'unes estructures que es troben superades per la tecnologia.

En tot cas, no avancem arguments i passem més endavant. L'origen del problema que justifica aquest Projecte de llei és la necessitat de situar amb exactitud un punt qualsevol de la superfície terrestre, una superfície que, per raó de la naturalesa dels moviments dels materials fusionables de l'interior del planeta i per efecte dels corrents convectius, pateix desplaçaments, i aquests desplaçaments poden anar de dos fins a cinc centímetres per any, respecte a un sistema fix de referència. De fet, aquest és el marge d'error admes de forma habitual en la mesura de coordenades d'un punt sobre la superfície terrestre.

Des de finals del segle XVIII i inicis del segle XIX, i especialment al llarg de tot el segle XIX, s'ha treballat a Europa occidental en funció d'una xarxa de punts fixos sobre el territori, o senyals geodèsics. Aquests senyals es referencien respecte a l'esferoide terrestre que, per conveni, ha estat escollit com a sistema de coordenades fix al qual es refereixen la resta de mesuraments. En aquesta interrelació entre els senyals geodèsics i el territori, les seves coordenades han de ser actualitzades periòdicament i, evidentment, la responsabilitat pertoca als poders públics.

Aquesta xarxa de senyals o punts geodèsics situa les bases d'observació en punts elevats, a fi de visualitzar al màxim aquests i reduir l'error de posicionament compensat segons tècniques matemàtiques i topogràfiques.

Les distàncies entre aquests senyals acostumen a ser excessivament grans i, si a això hi afegim les dificultats de la geografia física, ens trobem amb una funcionalitat molt limitada, la qual cosa ens obliga a generar una xarxa o xarxes secundàries.

Aquesta xarxa secundària es recolza només en punts geodèsics de primer ordre, predeterminats, i que són accessibles visualment. Ara bé, això comporta un increment en l'error en la determinació topogràfica, així com un increment dels costos periòdics del manteniment de les coordenades.

De forma similar, es poden incrementar l'ordre dels senyals geodèsics, però al preu d'incrementar alhora els costos i els errors de mesurament, en reduir-se l'accés visual directe que és el que permet la compensació dels errors.

El Projecte de Llei no indica la quantitat de senyals geodèsics que es pretenen construir en aquesta xarxa de quart ordre, ni preveu una planificació prèvia ni un pla de situació. Hem fet un estudi de costos i de dades que són concrets: en principi, es necessita per a cada senyal geodèsic un mínim que consisteix en una zona expropiada per situar el senyal d'uns tres metres quadrats per tres metres quadrats; obra civil d'excavació i formigonat; via d'accessos; servitud de pas; rompiment de la vegetació fins a permetre la visualització del senyal, la qual cosa comporta la possible destrucció de part del patrimoni natural; restriccions a les construccions que puguin limitar la visualització del senyal; manteniment periòdic del senyal i de les seves coordenades, essent l'estimació mínima una revisió cada dos anys; mante-

niment de l'obra civil davant les inclemències atmosfèriques i els actes de vandalisme que cada vegada són més creixents. Una primera estimació que assumís totes les necessitats funcionals de Catalunya exigiria una xarxa de deu mil senyals geodèsics al llarg d'aquesta xarxa de quart ordre. Hem de tenir en compte que l'actual xarxa de tercer ordre situa un senyal o punt geodèsic cada vint-i-cinc o trenta quilòmetres quadrats; en realitzar un itinerari de mesurament i a efectes de compensar errors, el primer punt i el darrer han de pertànyer a la xarxa inicial. En aquest cas, les bases de tercer ordre disten entre cinc i sis quilòmetres; l'error de mesurament només es pot compensar si les bases mesurades són visualitzables directament, la qual cosa comporta apropar els punts geodèsics fins a un, dos quilòmetres i eliminar els obstacles geogràfics.

Un taquímetre de la gamma baixa i amb tots els prismes donats dona una visual fins a 1.000 metres, un mitjà fins a 2.000, 2.500 metres, i un taquímetre geodèsic, que no respon a aquestes funcions, ofereix entre 12 i 15 quilòmetres, i tot això condicionat a les circumstàncies atmosfèriques i de visibilitat.

En definitiva, ens trobem que aquest Projecte de Llei proposa una fórmula tècnica desfasada per la tecnologia, cara al manteniment, ja que implica una important dotació de personal i unes significatives despeses corrents i, a més a més, no deixa de prestar errors per raó de la seva mateixa naturalesa.

Nosaltres creiem que hi han altres alternatives més econòmiques i més eficients, i es dona el cas que sí que existeixen i que, a més, són reconegudes internacionalment. Concretament, a partir de la multiplicació de la constel·lació de satèl·lits artificials que envolta la terra i de la seva modernització i aplicació a les tecnologies civils, no estrictament les militars, existeixen tècniques molt més econòmiques i molt més rigoroses. Aquestes tècniques, definides per les sigles GPS, *Global Positioning System*, impliquen una revolució en el camp de la topografia de superfície. Les tècniques GPS es fonamenten a situar tres coordenades del vector del punt mitjançant el senyal de ràdio emès per una constel·lació de satèl·lits en òrbita geoestacionària, amb total independència de la xarxa terrestre i amb l'avantatge de no dependre de les seves limitacions materials.

S'ha aconseguit major precisió en els càlculs topogràfics, amb un error de fins a un a dos centímetres, amb tendència a la baixa. L'error de situar el punt, esfera..., situa on es troba el punt real, amb centre en la mediació i radi en la cota màxima. És d'ordre menor als senyals geodèsics terrestres, ja que a aquests s'ha d'afegir l'error en situar el senyal a la xarxa i el comès en desplaçar-seper tècniques de topografia convencional, des del senyal fins al punt de utilització. Aconseguint una major precisió per a aixecaments topogràfics, per a geodèsia, per a determinació dels punts de suport fotogramètric, per a tectònica, per a control d'infraestructures, per a enginyeria civil, per a aixecaments de detalls i de finques, per a adquisició de dades del GIS i per a inventari d'autopistes i de carreteres. I, a més, es dona el cas que

els mètodes han estat assumits de forma generalitzada per la navegació marítima esportiva.

Amb aquestes dades varem fer una comparació de costos. Un taquímetre geodèsic costa, en termes mitjans, entre 4 i 5 milions. Hem de comptar els costos de construcció i de manteniment d'una xarxa de quart ordre, amb una estimació de deu mil punts, per completar-la a nivell de tot Catalunya. Hem de comptar les necessitats, també, de personal. Per altra banda, ens trobem amb uns sistemes informatitzats del *Global Positioning System* que poden costar entre 5 i 9 milions, segons el seu nivell i la seva qualitat, però que ens permeten estalviar la construcció i el manteniment de deu mil senyals i aconseguir al mateix temps una major precisió.

Creiem que aquesta anàlisi de costos és elemental, i, vistes aquestes circumstàncies, ens varem preguntar per quines raons el Consell Executiu havia presentat o ha presentat un projecte de llei que manté una opció tecnològica desfasada i improductiva, que, a més, té un impacte negatiu sobre el medi natural si no es té molta cura en ell.

En no poder donar resposta a aquesta pregunta, el Grup Parlamentari Popular vam presentar esmena a la totalitat, de retorn al Consell Executiu. Tot i això, i davant l'acceptació de les nostres esmenes presentades al text articulat, i confiant que el Consell Executiu tingui en compte la creixent utilització de satèl·lits artificials, el nostre Grup retira l'esmena a la totalitat i donarà suport al Projecte de llei que avui es debat.

Res més, i moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat.

Per més que hagi estat retirada l'esmena a la totalitat, hi cap torn en contra, si algun Grup el demana. (*Pausa.*)

Ningú ho demana, i, per consegüent, podem passar al debat de les esmenes. A l'article primer, esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, esmena número 2; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, faria una sola intervenció, en la qual acumularia la defensa de l'esmena 2, l'esmena 5, l'esmena 6, retirariem l'esmena 9, defensariem l'esmena 11, l'esmena 12, l'esmena 15, retirariem l'esmena 16 i defensariem l'esmena 17, i, si li semblés bé al senyor president, també faria explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Moltes gràcies, senyor president. Bé, en relació a la primera esmena presentada o que es manté d'Esquerra Republicana, es demana en aquesta esmena que s'incorpori o que es digui en aquesta Llei de qui són propietat les fites o els senyals geodèsics que es regulen en aquesta Llei. En aquesta Llei, tot i que es parla explícitament que la instal·lació, la construcció i reconstrucció, la conservació i utilització dels senyals geodèsics són per a fins de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, no es fa cap menció de la propietat d'aquests senyals. D'altra banda, pensem que és clar que, aquests senyals, també els paga l'Institut Cartogràfic de Catalunya, i, d'altra banda, pensem també

que no pel fet que els senyals geodèsics siguin de domini públic tota actuació reverteix a l'Administració, i, per tant, no entenem per què hi ha aquesta omisió de propietat dels senyals geodèsics, i en aquesta esmena reclamem que s'incorpori a la Llei, que també s'aclareixi, de qui seran aquests senyals geodèsics.

La segona esmena que té el nostre Grup Parlamentari és l'esmena 5, i fa referència a l'article 5, apartat 3b. En aquest apartat es diu que, en la mesura del que és possible, s'evitarà la instal·lació dels senyals geodèsics en espais naturals protegits o que, en tot cas, s'evitarà malmetre els seus valors naturalístics. Malgrat això, amb la qual cosa estem d'acord, no es fa referència als espais forestals. Nosaltres creiem que aquest redactat té una incidència clara sobre els valors florístics i no faunístics dels espais protegits, perquè, òbviament, no es posarà una fita o no es posarà un senyal geodèsic al damunt d'un cau o al costat d'un niu, i, per tant, el que es protegeix aquí són els valors florístics. Parlant de valors florístics, el terreny forestal, realment, pren una importància substancial, i, per tant, pensem que hauria d'incorporar-se la protecció també del terreny forestal. Si se'ns presentés una transaccional en aquest sentit, doncs, nosaltres l'acceptariem molt gustosament.

L'esmena 6, de les esmenes que queden d'Esquerra Republicana, fa referència, també, a l'article 5, i aquí es demana que se citin els topògrafs com a persones d'intervenció molt important dins de tot el que són els procediments de detecció i instal·lació dels senyals geodèsics. Òbviament, no es tracta d'anar citant tots els col·lectius professionals que intervenen en la col·locació dels senyals geodèsics, però sí que pensem que, pel tipus de tasca que fan i per la quantitat de feina que fan també en aquesta instal·lació de senyals, els topògrafs, se'ls hauria de citar en aquesta Llei, perquè són els que hi estan implicats de manera més directa i més voluminosa.

L'esmena 11 fa referència a l'article 7, i en aquesta demanem que es retiri la referència als estaments militars. Mitjançant aquesta esmena el que demanem és que se suprimeixi l'apartat 4 de l'article 7, en el qual es dóna un tracte preferent a l'opinió de les autoritats militars per sobre de les civils, si la instal·lació d'un senyal geodèsic és en terreny d'interès d'ells. Creiem que no s'hauria de barrejar el que és d'interès civil amb el que és d'interès militar i que no s'hauria de fer cap tracte de privilegi a cap col·lectiu professional, i menys en el capítol de servituds forçoses, on els civils queden en desavantatge amb els interessos dels militars. Francament, nosaltres no entenem ni veiem que la instal·lació d'un vèrtex geodèsic —que més o menys fa un pam per un pam i mig—, doncs, compromet la defensa estatal, ni que la instal·lació física d'aquesta peça sigui d'interès per a la defensa del territori, i, per tant, la referència que fa a l'exèrcit aquest apartat de l'article 7, demanem que se suprimeixi.

L'esmena dotzena és també referent a l'article 7, i aquí el que demanem és que es retiri o es substitueixi una expressió que pensem que és desajustada amb el temps que vivim i que, d'altra banda, no recull les sensibilitats o els temes am-

bientals que és necessari que recullin aquest tipus de lleis. En aquest article es diu que en el cas que s'obstaculitzi la visió d'un senyal geodèsic, doncs, s'eliminaran arbres. I s'utilitza aquesta expressió: «s'eliminaran arbres». Nosaltres proposem que se substitueixi aquesta expressió per la de «trasplantament d'arbres o altres obstacles que treguin la visibilitat del senyal prop de l'indret on estaven ubicats inicialment i sense que obstaculitzin la visió del senyal», o bé que s'ometi l'expressió «s'eliminaran arbres en funció de la visibilitat del senyal».

La següent esmena és l'esmena 15. (*Pausa.*) Bé, amb aquesta esmena presentem una esmena en el sentit de permetre que l'Administració, davant d'accions, diguem-ne, de caire vandàlic i repetitives, pugui, a més d'incoar i tramitar un expedient administratiu, fer l'acusació particular als tribunals. Encara que teòricament es pugui paraitzar la tramitació administrativa, pugui quedar paraitzada la tramitació administrativa fruit de l'inici de la tramitació judicial, pensem que els fets constitutius de la denúncia no tenen per què ser exactament el mateix i que, per tant, sí que es podria tirar en paral·lel aquestes dues línies, tant la que fa referència al procediment administratiu com al judicial. I, per tant, defensem que això sigui possible.

La darrera esmena que ens queda és l'esmena 17, que fa referència a l'exposició de motius. El text que presentem en l'exposició de motius no és un text per ser votat intrínsecament, sinó que és un text que el que pretén és donar una explicació més comprensible per a tota la població del que és aquesta Llei. Realment, aquesta és una llei força tècnica, i, fruit que sigui bastant tècnica, suposo que s'ha fet una exposició de motius també poc entenedora per a la majoria de la població. Nosaltres pensem que, amb explicacions positives i entenedores per a la població, doncs, la població es fa més seva aquella llei i, per tant, és més respectuosa amb tot el que legisla i s'hi sent més vinculada. Per tant, nosaltres aquí hem presentat una esmena bastant llarga, en la qual diem, expliquem una mica què són les xarxes geodèsiques, quins avantatges tenen i com funciona més o menys tot el que és motiu d'aquesta Llei. Ja dic que és un text llarg; acceptaríem una transaccional que expliqués amb generositat tot el que fa referència a aquesta Llei, però sí que voldríem mantenir la idea fonamental que s'expliqui millor en l'exposició de motius, doncs, per què serveix aquesta Llei.

En definitiva, doncs, penso que estem davant d'una llei força tècnica, que sembla conseqüència lògica del Decret 268/91, mitjançant el qual es dotava l'Institut Cartogràfic de Catalunya d'un servei geodèsic. La Llei aquesta, certament, té moltes semblances amb la Llei espanyola, però creiem que amb la xarxa geodèsica utilitària de Catalunya es guanya una eina important per al país per determinar aquells projectes —que són molts— que necessiten un coneixement exhaustiu del territori.

Nosaltres votarem favorablement a la Llei; hi votarem favorablement perquè, de les quinze esmenes que hem presentat, comptem que se'ns en puguin transaccionar nou i d'aquestes nou s'ha mantingut l'esperit; és a dir, són trans-

accions dignes, no són d'aquelles transaccions que a vegades es fan que no toquen gaire o que es deixen alguna part del contingut de l'esmena presentada. Per tant, pensem que és positiu que existeixi aquesta Llei. Pensem que també és positiu, en el cas que se'ns acceptessin les nostres esmenes, que preservi els valors naturals dels llocs on va ubicat, i, per tant, doncs —com ja he dit—, anunciem el nostre vot favorable al conjunt de la Llei.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra, o prefereix fer-ho després que hagin defensat les seves esmenes els altres grups?

El Sr. ESTEVE I FIGUERAS: Sí. Si el senyor president m'ho permet, ho farem al final.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Doncs ara correspondria al Grup d'Iniciativa per Catalunya defensar les seves esmenes. Té la paraula l'illustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller, efectivament, la primera reacció davant d'aquesta proposta de Llei va ser d'un apassionament legislatiu i uns ardors normatius importants. Però més enllà del comentari, perquè, realment, el text pot semblar a primera vista una mica àrid, nosaltres volem destacar —perdó, senyor president, que agruparia el conjunt de les esmenes que tinc i faria també ja el posicionament i l'explicació de vot—, voldríem destacar la importància d'aquesta Llei.

Efectivament, en la vida o en l'activitat de l'Administració hi han coses que són molt més llúides: inaugurar determinats equipaments..., vull dir, doncs, d'alguna manera segur que l'atenció del públic se centra sobre aquella actuació, de determinades infraestructures. Però, en canvi, hi han coses que s'han de fer, que són absolutament bàsiques i fonamentals perquè el país funcioni o perquè determinats aspectes puguin funcionar correctament, que potser no tenen aquesta brillantor en les actuacions. I aquesta, efectivament, és la tasca de cartografia, i per a la cartografia és absolutament imprescindible tenir una disposició, una llei que reguli, doncs, el sistema de senyals geodèsics. En el procés de discussió d'aquesta Llei hem estat transaccionant determinades esmenes, i en aquests moments, senyor president, anunciar que, de les set esmenes que consten, que arriben per Iniciativa per Catalunya aquí al Ple, dir que la número 7 i la número 10 les retiraríem, així com una, que és la 14, que va ser recollida —va ser recollida— i que, pel que sigui, doncs, ha sortit reproduïda en el *Butlletí Oficial*.

Queden quatre esmenes. Jo demanaria al ponent, al senyor conseller, que quan arriben les coses aquí, al Ple, d'una manera mecànica, vull dir, doncs, ja s'acaben de resoldre. Per nosaltres, aquestes quatre esmenes, que no són esmenes fonamentalment polítiques, sinó que en alguns casos són molt tècniques, nosaltres demanaríem, de veritat, a veure si hi han possibilitats de poder-ho transaccionar.

Quines són? Nosaltres pensem que aquesta llei és, si em permeten l'expressió col·loquial, una afusellada reduïda de la legislació espanyola, i en alguns casos hi han algunes tra-

duccions que, almenys a criteri nostre, estan mal fetes. Quan en la legislació espanyola es parla de la possibilitat de col·locar senyals geodèsics «en el camp», no podem traduir, de cap manera, com es fa a la Llei, de dir «en llocs lliures d'edificació», perquè aquest és un concepte, jo diria, urbanístic o quasi urbanístic. Un solar edificable, però que en uns moments donats està sense edificar, és un lloc lliure d'edificació, però pel context de tot l'apartat, quan s'està referint..., perquè es regula quan es posa en edificis i després «en el camp», quan es parla en castellà, és a dir, en els llocs on hi han «descampats», que és el que es proposa, d'alguna manera, a través d'aquesta esmena, substituir aquest altre concepte que és més urbanístic, ho fem perquè entenem que és una traducció que possiblement no és l'adequada, que no..., és a dir, estem d'acord amb el que vol dir, estem d'acord amb el que regula, però a nosaltres ens sembla que és una expressió desafortunada i que molt possiblement ens pugui portar en algun cas algun problema. Per tant, és una primera observació.

Segona qüestió –segona qüestió–: s'ha de demanar llicència urbanística als ajuntaments. És a dir, si es fa una actuació sobre edificis o en «descampats» i s'han de posar uns determinats artefactes més o menys grossos, s'ha de demanar llicència urbanística. Per què? Perquè demanar llicència és un principi d'ordre públic. No estem parlant de si s'ha de pagar o no s'ha de pagar aquesta llicència. Qualsevol persona –qualsevol persona, l'Administració– ha de demanar llicència –ha de demanar llicència–, i l'organisme corresponent la concedirà d'acord amb les normes i amb les pautes i, si no ho fa, vull dir, doncs, hi han mecanismes. Però el que no pot ser és exigir al particular conductes diferents de les que la mateixa Administració s'exigeix a si mateixa. I per tant, tornem a ser-hi: els ajuntaments es menystenen en molts casos. I llavors els ajuntaments serviran per conèixer les fitxes, per guardar-les, per saber on estan els vèrtexs geodèsics, etcètera, i, en canvi, no se'ls demanarà llicència. Nosaltres entenem que s'ha de demanar llicència. Per què? Per qüestions de principi, perquè la llei diu que quan s'ha d'actuar amb obra s'ha de demanar llicència.

Tercera esmena que nosaltres mantenim. A l'article cinquè es diu: «Per a instal·lar senyals en edificis que integren el patrimoni cultural de Catalunya, cal un informe previ del Departament de Cultura.» Molt bé. A continuació nosaltres diem: «Escolti'm, i si hi ha algun altre edifici que té algun altre nivell de protecció que ha donat alguna altra administració, doncs, que aquesta també informi, perquè afecta també el patrimoni cultural.» Potser serà un bé catalogat d'interès nacional fet pel Ministeri de Cultura o una catalogació d'un bé d'interès local fet per l'Ajuntament corresponent. I llavors, en ponència se'ns contestava dient: «No, més endavant, a l'article 7» –si no ho recordo malament– «ja es diu que es demanarà l'autorització de la propietat.» Perdonin, estem parlant de dues coses diferents: una cosa és la propietat i una altra cosa és l'Administració que ha donat un determinat nivell de protecció a un edifici. Que en molts casos pot coincidir que la mateixa Administració sigui el pro-

pietari d'aquell edifici? Doncs molt possiblement, però no necessàriament. Permetin-me posar un exemple referit a la meua ciutat, d'una casa que és de propietat privada i que té un nivell de protecció donat pel Ministeri de Cultura, representa que aquí, en aquest cas, si es volgués posar un senyal geodèsic es demanaria l'opinió del propietari, l'Ajuntament no se n'assabentaria, perquè no li demanen llicència, i el Ministeri, que al seu moment és el que va donar el nivell de protecció, tampoc hi tindria res a dir. Home, no és lògic –no és lògic. I, per tant, nosaltres entenem que, més enllà de qualsevol altra consideració, són esmenes molt tècniques, que nosaltres entenem que valdria la pena que fossin recollides per poder, d'alguna manera, millorar aquest text que, en termes generals, nosaltres creiem que és bo.

I finalment, la quarta observació –aquesta, d'alguna manera..., en fi, amb molt de gust, però m'he quedat parat que altres grups, potser, no ho recollissin– és que, a través del sistema de senyals geodèsics, què està passant? Home, estem creant tota una sèrie de servituds, de servituds de senyals que afecten una colla de predis i que, per tant, d'alguna manera, són limitacions a la propietat. La llei o la legislació espanyola preveu –ja els ho dic, és traducció literal i espero que en aquest cas ben traduïda de la disposició espanyola, que em va semblar un tema important– afegir-hi una cosa que a la resta d'Espanya es diu i aquí no, que diu: «la informació de servitud forçosa de senyals no és obstacle perquè el propietari del predi servent pugui tancar i edificar en aquest, sense que en cap cas pertorbi l'ús dels senyals.» Això està recollit expressament en la legislació vigent, avui, i a nosaltres ens sembla, i a més a més lligant-ho al primer comentari que jo feia, que aquí es poden posar en solars no edificables senyals geodèsics, si no reconeixem d'una manera expressa també el dret del propietari del predi servent perquè pugui disposar d'aquell solar o d'aquell terreny, realment, a nosaltres ens sembla que és una limitació absolutament excessiva, o és una omisió d'un dret que val la pena i que, fins i tot, d'alguna manera afavoriria la instal·lació de determinats senyals; perquè el que és propietari i li vénen a dir que li instal·laran un senyal geodèsic, suposo que la primera reacció serà la de dir o veure com ho pot evitar. Si en la mateixa llei es garanteix que no serà obstacle per poder-ho tancar i per poder edificar, sempre que el senyal, d'alguna manera, no en resulti afectat o es reproduïx un cop fet l'edifici, jo penso que guanyarem en convivència per poder, d'alguna manera, fer possible la materialització d'aquestes xarxes.

Aquests són els quatre comentaris. Veuen que no són pas objeccions de tipus polític; jo diria, potser, que només n'hi ha una, que és la de la llicència municipal, que aquesta sí que és un problema, fins i tot, de dignitat elemental d'ajuntaments, que són l'autoritat urbanística i, per tant, se'ls ha de notificar i han de donar el permís. Les altres són de tipus tècnic.

I per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats i senyor conseller, permetin-me fer, breument, un comentari global. Nosaltres votarem, excepte en el joc aquest d'esme-

nes, a la resta de la llei votarem favorablement. Nosaltres pensem que és un pas endavant. Volem celebrar els treballs que s'estan fent des de l'Institut Cartogràfic en tots els temes de planimetria i cartografia que s'estan fent al nostre país.

Lamentem, en tot cas, que no s'hagi aprofitat aquesta llei per poder, d'alguna manera, lligar o apuntar quin és el marc de col·laboració entre l'Institut Cartogràfic i els ajuntaments que, d'alguna manera, han començat també a fer les seves xarxes, si no m'equivoco —jo sóc de lletres—, de cinquè nivell, i per tant, d'alguna manera poder anar veient com lliga la xarxa de la Generalitat amb les xarxes municipals, perquè en l'explicació que ens feia l'honorable conseller, que ens parlava, a nivell del món, de continent, d'Estat, i s'acabava a Catalunya..., no és veritat: després, més avall de l'escala regional, en terminologia europea, hi han les xarxes de cinquè nivell, que són les xarxes locals i que avui, a Catalunya, ja existeixen algunes d'elles. I per tant, la necessitat de poder articular a fi i efecte que aquests esforços puguin sumar-se i puguem tenir un bon instrument per a poder tenir una bona cartografia que ens permeti, d'alguna manera, poder parlar, reflexionar i dirimir sobre l'ordenació territorial del país.

I per últim, dir també que l'únic dubte seriós que nosaltres hem tingut en aquesta Llei ha estat tot allò que fa referència al poder sancionador, si podia o no podia situar-se a nivell de l'Institut Cartogràfic. Nosaltres teníem, tenim algun dubte sobre aquesta qüestió; finalment, i vistos els informes jurídics que se'ns han facilitat als membres de la ponència, fem confiança, doncs, a aquests informes jurídics, i esperem que no surtin problemes per aquesta faceta, podríem dir, la faceta sancionadora de la llei, per veure si són correctes o no són correctes les autoritats que tenen reconeguda la potestat sancionadora i amb els procediments corresponents que s'acompanyen.

Res més. Aquest és el posicionament d'Iniciativa per Catalunya, i demano i insisteixo que, més enllà de la mecànica parlamentària quan les coses arriben al Ple, a nosaltres ens sembla que algunes d'aquestes esmenes que hem mantingut fins a aquest acte plenari són qüestions de bastant sentit comú, que d'alguna manera tothom ho pot interpretar, lògicament, però que estem convençuts que objectivament millorarien aquesta Proposició de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. El Grup Socialista al Parlament té una esmena que s'ha de fer constar que, per un error, no es va incloure en la publicació en el *Butlletí* del Dictamen de la Comissió, de manera que demanaria a la senyora secretària que procedís a la seva lectura.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena número 40, d'addició, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, d'una disposició final primera: «S'autoritza el Govern de la Generalitat perquè, en el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor de la present Llei, aprovi el Decret legislatiu de refosa d'aquesta Llei amb la Llei 11/1982, del 8 d'octubre, de creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Després d'haver estat aprovat el Decret legislatiu, el Consell Execu-

tiu el trametrà al Parlament als efectes de l'article 127 del seu Reglament.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. Per a la defensa d'aquesta esmena, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, si m'ho permet, també defensaré aquesta esmena, faré el posicionament del Grup Socialista i l'explicació de vot, conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, aquesta esmena, que en el tràmit entre la Comissió i el Plenari, doncs, s'havia perdut en el *Butlletí Oficial del Parlament*, és molt simple: demana únicament i exclusivament que el Consell Executiu faci un decret legislatiu, doncs, de refosa d'aquesta Llei d'avui amb la Llei de creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Això, que altres vegades s'ha fet, ajudaria els ciutadans, doncs, a tenir en un sol text tot el que fa referència a les competències i funcions de l'Institut Cartogràfic, i em sembla que això ajudaria a una bona utilització d'aquestes lleis que tenim sobre l'Institut Cartogràfic.

Bé, el Grup Socialista tenia altres esmenes, que en alguns casos han estat acceptades i en altres han estat transaccionades. La major part d'esmenes del Grup Socialista feien referència a majors garanties als ciutadans que, per la necessitat d'instal·lar un senyal geodèsic, doncs, havien de cedir un dret de servitud perquè es pogués instal·lar aquest senyal, i un dret de pas, diguem, per poder utilitzar aquest senyal amb funcions d'amidament. Moltes d'aquestes esmenes han estat recollides i, per tant, estem satisfets de la labor feta en la ponència i en la Comissió. Altres esmenes que presentava el Grup Socialista eren la necessitat que, quan s'haguessin d'instal·lar senyals geodèsics en punts, doncs, que fossin d'especial protecció, ja fos de protecció natural, ja fos de patrimoni natural, ja fos perquè fossin propietat d'institucions públiques, es demanés l'autorització a aquestes administracions públiques, i això també ha estat recollit en les esmenes transaccionals.

No ha estat, però, suficientment recollida —tal com deia el diputat senyor Farrés— la necessitat que no solament es demani autorització, sinó que, per instal·lar un senyal geodèsic, es requereixi també la llicència municipal, sense que això vulgui dir que s'hagi de pagar la llicència, sinó que s'ha de demanar la llicència, únicament i exclusivament. Ens sembla que seria positiu que aquest tema, que el diputat senyor Farrés plantejava com un tema encara d'un cert contingut polític, fos finalment recollit en aquesta Llei.

El Grup Socialista, per tant, està satisfet de la feina feta en ponència i en comissió i votarà favorablement a aquesta llei; llei que, per altra banda, en aquest plenari se li ha donat un qualificatiu de «molt tècnica». Jo voldria treure-li aquest qualificatiu de tant tècnica i donar-li una mica més d'importància política.

Per conèixer el país, els mapes són necessaris; conèixer el país crea sentiment nacional, sentiment de catalanisme. Aquesta llei d'avui és una llei que ajuda a fer bons mapes,

ajuda a conèixer el país i, per tant, ajuda al creixement del sentiment nacional en aquest país.

És una llei important en aquest sentit. Però no solament és important per això, perquè per fer país, cal fer infraestructures, i per fer infraestructures necessitem una bona cartografia, i amb aquesta llei d'avui la cartografia de Catalunya —que ja és bona— pot millorar sensiblement. Per tant, és una llei important en funció de la creació del sentiment nacional i en funció de creació de país, de creació d'infraestructures a aquest país, que és Catalunya.

El mapa no és més que la representació mètrica clara d'un país, i la geodèsia determina la posició de cada un dels elements en un mapa; per tant és una llei important. I avui aquesta llei el que planteja és que l'Institut Cartogràfic de Catalunya pugui crear el que en diem la xarxa utilitària de Catalunya, xarxa utilitària de Catalunya que ja s'ha iniciat en alguns casos —a nivell metropolità s'havia iniciat fa un temps; a nivell d'alguns municipis, com Terrassa i Sabadell, també s'ha iniciat.

I l'Institut Cartogràfic de Catalunya no solament fa la xarxa utilitària de Catalunya o xarxa de quart nivell que li correspon per competència pròpia, sinó que, en conveni amb l'Institut Geogràfic Nacional, ha fet les xarxes de nivell superior, amb la qual cosa estem reconeixent que l'Institut Cartogràfic està fent una bona funció en aquest sentit.

Per tant, l'Institut Cartogràfic farà a partir d'ara la xarxa utilitària de Catalunya i continuarà fent —si s'ha de millorar, que en aquests moments ja està molt acabada— la xarxa de nivells superiors en col·laboració —ho repeteixo— amb l'Institut Geogràfic Nacional.

Tal com s'ha dit aquí, l'any 82 hi havia tres-cents set vèrtexs geodèsics a Catalunya; avui dia n'hi ha més de set-cents trenta-dos d'aquesta xarxa de nivell superior. Vol dir que s'ha fet una feina important.

I aquí avui s'ha fet una intervenció, diguem, que aquesta llei estava desfasada, que l'Institut Cartogràfic era un institut dels anys 60 o dels anys 70, i això no és veritat. Aquest diputat ha visitat dues vegades l'Institut Cartogràfic, s'ha interessat, a partir d'aquesta llei, per la funció que tenia aquesta llei, i coneix que totes aquestes tècniques modernes del *Global Positioning System* i la utilització de satèl·lits s'està utilitzant a fons en aquests moments a l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

Per això el Grup Socialista no creu que sigui una llei retrògrada, passada, sinó que és una llei moderna i de futur, i per això votarà favorablement aquesta llei. I estem molt satisfets de la feina que fa l'Institut Cartogràfic i també de la direcció que està portant en aquests moments el senyor Miranda, i de la feina i de la col·laboració que el senyor Miranda ha tingut sempre amb els parlamentaris quan la hi hem demanat.

Per això el Grup Socialista votarà favorablement aquesta llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Salvador Esteve.

El Sr. ESTEVE I FIGUERAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, passaré a posicionar-me en les esmenes presentades pels diferents grups.

Pel que fa a l'esmena número 2, és d'addició, del Grup d'Esquerra Republicana, i haig de dir que rebutgem l'esmena en la mesura que no és possible l'adquisició dels senyals geodèsics per l'Institut Cartogràfic. Es tracta de béns de domini públic adscrits a una finalitat de servei públic i no susceptibles de ser apropiats. D'altra banda, en l'actualitat no n'hi ha de privats ni de susceptibles de ser adquirits. Per tant, aquesta esmena, la rebutjarem.

L'esmena número 3, que és d'Iniciativa per Catalunya, és una esmena d'addició. O sigui, ens demanen que calgui un informe previ de l'organisme administratiu que l'hagi concedida. No la votarem a favor —com ha dit molt bé el senyor Farrés quan l'ha exposada—, perquè a l'esmena transaccional a l'article 7.9 es preveu en tot tipus de béns protegits l'autorització prèvia de l'autoritat competent. Per tant, entenem que ja es recull el concepte.

L'esmena número 4, que és d'Iniciativa per Catalunya, el mot que proposen és «en descampats», aquesta mala traducció que diu el senyor Farrés. Nosaltres no l'acceptarem perquè creiem que el terme «descampats» que proposa és un terme imprecís i el text pretén contemplar qualsevol espai que sigui des del punt de vista tècnic idoni per a la instal·lació, o sigui que pot ser no urbanitzable o urbanitzable no programat, etcètera. Per tant, no l'acceptarem.

A l'esmena número 5, que és d'Esquerra Republicana, de modificació, proposem un text transaccional, que ens diran si s'accepta o no.

L'esmena número 7, d'Esquerra Republicana, que ens demana que la Llei assenyali específicament el Col·legi de Topògrafs per portar a terme les feines de col·locació. Nosaltres entenem que l'Institut Cartogràfic ha de tenir la possibilitat de contractar persones privades o empreses privades, i, d'altra banda també, l'Institut Cartogràfic podrà realitzar convenis o contractes també amb el Col·legi de Topògrafs per realitzar sota la seva responsabilitat, de l'Institut Cartogràfic, i sota la seva supervisió, les tasques corresponents.

L'esmena número 8, que és d'Iniciativa per Catalunya, que és d'addició, i ens demana que s'afegeixi que s'ha de demanar la llicència urbanística corresponent. Nosaltres, en principi, creiem que la previsió d'informe municipal previ introduïda ja a petició dels representants de la Federació de Municipis i del Consell Rector de l'Institut Cartogràfic ja garanteix la participació dels ajuntaments, però també, i a més a més com a alcalde, tinc molt de goig a acceptar-li la seva esmena (*rialles*).

El Sr. PRESIDENT: Quin número? Esteve, quin número és?

El Sr. ESTEVE I FIGUERAS: Aquesta és la número 8. (*Pausa.*)

L'esmena número 11, que és de supressió, del Grup d'Esquerra Republicana, no l'acceptem, perquè les zones d'interès per a la defensa són zones d'accés restringit i, per tant, podria portar problemes a l'hora d'instal·lar els vèrtexs geodèsics.

A l'esmena número 12, també d'Esquerra Republicana, proposem una transaccional. (*Pausa.*)

L'esmena número 13, és d'addició, d'Iniciativa per Catalunya, no la votarem, perquè la creiem innecessària, donat que la facultat del propietari de tancar i edificar en el seu terreny no resulta impedida per a la instal·lació del senyal. Òbviament, si el propietari pertorba l'ús dels senyals, li serà d'aplicació el que disposa el Projecte de llei quant a sancions. Per tant, no la votarem a favor.

L'esmena número 15, és d'addició, d'Esquerra Republicana, creiem que és del tot innecessària aquesta addició, donat que l'article 14.3 ja preveu que si s'hi aprecia responsabilitat penal, es portarà a l'òrgan judicial competent. Per tant, no creiem que sigui..., que l'hàgim de votar.

Faria el torn en contra de l'esmena socialista, que no està publicada en el *Butlletí*...

El Sr. PRESIDENT: A la disposició final primera.

El Sr. ESTEVE I FIGUERAS: A la disposició final primera. Nosaltres entenem que no té sentit refondre un text de creació d'un organisme amb un text regulador d'un procediment per a l'exercici d'una de les funcions que realitza aquest organisme, entre d'altres.

L'elaboració d'un text refós és innecessària i imprecident i implicaria reobrir la qüestió competencial amb l'Estat sobre les funcions que desenvolupa l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Per tant, no la votarem.

L'esmena número 17, que és d'Esquerra Republicana, sobre l'exposició de motius, també proposem un text transaccional, que també lliuro a la presidència (*pausa*), que d'acord amb el que ens demanen, que la llei sigui més generosa en la seva explicació, creiem que té raó i que, amb el text transaccional, podem oferir compliment a la petició del Grup d'Esquerra Republicana.

Hi ha també el que proposaríem que s'acceptés com una esmena tècnica, d'acord amb l'informe emès pel lletrat senyor Sol. Proposem que s'entenguin com a esmenes tècniques la transformació al plural del terme «servitud» a l'article setè, apartats 3, 5, 6 i 7, i a l'article 8, que diu sempre «servitud», en singular, i hauria de dir «servituds», en plural. (*Pausa.*)

L'objectiu de la llei i la importància d'aquesta llei que hem tractat és determinada pel fet de regular tot el que fa referència a la col·locació dels senyals geodèsics a Catalunya.

Aquesta xarxa permetrà donar una alta precisió a la cartografia sobre la qual es projecten les diverses activitats que es desenvolupen sobre el nostre territori, com poden ser les obres públiques o la planificació a qualsevol nivell.

Parlant d'obres públiques i de planificació, es pot veure més clarament la importància d'aprovar una llei que tingui en compte les necessitats de l'usuari i els condicionaments propis del territori i de la seva tecnologia, tant pel que fa a la seva implantació i observació com pel que fa al seu posterior aprofitament.

Tenint en compte les grans infraestructures que estan projectades per al nostre país, la Llei serà una eina que possibilitarà un coneixement més acurat del nostre entorn i que

regularà la col·locació dels senyals mitjançant els quals es podran conèixer, a través de satèl·lits, totes les característiques del nostre territori. I hem de plantejar una xarxa geodèsica utilitària de Catalunya moderna, que integri i es complementi amb les dades de la resta de les xarxes estatals o europees.

L'establiment de la xarxa geodèsica utilitària, segons el concepte i la distribució dels vèrtexs o senyals, tal com es preveu a la Llei, garanteix l'alta precisió requerida en els treballs de cartografia a totes les escales, així com l'homogeneïtat i continuïtat dels treballs cartogràfics distints. Això significa un augment de la qualitat geomètrica de qualsevol tipus de projecte que es desenvolupi sobre el territori, a la vegada que un abaratiment dels costos de referenciació.

Aquesta és, doncs, una llei reguladora que incidirà en com recollir les dades i fer-ho de la manera més adequada per tal de poder-les tenir a disposició de l'usuari, que en la majoria dels casos és la mateixa Administració. En la realització d'infraestructures i equipaments al llarg de tot Catalunya i el seu objectiu s'ha vist ben clar que ha comptat –jo diria– amb l'ampli suport dels grups de la cambra, si tenim en compte les esmenes presentades i aprovades.

Per acabar, voldria agrair el treball que han fet per tirar aquesta Llei endavant el lletrat senyor Pere Sol; agrair també als il·lustres ponents, senyora Dolors Montserrat, del Grup Popular, el senyor Antoni Farrés, d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Portabella, d'Esquerra Republicana, el senyor Manuel Nadal, del Grup Socialista i, especialment també, al senyor director de l'Institut Cartogràfic, senyor Jaume Miranda, que ens ha atès molt sol·licitament tant aquest ponent com tots els altres, amb tota la major disposició; així com també l'equip assessor de la Conselleria.

Crec que la Llei, per contra també del que s'ha dit –i alguns ho han corroborat–, és una llei important, que més enllà dels seus aspectes tècnics ens ha d'ajudar en una cosa molt important, que és saber allà on som, i, per tant, val la pena.

Moltes gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve.

Abans d'entrar en el capítol de votacions, prego a la senyora secretària que procedeixi a la lectura de les esmenes transaccionals presentades.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Article 5.3, lletra b: «En la mesura possible s'evitarà la col·locació de senyals en espais naturals protegits o bé s'installaran en les zones més accessibles, tant dins d'aquests com en terrenys forestals catalogats d'utilitat pública o protectors, d'acord amb els termes de l'article 7.6 i d'acord amb la Llei 6/88, forestal de Catalunya».

El Sr. PRESIDENT: Vol indicar a quina esmena fa referència?

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: A l'esmena número 6, d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: A l'esmena número 18, del mateix Grup, es suprimeix des de «i l'eliminació d'arbres» fins al final de l'article 7.7.

Esmena transaccional a l'esmena número 17, d'Esquerra: «Les xarxes geodèsiques, les formen un conjunt de punts del territori anomenats vèrtexs geodèsics, dels quals s'ha mesurat el seu emplaçament amb gran precisió, i que es materialitzen sobre el terreny amb fites o senyals. La disponibilitat d'una xarxa geodèsica utilitària en l'àmbit territorial de Catalunya, basada en les xarxes estatals, que, a la vegada, es basen en xarxes continentals, és un element cabdal per a donar alta precisió a la cartografia sobre la qual es projecten les diverses activitats que es desenvolupen sobre el territori, com són les obres públiques o la planificació a qualsevol nivell, entre altres.

(Remor de veus.)

»La xarxa geodèsica utilitària de Catalunya és una xarxa moderna tridimensional...

El Sr. PRESIDENT: Prego silenci!

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA:...en què no se separen les components horitzontals de les verticals. Les coordenades dels seus vèrtexs es determinen per càlculs globals que abasten tot el territori de Catalunya i que integren dades de recolzament per a la connexió amb les xarxes estatals i noves observacions per a la determinació efectiva dels vèrtexs de la xarxa utilitària. Les dades de recolzament són les coordenades de les xarxes estatals horitzontals –de primer ordre i d'ordre inferior– i les cotes de la xarxa estatal vertical –d'anivellació–, així com les estimacions de la seva precisió. Les noves observacions, les pròpies de la xarxa utilitària, es realitzen entre els seus vèrtexs i els de les xarxes estatals. En gran part les observacions es basen en satèl·lits, i es complementen amb observacions d'anivellació i amb el geoide de Catalunya calculat per l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

»La distribució de vèrtexs de la xarxa geodèsica utilitària s'adapta a les necessitats dels seus usuaris i als condicionants propis del territori i de la tecnologia, tant pel que fa a la seva implantació i observació com pel que fa al seu posterior aprofitament. Així, tenint en compte la creixent utilització de satèl·lits artificials geodèsics, la distància entre vèrtexs de la xarxa varia entre uns vuit-cents metres a les àrees urbanes amb gran densitat d'edificació, on l'ús posterior de satèl·lits per a treballs topogràfics és difícil, fins a uns deu quilòmetres a les àrees muntanyoses, on l'ús de satèl·lits permet la determinació de coordenades amb gran precisió, rapidesa i amb un baix cost. Atès que, amb les noves tècniques de la geodèsia espacial, el requeriment de visibilitat entre els vèrtexs per a l'observació de xarxes geodèsiques ha desaparegut, els vèrtexs de la xarxa utilitària s'emplacen en indrets de fàcil accés, amb l'única condició d'evitar les obstruccions en la recepció dels senyals dels satèl·lits geodèsics. Tanmateix, per permetre l'aprofitament de la xarxa amb tècniques topogràfiques clàssiques, en la mesura possible i especialment en les àrees urbanes, els vèrtexs de la xarxa utilitària es distribueixen de manera que es mantingui la visibilitat amb almenys dos dels vèrtexs veïns.

»L'establiment de la xarxa geodèsica utilitària segons el concepte i la distribució dels vèrtexs descrits garanteix l'alta

precisió requerida en els treballs de cartografia a totes les escales, així com l'homogeneïtat i continuïtat de treballs cartogràfics distints. Això significa un augment de la qualitat geomètrica de qualsevol tipus de projecte que es desenvolupi sobre el territori, a la vegada que un abaratiment dels costos de referenciació».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. Haig d'aclarir que la primera transaccional que s'ha llegit feia referència a l'esmena número 5, del Grup..., d'Esquerra Republicana: 6, d'Esquerra, i s'ha llegit 5.

Les esmenes tècniques a l'article setè, que és substituir o posar en plural la paraula «servitud», doncs, s'entenen ja incloses en el text del Dictamen.

Els grups respectius retiren les seves esmenes perquè es pugui procedir a l'admissió i votació de les transaccionals? *(Pausa. El Sr. Portabella demana per parlar.)* Sí, el senyor Portabella?

El Sr. PORTABELLA: Sí, senyor president; per anunciar que retirem les esmenes 6, 12 i 17, a favor de les transaccionals, que són les tres que s'han llegit ara.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Procedim a les votacions. En primer lloc, votarem agrupades les esmenes de cada grup. *(Pausa.)*

Doncs, conjuntament les esmenes que queden vives en aquest moment del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya... *(Pausa. El Sr. Farrés demana per parlar.)* El senyor Farrés demana la paraula?

El Sr. FARRÉS: Sí, si us plau, senyor president. En tot cas, nosaltres demanàrem la separació de la 16, d'Esquerra Republicana. Les altres es poden, per nosaltres, votar... Perdó, 15, d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: 15, d'Esquerra Republicana, separada; molt bé.

Doncs, en primer lloc, es vota... *(El Sr. Manuel Nadal demana per parlar.)* Sí, el senyor Nadal?

El Sr. MANUEL NADAL: El Grup Socialista demanaria també separada l'esmena número 11.

El Sr. PRESIDENT: La número 11, separada també de la 15? *(Pausa.)* Dic: separada de la 15? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs, votem en primer lloc l'esmena número 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 84 en contra i 4 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena número 15, del Grup d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 33 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació la resta d'esmenes vives del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 61 en contra i 27 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena número 8, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que es vota separatament, perquè ha dit determinat grup que la votaria a favor.

Doncs, vots a favor d'aquesta esmena número 8, d'Iniciativa?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 62 en contra i 12 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions.

Ara, se sotmeten a votació els articles segons el text del Dictamen que no han estat objecte d'esmenes, articles i disposicions.

Vots a favor?

Aquests articles i disposicions han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes transaccionals que han estat llegides per la senyora secretària abans.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació se sotmeten a votació els articles del Dictamen que han estat esmenats pels grups. Pot ser una sola votació? No. (El Sr. Portabella demana per parlar.) El senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Per demanar votació separada de l'apartat 4 de l'article 7.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, votarem en primer lloc aquest apartat 4 de l'article 7

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat de l'article 7 ha quedat aprovat per 82 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Ara se sotmet a votació la resta d'articles esmenats.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'exposició de motius... No: ha quedat aprovada l'exposició de motius per la transaccional, de manera que votarem el títol i els títols de la Llei.

Vots a favor?

El títol i els títols de la Llei han quedat aprovats per unanimitat.

**Proposta de resolució per la qual
s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés
dels Diputats la Proposició de llei reguladora
de la televisió local**

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és el Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei reguladora de la televisió local, així com de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. (Pausa.)

La Comissió de Política Cultural ha emès Dictamen; hi ha cap diputat encomanat per la Comissió per presentar-lo? (Pausa.) No hi és. Per consegüent, passarem a les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La primera esmena és a l'article primer, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. És una esmena de modificació que ens defensarà el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amigues i amics avui presents, representants de les televisions locals de Catalunya, voldria fer la defensa de les esmenes 1, 8 i 10, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i després, en un segon torn, faré la defensa de la resta de les esmenes del nostre Grup i alhora el posicionament sobre aquesta Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei reguladora de la televisió local.

A l'esmena número 1, que coincideix en part amb l'esmena 14, del Grup Socialista, plantegem que, previ acord de les televisions locals i dels municipis afectats, aquestes es podran mancomunar per emetre en el marc d'una agrupació de municipis o comarques.

L'esmena número 8 és una esmena d'addició a partir del que diu el punt 1 de l'article 3. «La televisió local» —diu l'article— «té el caràcter de servei públic gestionat per concessió», i aleshores aclarim que el destinatari de la concessió podrà ser un ajuntament o bé una entitat no mercantil sense finalitat de lucre, i afegim que correspondrà als ajuntaments el règim de gestió del servei de televisió local del seu municipi i, en el cas d'optar per una gestió indirecta, els correspondrà també la concessió administrativa, d'acord amb la legislació vigent.

Pel que fa a l'esmena número 10, insistim en la prèvia consulta amb l'Ajuntament corresponent, el qual serà informat dels actes derivats de l'exercici de les facultats de les comunitats autònomes. Voldríem aclarir aquest punt: estem d'acord amb la proposta de la Llei que volem presentar al Parlament de l'Estat, que sigui cada vegada més competència de les comunitats autònomes decidir qui pot tenir una televisió local; però em sembla que en aquestes concessions de les comunitats autònomes o en les concessions del Govern de l'Estat s'ha de tenir sempre en compte la consulta a

l'Ajuntament corresponent, pel principi tantes vegades explicat que no es pot actuar damunt del territori d'un ajuntament sense que els responsables polítics d'aquest ajuntament sàpiguen què és el que s'està decidint.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra? Senyor Castellnou, té la paraula.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, com vàrem manifestar també en Comissió, veiem molt difícil de poder acceptar cap d'aquestes tres esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa perquè entenem que no responen al que hauria de ser, d'una banda, una llei bàsica, i perquè, per altra banda, la supressió que el Grup d'Iniciativa persegueix, d'uns fragments del text de la llei o de la Proposició de llei, ens sembla que van en contra del que ja ve definit en altres textos legals sobre televisió; en concret en la Llei d'ordenació de les telecomunicacions.

Tenim, per una banda, que Iniciativa pretén suprimir l'expressió «imatges no permanents» i hi inclou, doncs, una nova definició legal del que és televisió, i per tant ens sembla que això no és procedent; intenta també suprimir «agrupació de municipis o comarques», que nosaltres creiem que no es pot suprimir perquè són ens locals i, per tant, susceptibles de ser titulars de la concessió de televisió local, i per altra banda, pel que fa al segon paràgraf de l'esmena número 1, les expressions «comarca» i «mancomunitat» són ja regulades en la mateixa Llei en altres articles, i també en lleis específiques, com poden ser la Llei reguladora de les bases de règim local i la Llei municipal i de règim local de Catalunya. Per tant, cap d'aquestes supressions, cap d'aquests nous conceptes nosaltres els podem acceptar pel que fa referència a l'article número 1 de la Llei.

I quant a les esmenes números 8 i 10, també se'ns fa molt difícil d'acceptar el canvi d'«entitat privada» per «entitat no mercantil», com proposa l'esmena d'Iniciativa, perquè entenem que és una limitació excessiva i perquè els efectes de l'absència de lucre que pretén aquesta modificació ja s'aconsegueixen també, o potser encara més bé, en el text que ve en la Proposició, quan parla d'«entitats sense finalitat de lucre».

Pel que fa al segon paràgraf d'aquesta esmena número 8, i en relació també amb l'esmena número 10, que han estat defensades conjuntament, la gestió directa pels ajuntaments està regulada, des del nostre punt de vista molt bé, en el punt tercer d'aquesta Proposició, un punt en el qual Iniciativa no ha fet cap esmena, lògicament, perquè ja es regula i ja està d'acord amb la seva redacció, i la gestió indirecta no pot ser concedida pels ajuntaments, sinó que és la Generalitat qui té les competències, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia. Ja se sap que aquell que té atribucions delegades no les pot delegar ell al seu torn.

I creiem que, al nostre entendre, com s'ha anat fent fins ara, el que cal és procedir, com s'ha fet, a un procediment concessional de televisions anàleg —no el mateix, però anàleg— al de les emissores de ràdio; i en aquest sentit, i en

relació amb les esmenes 8 i 10, voldria recordar que sobre aquesta qüestió és vigent el Decret 175/80, del 3 d'octubre, sobre emissores de radiodifusió, i el Decret 270/85, del 19 de setembre, sobre televisió, i també recordar la Sentència del Tribunal Constitucional del 24 de maig del 82 a favor de la Generalitat sobre concessió d'emissores de ràdio en FM.

Per aquest motiu, senyor diputat, senyor Riera, el nostre Grup votarà en contra de les tres esmenes, la número 1, la número 8 i la número 10, d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou. El Grup Socialista també ha presentat esmenes. Comencem per la número 2. Per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, acumularé totes les esmenes; en definitiva, crec que per economia de temps és important aquest procediment, i al mateix temps perquè crec que tampoc aconseguirem massa d'anar posant sobre la taula un seguit d'esmenes de les quals difícilment se'n pot ja acceptar cap.

També li haig de dir que, per economia de procediment i al mateix temps per veure la bona voluntat del PSC quant a poder consensuar un text que hauria estat —suposo— molt bo que tota la cambra l'hagués aprovat, també retirarem les esmenes 9 i 14, i crec que en aquest aspecte és també aquesta idea per tal que aquesta llei, que en el fons s'haurà d'aprovar a Madrid, hauria estat molt important que hi hagués hagut una sola posició, un sol posicionament de tots els grups de la cambra, perquè en definitiva hauria estat la llei de tots els catalans i no la llei d'un sol grup.

També haig de dir que, respecte a les esmenes presentades pels Grups de l'oposició, evidentment, s'ha intentat provar donar el sí a totes; només en dues no, però són problemes purament, en alguns casos, de filosofia; l'altre cas són vuit abstencions que principalment vénen donades pel tema que creiem que «cable» i «ones hertzianes» són dos móns diferents i necessitarien regulacions diferents i, concretament, també en nom d'aquest consens, també retirarem aquestes dues esmenes, les esmenes que he dit abans: la 9 i la 14.

Bé, després també hem de dir que, concretament, en el conjunt de la llei votarem que sí, per una senzilla raó: que és una llei que crec que és bo que es tramiti en si mateixa; crec que és important regular un tema que fa catorze anys que està en una situació una mica curiosa, d'alegalitat, perquè ningú l'ha regulat, i crec que és bo, concretament, que es doni aquest pas.

Ara bé, abans de continuar, sí que voldria fer una observació i que ve potser una mica de la meua perplexitat davant de la primera llei en la qual he estat en la ponència, i suposo que és una cosa excepcional, que no deu ser gaire normal, però el dia que es va fer la Comissió, el primer que em va venir al cap va ser unes paraules d'un eminent eclesiàstic, que referint-se..., va fer aquesta observació: «A Roma es pot perdre la fe, però no les bones maneres.» I crec que això, si ho traslladéssim concretament al Parlament, també hauríem

de procurar que aquí, evidentment, podem perdre la fe, però hauríem de procurar que les bones maneres es continuessin tirant endavant. I això ve, concretament, perquè crec que no és lògic, no crec que sigui normal que es presentin un seguit d'esmenes transaccionals, doncs, al moment, concretament, de començar la Comissió, sense poder-les llegir i, per tant, difícilment..., evidentment, sense discussió, i al mateix temps difícilment es podien acceptar.

Això ho dic perquè després, evidentment, també aquesta mica de perplexitat ve quan, concretament, aquí estem parlant de transacció. Al meu entendre, «transacció» era parlar..., al meu entendre, «transacció» era, concretament, una espècie de tracte per mirar, per veure si era possible arribar a un acord sobre un text que, en definitiva, hi havia una idea, i després m'adono que «transacció», en aquest cas concret, més que res és una amputació d'un text i, evidentment –i crec que això només deu ser reduït a aquesta llei–, l'ideal seria que les paraules tinguessin el seu sentit i no que les paraules..., haguéssim de fer un altre vocabulari per saber que a fora volen dir una cosa i, concretament, en l'argot parlamentari «transacció» té un altre significat.

Espero que en les altres proposicions i en les altres... d'aquest Parlament, el *modus operandi* sigui diferent. En el fons, amb aquesta llei s'ha fet una llei en què hem anat per feina; ara bé, la feina, hem de ser conscients del següent: hi ha feina ben feta, que no té fronteres, i aquesta feina no sé si tindrà futur, però, evidentment, crec que l'ideal hauria estat una posició unitària, concretament, de tota la cambra, perquè, evidentment, si aquesta és la manera, concretament, de tramitar les lleis, crec que, per principi d'economicitat, podríem haver fet una cosa molt més barata per molt menys preu i, al mateix temps, crec que hauríem arribat al mateix lloc.

El Sr. PRESIDENT: Després d'aquesta expansió parlamentària, podria tornar al tema que ens ocupa.

El Sr. PIELLA: Sí, senyor president, però em penso que dec tenir llibertat d'opinió en aquesta cambra, també, no?

El Sr. PRESIDENT: Li ho he permès, eh? Però vull dir, em sembla que ja...

El Sr. PIELLA: Gràcies. Bé, després també, concretament, jo crec que també hi ha una altra cosa que és important. Al mateix temps que es fa una llei, que són importants les diferents opinions dels diferents grups de la cambra –tots tenim coses per aportar, i això no s'ha fet–, crec que també hi ha un altre tema que per mi encara és molt més transcendent. És a dir, concretament, les televisions locals de Catalunya són una riquesa que té el nostre país; és una persona que es va engendrar fa catorze anys, és una persona, concretament, que té una experiència important, i crec que hauria set important parlar amb totes per tal d'arribar, concretament, a un acord per tal de saber les seves experiències. Catorze anys són molts anys, i catorze anys penso que donen un cultiu cultural, donen un *background* cultural important que s'hauria d'aprofitar. Això no s'ha fet –ningú no es profeta a la seva terra– i s'ha cregut més convenient entrar en contacte amb la tele a Madrid que no pas amb els nostres grups, concretament, que hi ha al nostre país.

Bé, en definitiva, crec que el mateix, el que he dit anterior..., crec que és important dir que, evidentment, hem anat ràpid: ponència, comissió, ple i s'ha acabat. I discussió poca, perquè *poco dinero, poco sermón*. I crec que, en definitiva, el que es fes en aquesta cambra seria important que es tingués en compte que..., el Parlament, Catalunya és plural, i concretament que a Catalunya, doncs, és important que sumem l'esforç tots plegats.

Parlant concretament de les aportacions del PSC, que ha fet, concretament, aquest amb les esmenes –que, ja dic, no val la pena discutir-les una per una, és perdre el temps–, ha intentat posar-hi una certa racionalitat. Crec que no és bo –crec que no és bo– que el cable i les ones hertzianes ho posem al mateix sac; són coses diferents. Les ones hertzianes, per entendre'ns, potser és el passat de les telecomunicacions; el cable potser és el futur de les telecomunicacions. Algú em diu que un pertany a la segona ona de comunicació i l'altre pertany a la tercera ona. Al mateix temps, és difícil posar límits a les ones hertzianes, dir límits és impossible; en canvi, amb el cable és claríssim, es pot dir: miri, aquest cable arribarà fins al 435 de la Diagonal i el proper començarà al 437. Això és impossible amb les ones hertzianes. Al mateix temps, el cable permet..., parlant de la televisió, hi ha una interacció total, si es vol –sempre que hi estiguis, evidentment, connectat–, cosa que és difícil, o almenys necessites altres mitjans complementaris, en el cas de les ones hertzianes.

També, si agafem l'experiència jurídica, veurem també que quan es va tirar endavant la Llei d'ordenació de les telecomunicacions es va intentar fer també aquest sistema d'operar. Es va dir: senyors, posem totes les telecomunicacions en un sol sac; el mitjà de transmissió no té importància, però a la llarga hem vist que, realment, s'ha hagut de fer llei darrere llei distingint entre un sistema i un altre, molt més important en el cas del cable i les ones hertzianes, que són dues concepcions, són dues tecnologies i són dues coses que, evidentment, són molt diferents, i crec que valdria la pena tenir en compte si aquesta Llei era per a ones hertzianes o només..., o per a cable, i no intentar barrejar les dues coses.

Al mateix temps, penso que també teníem de ser una mica coherents; és a dir, si es volia dir que aquesta Llei era una llei que servia per a cable i ones hertzianes, potser valia la pena que també s'acceptés una esmena d'un altre grup, que va dir: «cable, ones hertzianes i algun altre sistema tècnic nou que pugui sortir per trametre imatges». Curiosament, es posa «cable, ones hertzianes» i, quan es vol fer una llei molt universal des del punt de vista conceptual, aquesta esmena tampoc s'entén. No s'entén per què en un cas sí i en l'altre cas no. És a dir, o fem una llei singular o fem una llei universal. Si és singular, només és per a uns, per a un cas concret, i, si és universal, posem-los tots.

Després, també, una de les altres idees que ha tingut el PSC en aquesta Llei ha set intentar defensar els drets adquirits. Jo crec que un conjunt de persones, un conjunt d'institucions, d'emissores locals de Catalunya, que fa..., algunes

fa catorze anys que estan treballant i estan donant un servei bo, que en el seu temps es van avançar a la cultura d'aquell moment, una cultura massificada, van creure convenient que valia la pena començar a desmassificar-se i treballar, concretament, en el cas de les televisions. Al final, el temps els ha donat la raó, i crec que tenen un bagatge, tenen una experiència que és important, i s'havia de reconèixer.

Per això, encara que no ens agradi del tot, concretament, de la manera que ha quedat retallada l'esmena transaccional, crec que és important aquesta aportació per tal que se'ls reconegui aquests drets i que, encara que es digui «potencial» —nosaltres creiem que tindria de ser una cosa molt més taxativa—, aquestes emissores tindrien de tenir dret, o han de tenir dret, concretament, que se les pugui reconèixer, sempre que compleixin, evidentment, uns barems tècnics que és lògic que se'ls exigeixi.

I, al mateix temps, per una altra cosa que és important: perquè, en definitiva, crec que aquestes emissores locals compleixen totalment el que va dir en el seu moment l'informe Barzanti, que, en definitiva, «són l'expressió», deia aquest informe, «d'uns valors de la vida diària, d'unes tradicions i opinions, així com la prevenció del creixement, estandardització i conformitat acrítica que hi ha actualment». Jo crec que és important que anem configurant una societat, diguem-ne, crítica; crec que l'uniformisme total no és bo; crec que és bona la diversitat.

També, un dels altres eixos que ha motivat la nostra presentació d'esmenes ha set, concretament, defensar el municipalisme. Mirin, jo n'estic convençut; he estat molts anys alcalde, i, evidentment, la capacitat de comunicació que té qualsevol ciutadà amb el seu ajuntament és enorme si ho comparem amb la capacitat de comunicació que té aquest mateix ciutadà respecte a la Generalitat, respecte al Govern de l'Estat o —per dir-ho més enllà— respecte al Govern d'Europa. Crec que parlar amb l'alcalde del seu poble, de la seva ciutat, és relativament senzill per a qualsevol ciutadà; parlar amb el president de la Generalitat és bastant complex, i parlar, concretament, ja, amb òrgans superiors de l'Administració de l'Estat o l'Administració europea és pràcticament impossible.

Per tant, crec que, si és veritat això i n'estic convençut, almenys jo, que és així, crec que no es pot deixar els ajuntaments que només tinguin accessibilitat al que se'n diu «mitjans de comunicació de la primera ona», és a dir, mitjans de comunicació descrits, els que es fan verbalment i pareu de comptar. Als altres sembla —excepte les FM— que se'ls vol negar aquest mitjà de comunicació.

Jo crec que ara que estem entrant, concretament, en la tercera ona de la comunicació és important que tinguem en compte que potser algun dia serà possible, o potser serà interessant, que en acabar un Ple sigui possible que qualsevol ciutadà d'un poble, d'una vila, d'una ciutat, pugui parlar amb el Ple, exposar les seves mancances, els seus neguits o les seves possibles solucions a problemes concrets, mitjançant un sistema de televisió —que en aquell cas tindria de ser per cable—, i això, en definitiva, se'ls hauria de reconèixer

per principi als ajuntaments. Per una senzilla raó: és a dir, si veiem que al final hi hauran cadenes de televisió, del tipus que sigui, que es cuidaran de donar només partits de futbol, altres de vendre cotxes o vendre, doncs, qualsevol vestit, crec que més lògic i perquè incideix molt més en la seva vida diària, seria just que qualsevol ajuntament, per l'especificitat de la seva tasca, doncs, pogués tenir el mitjà de comunicació. I un mitjà de comunicació directa, perquè, evidentment, no és el mateix tenir un mitjà de comunicació que després pot sofrir filtratges més o menys interessats que un mitjà de comunicació directa que, en definitiva, diu el que diu l'òrgan administratiu, en aquest cas l'ajuntament. Recordem també el cas, concretament, de la «berlusconització» que ha passat a Itàlia i que, en definitiva, em penso que és molt important que no hi hagin mitjancers que puguin deformar el missatge i, en definitiva, portar l'aigua al seu molí.

També ens preocupa la manera com s'ha portat el tema de les concessions de les FM, les vint-i-vuit darreres concessions. És a dir, nosaltres veiem molt bé que la Generalitat, en els casos pertinents, pugui donar concessions; crec que és bo, concretament, que la nostra màxima institució autònoma pugui fer això, però ens preocupa, no la Llei, ens preocupen els reglaments. I aquí recordo, concretament, que les darreres vint-i-vuit emissores de FM es van donar a clients i coneguts de la majoria, i això no ho dic jo, això va ser un escàndol, i fins i tot va ser una operació de tipus comercial per poder col·locar les tretze..., és a dir, les emissores de la Cadena 13, que entraven, una mica, en fallida.

Crec que, en definitiva, també amb això es va demostrar que aquest sistema d'actuació no era el més adequat, perquè al final moltes d'aquestes..., per intentar col·locar la Cadena 13, doncs, es va anar, concretament, a donar a la COPE, amb el problema que va passar després amb les tertúlies radiofòniques i el bé que van fer a la nostra convivència lingüística i al nostre procés de normalització.

Després, també, nosaltres creiem que —sense entrar ja en el tema de la Llei, però sí que voldríem també esmentar-ho una mica—, si realment aquesta Llei també vol ser per cable —tal com diu, concretament, la majoria—, creiem, concretament, que els municipis hi tindrien de dir alguna cosa, no per res..., o, si s'ha de fer el cable, aquest cable tindrà de passar pels carrers, i, si s'ha de fer pels carrers, em penso que els carrers almenys els ha d'asfaltar l'ajuntament. Concretament, jo crec que, si una llei que es pretén que tiri endavant —i ha de tirar endavant—, no té en compte aquest component municipalista de la informació, fins i tot del suport de les infraestructures de tipus físic, com en el cas del cable, crec que sortirà una llei una mica, diguem-ne, sense massa futur.

Bé, nosaltres ja hem dit que, en definitiva, veiem bé, votarem a favor que la Llei vagi, es porti al Congrés dels Diputats; és important que es comenci a regular aquest tema, i crec que, en definitiva, és millor aquesta Llei amb un conjunt d'esmenes, que després, en definitiva, doncs..., o un conjunt d'esmenes transaccionals que a Madrid es podran discutir per tal de donar sortida a un enorme potencial que té

un conjunt de gent que fa molts anys que treballa en aquest camp i que, en definitiva, dóna un potencial, concretament, d'informació i un potencial cultural a moltes associacions o a molts municipis i, també, diguem-ne, a molt jovent, que pot esmerçar les seves energies en aquest camp.

També, no vull acabar sense agrair al lletrat Muro l'assistència que m'ha fet, i esperem, concretament, que si mai..., quan torni a ser ponent d'una altra llei, pugui tenir un altre concepte de la manera de tramitar una llei, que no sigui purament ponència, comissió i Ple; crec que hauria de ser quelcom més, una llei.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Torn en contra, el senyor Castellnou té la paraula.

(Pausa.)

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, jo haig de dir, en primer lloc, que vull agrair al senyor Piella que hagi retirat les esmenes 9 i 14; em sembla que era evident que les retirés, però ho ha fet, i jo li agraeixo que ho hagi fet.

M'ha semblat també entendre que estaria disposat a acceptar una transacció, una transacció que fa referència a la seva esmena 28 i també a l'esmena 20, que aquesta és d'Iniciativa per Catalunya. Si el senyor Piella, aquesta transacció, no l'accepta –i ja disposa del text–, sí que ho faria el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i em penso, doncs, que llavors jo votaria en contra, el nostre Grup votaria en contra de l'esmena 28 i, en canvi, transaccionaríem amb l'esmena número 20, d'Iniciativa.

A part d'aquestes precisions, també haig de fer constar que el senyor Piella ha assenyalat, ha dit un discurs; doncs, de coses relativament interessants, potser en algun cas boniques, però que tenen poc a veure, justament, amb aquesta Llei que estem discutint avui i que, probablement, responen a qüestions en certa manera polític-personals del senyor Piella però que no tenen res a veure amb aquesta Llei.

És clar, una altra apreciació que es pot fer, que em sembla que és obligat de fer, és el tema cable i el tema ones electromagnètiques. Aquesta no és una llei que reguli tècnicament aquestes qüestions, aquesta no és una llei que reguli la física de la televisió ni per cables ni per ones electromagnètiques. Aquesta és una llei que el que fa és regular jurídicament, el que fa és intentar que es puguin regularitzar, que puguin legalitzar-se les emissores de televisió local que ja funcionen.

Tampoc entra en els temes municipalistes, i a més a més, senyor Piella, m'estranya que vostè havent estat alcalde no ho sàpiga: és una qüestió facilíssima. Hi ha molts ajuntaments de Catalunya que ja tenen televisió per cable sense cap problema, sense cap llei. Per tant, aquesta llei no ha d'entrar en aquest tema. Es tracta d'un projecte que es presenta a l'Ajuntament i l'Ajuntament l'aprova i es realitza; miri si és senzill.

Vol una altra precisió. Vostè ha parlat de conceptes d'universalisme, perquè a més a més d'ones electromagnèti-

ques i cables s'hi incorporessin altres qüestions. Escolti, universalisme no vol dir intemporalitat. En el seu moment, si cal, aquesta Llei des d'un punt de vista jurídic pot ser vàlida per altres conceptes, pot ser vàlida amb una simple rectificació o ampliació. En canvi, en aquests moments el que hi ha és electromagnètiques i el que hi ha és televisió, possible televisió per cable.

Quant a les transaccionals i al sistema de funcionament de la ponència, vostè ha dit que no li agradava que hi hagués ponència, comissió i Ple. Doncs miri, faci una proposta per modificar el Reglament de la cambra, però el Reglament de la cambra diu: ponència, comissió i Ple. I amb els altres grups hi ha hagut una entesa; amb vostè no ha estat possible i ho lamento; tampoc va ser possible amb el PP per altres qüestions, per qüestions tècniques, però amb Esquerra Republicana ho ha estat, amb Iniciativa ho ha estat. Jo lamento que amb vostè no hagi pogut ser, però no és culpa dels ponents; potser s'hauria de mirar vostè mateix, si de cas.

Bé, entrant ja al fons del tema de les esmenes que vostè ha defensat –he entès– conjuntament o col·lectivament, jo li voldria dir que no les acceptarem, òbviament, llevat d'aquesta transaccional que li hem proposat, perquè d'alguna manera les esmenes que vostès presenten corresponen a una redacció diferent de la Llei. O sigui, Convergència i Unió ha presentat una llei amb una estructura, un article primer que diu unes coses, un segon, un tercer, una disposició addicional –perdó, transitòria– i una disposició final. Vostès presenten una altra confecció, una altra formulació de la Llei.

Bé, per tant, per aquests motius nosaltres no podem acceptar la gran majoria de les esmenes que vostès han presentat. Però és que a més a més hi ha una altra qüestió a la qual abans ja m'he referit, i és que es tracta ara d'una llei bàsica. Una llei bàsica, per nosaltres, vol dir aquella llei que regula o que atribueix a l'Estat la regulació jurídica bàsica, essencial, fonamental, però el desplegament normatiu i l'execució han de correspondre a les comunitats autònomes. És a dir, moltes de les esmenes que vostès presenten detallen excessivament el contingut de la Llei, de manera que si s'aprovés s'obligaria per una llei bàsica a un govern autonòmic a fer el que digui una llei de Madrid, que no ha d'entrar en tants detalls, no ha d'entrar en elements tan senzills.

Nosaltres som partidaris, doncs, d'una llei bàsica més senzilla, més simple, que respongui a allò a què ha de respondre una llei bàsica, que vol dir generalitat, que vol dir permanència, que vol dir estabilitat. O sigui, entrem en qüestions com les que vostès presentaven..., per exemple: publicitat, programació, tants per cent... Què vol dir això? Vol dir que si aquests tants per cent varien s'hauria de modificar la llei bàsica; són elements molt petits, són elements molt insignificants que formen part de normes de desplegament o de desenvolupament posteriors, però mai d'una llei bàsica.

En definitiva, senyor Piella, jo tenia més coses per dir. Vostè tampoc s'hi ha referit massa en la defensa de les seves esmenes. Em penso que queda justificat que les refusem, per

les dues raons que li he dit: perquè vostès tenen un altre model de llei, que és un model de llei que possiblement respon al que tenen presentat al Congrés de Diputats, i per una altra qüestió, perquè, tractant-se d'una llei bàsica, vostès incorporen molts elements detallistes que, al nostre entendre, no hi fan cap falta; millor dit, serien un «entorpiment», seria una llei bàsica que no seria bàsica.

Per aquests motius, senyor president, votarem en contra de les esmenes presentades pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou. M'hauria d'aclarir una cosa. Ha estat flotant per aquí una transaccional fantasma... (*El Sr. Castellnou lliura el text de l'esmena transaccional a la presidència.*) Ah, ara ha deixat de ser fantasma.

Gràcies.

El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té presentades esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, em permetria d'entrada saludar els companys de les televisions locals de diferent signe, però que fa ja més de catorze anys —alguns— que estan treballant el que ara nosaltres hem reprès intentant posar en el camí de la llei. I una referència molt especial, naturalment, a la que vam fer —i això és una referència i una expansió que em permeto— a Cardeu, com a pionera d'aquest treball.

Senyor president, si m'ho permet, jo agruparia totes les esmenes i deixaria per a una altra intervenció l'explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RODRI: De les nostres esmenes que han quedat vives en queden només tres, perquè tinc de dir que tot el que nosaltres havíem plantejat en reunions de ponència ha estat acceptat i, naturalment, jo diria que sense tampoc massa brega, sinó amb un cert *fair play* i sobretot amb un entendre que hi havia un coneixement i una adequació a la realitat.

Quedarà sempre pendent un tema: en això, com en moltes altres coses, Catalunya necessitaria vida pròpia, que no tindrà perquè aquesta llei va a Madrid, perquè aquí la realitat simplement sociològica o cultural —si ho volem— és distinta.

Pel que fa a les nostres esmenes, en queden tres de vives. La número 3 diu, en concret..., té com dues parts, aquesta esmena; una primera part que és una qüestió de tipus tècnic; és a dir, a tot arreu la televisió es defineix com «un mitjà que permet l'emissió o transmissió d'imatges i sons», i aquesta paraula «sons», aquest mot «sons» no hi era i hem demanat que hi sigui inclòs.

D'altra banda, la segona part d'aquesta esmena demanaria que aquesta Llei contemplés, que aquesta Llei pogués contemplar que les grans ciutats, les grans conurbacions urbanes no tinguessin només una televisió local. Podrien tenir —i això és el que hauria de contemplar la llei— un sol i únic centre emissor al servei de distintes televisions locals, sobre-

tot que hi ha barris molt configurats, molt estructurats, amb una necessitat de comunicació pròpia tant o més que pugui tenir un poble de 10.000 habitants, com és el cas de Cardeu. Sembla que la llei o aquesta llei que presentarem a Madrid no diu que no i per tant podríem entendre que ja diu que sí, d'alguna manera, i en aquest bon malentès deixaríem passar o podríem retirar això, si és que realment es confirma aquesta expressió.

Voldríem fer constar, de totes maneres —i aquest ha de ser el *leitmotiv* sempre—, que les televisions locals són no més que era temps enrere una edició d'una revista; és a dir, hi ha d'haver màxima llibertat d'expressió, hi ha d'haver màxima —per tant— singularitat, també; cada grup de persones, cada comunitat ha de poder trobar en aquesta via moderna de la comunicació el seu mitjà d'expressió, també.

L'altra esmena que presentàvem, la número 15, aquesta hem tingut greus dificultats per entendre'ns i nosaltres, des del punt de vista com a Grup parlamentari que té les conviccions nacionalistes que té, no podem arribar a entendre com això s'ha deixat passar per alt o com no pugui acceptar-se aquesta nostra esmena, si no és que en el curs del matí la reflexió i la inspiració hagi davallat a la banda dreta d'aquesta cambra.

Dèiem nosaltres que les ones electromagnètiques, l'assignació de freqüències preveu la Llei actual en vigor que correspondrà distribuir-les a l'òrgan competent de l'Estat, i nosaltres hi afegíem una cosa que ens semblava elemental: «previ un informe preceptiu del Govern de la comunitat autònoma, que és qui coneix». A Itàlia, que no tenen —en alguns indrets almenys— la pretensió que tenim nosaltres de constituir-nos com a ciutadans d'una nació diferenciada i independent, en el seu ordenament jurídic de l'any 90 per a les coses comunals tenen una legislació que va en aquest sentit: el ministre de Telecomunicacions no pot arbitrar l'assignació de freqüència si abans no recull tots els informes que han arribat de les coses comunals. Aleshores, aquí amb més raó hauríem de defensar —i aquí és allà on es veu una mica si és gall o gallina—, és a dir, la nostra posició ferma de no deixar-nos prendre ni un gram de la poca o escassa llibertat nacional que puguem tenir.

Per tant, que Madrid quan reparteixi freqüències —i això ho hem d'acceptar, perquè és així— hagués d'acceptar ell un informe previ que vingués de les comunitats autònomes dient, entre altres coses, coses que ha de conèixer molt millor la comunitat autònoma i el Govern de la comunitat autònoma, el Parlament de la comunitat autònoma, com és la població resident, la distribució de població i condicions geogràfiques, urbanístiques, socio-econòmiques, culturals i en el nostre cas —per què no?— també polítiques.

Aleshores, jo demanaria si es poguessin tornar a pensar això i que a Madrid hi anés una llei emanada del Parlament de Catalunya que digués que d'alguna manera s'ha de tenir en compte a l'hora de concedir freqüències el Govern de la nostra comunitat.

Finalment quedaria en viu l'esmena número 17, que era una cosa de tipus tècnic, que semblaria que si queda aclarit,

si queda bastant aclarit que reunions d'ajuntaments o agrupacions d'ajuntaments i altres poden ser anomenades «organismes locals», aleshores no voldríem fer-hi més interès. Es tractava de defensar purament el fet que poguessin haver-hi agrupacions d'ajuntaments o de barris que poguessin tenir la seva televisió. Si això ja queda ben entès en els termes jurídics –com ens deien l'altre dia aquí a la cambra–, aquesta en concret la podríem retirar.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Torn en contra: el senyor Castellnou té la paraula.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, agrair també al senyor Rodri la retirada de l'esmena 17, d'Esquerra, que abans era la 22, perquè efectivament té raó, és el mateix concepte encara que siguin expressions diferents, però tècnicament és millor el text que ve a la Proposició que no pas el de l'esmena; per tant agrair-li que hagi retirat aquesta esmena.

Pel que fa a l'esmena 3, efectivament nosaltres acceptem la inclusió del mot «sons» i té raó: hi ha imatges a la televisió i hi ha sons, no és una televisió muda, per tant, d'acord amb aquesta accepció.

I pel que fa a l'afegitó que ell proposava també de barris o districtes, perquè en ponència s'havia parlat de districtes, ja vam quedar que no li ho podríem acceptar, però que no hi ha cap problema amb la idea, amb l'objectiu que ell té, perquè es tracta de dir: «En un municipi no hi ha necessàriament una sola televisió; poden haver-hi les que hi càpiguen per l'espectre radiomètric», i per tant si un barri en pot tenir dues, sí que podrà fer-ho. És a dir, des d'aquest punt de vista jurídic, no hi hauria cap inconvenient, cap obstacle perquè un barri, si volgués, pogués disposar de la seva pròpia emissora de televisió.

Per tant, em sembla que valdria la pena una transacció en el sentit de recollir «sons» i deixar el text igual, i d'aquesta manera mútuament ens donaríem satisfacció i el text resultant de la Llei seria més adequat.

I pel que fa a l'altra esmena, sé que el senyor Rodri hi té un gran interès, i la veritat és que jo també m'ho he mirat amb especial atenció, perquè també m'agradaria –com ell ja ho sap, que n'havíem parlat– que pogués ser el que ell desitja, però no és possible. No és possible perquè ja existeix una legislació bàsica, perquè hi han uns acords internacionals i perquè, si nosaltres ho poséssim en aquest text legal, seria com una mena de brindis al sol, de desig que tots manifestaríem però que realment no serviria per a res, perquè legalment és impossible. No només perquè hi ha una legislació aquí que ho diu, sinó, sobretot, perquè hi han uns acords internacionals que d'alguna manera ho condicionen.

Vostè ha llegit el cas d'Itàlia, jo el trobo interessant i pot servir de cara al futur, però en aquests moments el cas d'Itàlia encara no és bo d'aplicació aquí. No és bo d'aplicació aquí, senyor Rodri, perquè amb els acords internacionals i la legislació bàsica actual això que vostè proposa o el que diu que és a Itàlia –i que deu ser així– no és encara possible

a l'Estat espanyol. I malgrat el meu desig de poder-ho fer i que la Llei pogués d'alguna manera recollir que és necessari un informe previ de la Generalitat, no ho podem incloure perquè realment no serviria per a res.

Per tant el nostre Grup, senyor president, votarà en contra de l'esmena 12, d'Esquerra Republicana, i pel que fa a l'esmena 3 li dono un text que correspon a l'esmena de transacció, perquè pugui ser acceptada.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: I la 17 ha dit que l'acceptava?

El Sr. CASTELLNOU: L'ha retirat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: L'ha retirat. (Pausa.) Sí, està retirada? Molt bé.

Gràcies, senyor Castellnou.

El Grup Popular també té esmenes a aquesta Proposició de llei. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, per a manifestar que de les vuit esmenes que ha presentat lo Grup Parlamentari Popular, de les vuit només una esmena ha sigut acceptada pel Grup de la majoria. Canviar lo mot «aquest» per «del» és tot lo que ens permeten incorporar al nostre Grup parlamentari, independentment de les trenta-una esmenes restants de tots els grups parlamentaris de l'oposició que queden vives i que, salvant les transaccionals, rebran un rebuig posterior al marge dels raonaments que es puguin expressar en est moment processal.

Des de la nostra opinió, entenem lògica la posició del Grup de la majoria en desestimar les esmenes del Grup Popular, sobretot perquè la diferència en la filosofia i en la concepció és radicalment contrària. És a dir, mentre lo Projecte de llei parla de la televisió local com a servei públic, lo Grup Popular parlem, en les nostres esmenes, de televisió local com a servei d'interès general. La distinció en lo fons és notable i probablement l'essència se fonamenta en lo concepte i el significat del que és l'intervencionisme o del que significa, per la nostra part, la llibertat i l'impuls en la iniciativa privada.

Tots los grups parlamentaris hem tingut oportunitat i hem tingut entrevistes amb la Federació Pro Legalització de les Televisions Locals de Catalunya i tots los grups, també, d'alguna manera, hem tractat d'atendre les seves legítimes aspiracions per la via de la presentació d'estes esmenes. Però, vista la decisió del Consell Executiu en tant que ha valorat estes esmenes i vista també la posició del Grup de Convergència i Unió en no acceptar-ne ni una, només aquella que simbòlicament és canviar un «per» per un «per a», lo Grup Popular entenem que qualsevol discussió posterior equivaldria no dic a perdre el temps, com algú ha manifestat abans, sinó que equivaldria a gastar una energia inútil i per consegüent, senyor president, donem per defensades totes les nostres esmenes restants, les set que queden i que apareixen al Dictamen de la Comissió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra? El senyor Castellnou té la paraula.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Bé, el senyor Curto no va poder assistir a la ponència i, per tant, no coneix potser prou bé per quins motius el nostre... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

(*Pausa.*)

El Sr. CASTELLNOU: ...el nostre Grup...

El Sr. PRESIDENT: Retiri les expressions que acaba de proferir, senyor Curto. No constaran en el *Diari de Sessions*.

El Sr. CASTELLNOU: Bé, estava dient que el senyor Curto no coneix probablement massa bé per quins motius el nostre Grup no va poder acceptar les esmenes presentades pel seu i és això el que intentaré fer en aquests moments, d'explicar, a ell i a la cambra, per quins motius això no va poder ser possible.

És clar, hi ha unes esmenes, que són les esmenes 4, 5 i 6, que fan referència a quins són els principis inspiradors de les televisions locals. I aquests principis són en el text pràcticament els mateixos que els que hi han en l'Estatuto de la radio i televisión española; per tant, no és un invent d'aquesta llei. Són els mateixos que hi ha a la televisión privada –per tant, no és un invent d'aquesta Llei– i, fins i tot, en els principis que hi ha o que consten en la Llei del consell assessor de ràdio i televisión espanyola creat per llei d'aquest Parlament, o sigui la Llei 6/81, en el seu article 2.

Per tant, es tracta de grans principis; són recollits en la secció primera del capítol segon de la Constitució; en l'article 8 de l'Estatut; aquests principis que vénen recollits en aquesta Llei de la televisión local són, per exemple: objectivitat, veracitat, imparcialitat de les informacions, separació entre informacions i opinions, respecte al pluralisme polític, religiós, social, cultural, etcètera, respecte a l'honor, a la intimitat de les persones, a la pròpia imatge, protecció de la joventut. Aquests són els principis que hi ha en aquest article. I en aquest article hi havia una esmena..., millor dit, tres esmenes del Grup Popular, les 4, 5 i 6, que tenien la redacció següent: «afegir-hi la incorporació progressiva dels avenços tècnics que es vagin produint en relació amb els diferents elements d'ones electromagnètiques o de cable»; «subministrament de la major gamma de serveis actuals»; «foment de la implantació accelerada de les xarxes de cable en tots els nuclis de població», etcètera.

És a dir, són unes esmenes que no lliguen, que –vostès ja ho veuen– no encaixen en el text de l'article segon perquè a l'article segon es tracten grans principis, alguns dels quals fins i tot estan sotmesos a tractament legal, a la reserva de lleis orgàniques del Congrés. Mirin si són importants que fins i tot han de ser, si de cas, regulats per llei orgànica.

Aleshores, a nosaltres ens semblava, molt modestament però també molt convincentment, que situar al costat d'aquests grans principis les tres esmenes del PP seria un error perquè es tracta de continguts de nivells molt variats, de nivells molt diferents. És a dir, el text presentat fa referència al respecte i al reconeixement a drets i llibertats humans, mentre que les esmenes del PP van referides a aspectes purament tècnics. Per tant, són dos nivells diferents

no encaixables dins d'un mateix article d'una llei. I aquesta va ser la raó i aquesta va ser la raó acceptada –jo penso– i compresa en ponència i en comissió.

Quant a les altres esmenes, evidentment, el senyor Curto s'ha referit a la definició de servei públic. Ell hi està en contra, nosaltres la mantenim i ho fem –jo diria– per coherència lèxica i per coherència conceptual amb els textos jurídics sobre Radiotelevisió Espanyola. Per què? A l'Estatuto de la televisión, en el seu article 1.2, es parla de «servicio público esencial»; també a la Llei de la televisión privada. Per tant, si a la Llei de la televisión privada es parla de servei públic, per què a la Llei de televisions locals, que poden ser privades o poden ser públiques, no hauria de ser també la televisión considerada com un servei públic? Per tant, ho repeteixo, per coherència lèxica, per coherència conceptual, mantenim el text o l'expressió de «servei públic» en aquesta Llei i a la vegada ho fem també en concordança amb l'article 229 de la Llei 8/1987, municipal i de règim local de Catalunya. Jo li explico això perquè es vegi que no ha set una decisió frívola de dir: «no acceptem les esmenes del Grup Popular», sinó que estan motivades i justificades les raons per les quals això no s'ha fet.

També diguerem en comissió, en relació amb les altres esmenes defensades, que no les podem acceptar en part perquè ja el que proposen ve regulat en altres punts de la mateixa Llei –per tant, seria redundant; hauríem d'eliminar els textos de la Llei per posar les esmenes del Grup Popular i no val la pena–, o bé ja estan regulats en la Llei d'ordenació de les telecomunicacions, o bé, finalment, perquè, com hem dit en les altres esmenes, constitueixen, aquestes esmenes del Grup Popular, qüestions no de llei bàsica i, per tant, no encaixables dintre aquesta llei que sí que és, o pretenem que sigui, una llei bàsica –i em refereixo concretament a les esmenes 24 i 27.

I per aquestes raons, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup no accepta i votarà en contra de les esmenes del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou. Ara, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera per defensar la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, de les esmenes que encara queden d'Iniciativa per Catalunya, que les defensaré abans de posicionar-me sobre el conjunt de l'acte parlamentari que estem fent en aquests moments, n'hi ha una primera, que és la 18, que crec que és molt important. Acceptaria d'entrada la crítica d'algú que digués: «és una esmena mal redactada» perquè és evident, és una esmena segurament mal redactada. Però el que tracta de dir és important i és: «Per la seva especial vocació de servei públic en un àmbit territorialment delimitat, la programació de les televisions locals serà com a mínim en un 60% de producció pròpia.»

En aquest cas, si el senyor Castellnou em diu que això ja es determinarà reglamentàriament –una llei bàsica o una llei de bases no ha de baixar a detalls com aquest–, jo li diria que compte, que aquí no és una qüestió de detall, que aquí

és una qüestió de concepte; i és una qüestió de concepte a partir de les experiències que recullen els materials que van ser utilitzats abans de redactar l'informe al qual s'ha alludit d'una televisió sense fronteres de les Comunitats Europees, els materials d'estudi diuen que a la pràctica és molt fàcil subvertir l'intent d'una televisió local o regional, que inicialment ha estat per informar sobre la problemàtica local, per crear nous missatges a partir d'aquella realitat, per fer emergir aquells missatges, fins i tot per compartir aquells missatges, aquells estudis, aquelles anàlisis, aquelles propostes; justament aquest era l'origen d'aquestes televisions locals; és el que han fet aquestes televisions locals a Catalunya durant els catorze anys llargs del seu funcionament i, en canvi, en aquests moments és tècnicament molt fàcil —diguem-ho clar— piratejar uns quants vídeos o buscar un material forani i limitar aleshores la producció local d'aquestes televisions locals a uns informatius o a una determinada referència als problemes, que sempre n'hi ha, que tenen els equips locals a l'hora de decidir si passen de tercera B a tercera A.

Per tant, ens sembla molt important que es tingui en compte aquesta esmena i, sobretot —ho repeteixo— que no s'entengui com una qüestió reglamentària de segon ordre perquè en aquest cas em penso poder insistir dient que no ho és.

Pel que fa a l'esmena 20, serà una esmena transaccional; en la seva segona part les concessions tindran una validesa de cinc anys —dèiem nosaltres—; ens sembla molt millor la proposta de la transacció, que serà, si més no, de deu anys. Amb cinc anys no podrien permetre ni justificar moltes vegades les inversions importants que han estat fent les televisions locals per tenir més qualitat i més capacitat. Per tant, evidentment, el fet de renunciar nosaltres a l'esmena a favor d'una transacció que millora el text és un gran honor i ens alegrem d'haver servit, si més no, en aquest cas, perquè algú escrigui recte quan nosaltres havíem escrit tort en una esmena. Per tant, molt contents de fer-ho.

I la primera part crec també que la retirem perquè creuríem més interessant el que en part acaba de dir el senyor Jaume Rodri, quan ha estat parlant de les televisions de barri. És evident que el concepte de municipi és un concepte que, des del punt de vista pràctic, per a segons quines coses acaba sent equívoc, perquè no és igual un municipi molt petit que una gran ciutat, que, en canvi, és una sola unitat municipal. Per tant, tenint en compte que la nostra esmena no recollia tampoc amb prou precisió aquesta diferència, tot i que volia defensar, en canvi, que no pogués haver-hi concurrència de televisions en un espai local determinat, creiem millor votar a favor de l'esmena que ha plantejat el senyor Rodri i retirar, per tant, també la primera part d'aquesta esmena. La segona —ho repeteixo— a favor d'una transacció; la primera, perquè creiem que n'hi ha de millors i, per tant, hi renunciem.

La tercera esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya és la qüestió de l'emissió de publicitat. A veure, creiem important el tema de l'emissió de publicitat perquè té molt a veure

amb la qüestió de l'autonomia. També aquí diem: «Les televisions locals podran emetre publicitat limitada únicament pel règim general aplicat a la resta de televisions de titularitat pública.» Diguem-ho clar: i en el futur, i en un futur molt immediat també d'acord amb les directives de la Unió Europea pel que farà a les televisions.

Ara bé, que s'entengui que aquesta possibilitat d'emissió de publicitat, limitada, evidentment, perquè no es converteixi la televisió només en una emissió continuada de publicitat, té el sentit justament de jugar a favor de l'autonomia i de no dependre únicament de certs *lobbies* polítics o econòmics que poden determinar el sentit d'una televisió local.

Aprofito, ja, per posicionar-me sobre aquesta Llei. He dit en començar que més que una llei era un acte parlamentari relativament singular: El Parlament de Catalunya acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei reguladora de la televisió local. Vol dir, per tant, que, si tenim en compte la coherència dels diputats i dels partits polítics tantes vegades demostrada en aquesta cambra —el que diguem aquí, els nostres companys, amics polítics ho diran també en el Parlament de l'Estat— i que, per tant, aquesta Llei serà debatuda, discutida i objecte, per tant, també d'esmenes, de tramitació, de debats parlamentaris en el Congrés dels diputats i en el Senat. Allà, per tant, tindrem ocasió d'insistir en punts en els quals hem volgut insistir en aquest moment.

Però, el que sí que voldria dir és que aleshores hauríem d'anar en compte amb certes frivolitats, no sé si d'intencionalitat política, que s'estan dient en aquests moments quan es parla de dir «ara ja serem legals». No és veritat. Per l'acte d'aquest Parlament no legalitzem les televisions locals perquè no podem. En tot cas, si algú vol dir que serem més legals que ahir i menys que demà, això en tot cas es podria dir perquè som sentimentalment més legals si el Parlament de Catalunya —i amb el vot, en concret, d'Iniciativa per Catalunya— aprova que es tramiti aquesta Llei de cara al Parlament de l'Estat; vol dir que en principi nosaltres acceptem la ràpida legalització de les televisions locals; proposta que el Partit Socialista Unificat de Catalunya, a la segona legislatura, ja havia presentat en aquesta cambra i que aleshores no va comptar amb el suport dels vots de la majoria per poder tirar endavant ja aquella legalització de les televisions locals —ho repeteixo— fa tres legislatures.

Crec que hi ha un punt que, de tota manera, hauríem de tenir en compte en aquest proper tràmit parlamentari de la llei —que no serà en aquest Parlament, sinó en el Parlament de l'Estat—, i és la Directriu del Consell de les Comunitats Europees del 3 d'octubre de 1989, conegut com el de la televisió sense fronteres. Serà impossible determinar el futur del que és la televisió local sense tenir en compte com definirà la Unió Europea també les televisions locals. Ens serà important aquesta normativa, perquè, com ja ha dit algun dels que m'han precedit en l'ús de la paraula, hi ha elements molt importants de garantia, precisament, de la qualitat d'aquesta televisió, si tenim en compte el que ens està dient, el que ens està recomanant en aquests moments la Unió Europea.

Crec que és, de tota manera, avui, un dia per felicitar-nos, perquè si amb això aconseguim que el Parlament de l'Estat analitzi, a partir d'una proposició feta des de Catalunya –per raons de coherència: és a Catalunya on s'ha assajat el tema de les proposicions locals–, justament per això serà important que avui aquest Parlament prengui l'acord d'enviar al Parlament de l'Estat aquesta llei.

No vull acabar sense donar les gràcies als ponents, que han estat dos –primer va ser el senyor Codina, després ha estat el senyor Castellnou–, i crec que, en aquest cas, a una persona que ha fet el paper de contraponent, el senyor Jaume Rodri, perquè ha actuat tant com a diputat, com a assessor, com a expert i, en aquest cas, com a persona que coneix el món de les televisions locals.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra: el senyor Castellnou té la paraula.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo voldria, en aquest torn, dir unes paraules, primer, d'aclariment de les meves anteriors en relació amb el Grup Popular: sembla que el senyor Curto ha interpretat que jo deia que no havíem tingut representant del Grup Popular en la ponència; no era això el que volia dir: volia dir, simplement, que de representant hi havia el senyor Ros, que potser no havia pogut explicar al senyor Curto per què nosaltres havíem refusat les esmenes del Grup Popular. Simplement volia dir això. Per tant, el senyor Ros era a la ponència, era a la Comissió, la seva postura va ser perfectament coherent i treballadora dintre de la Comissió i de la ponència; simplement, el senyor Curto m'ha semblat a mi que no sabia per quins motius nosaltres havíem refusat les seves esmenes, i era això el que jo he dit, res més que això, eh?

Quant a les esmenes últimes presentades per Iniciativa, bé, jo celebri que també hagi retirat una part de l'esmena 20 i que l'altra part hagi set objecte de transacció i que hagi entrat en la transacció proposada; em sembla que amb això millorem també el text d'aquesta Llei i li ho agraeixo de debò. I, en relació amb l'esmena 18 i amb l'altra esmena, l'última, la 24, jo li haig de dir, com vaig dir ja en ponència i en Comissió, que hi estic d'acord, en el fons, amb el que diu el senyor Riera, perfectament d'acord, tant amb el que fa referència a la publicitat com el que fa referència a la programació pròpia. Però, és clar, hem de tenir en compte que aquesta és una llei bàsica, i si a la llei de televisions privades, les televisions privades estan obligades a uns percentatges molt més petits que els que proposa l'esmena, a mi em semblaria un mal fet, per a les televisions locals, aprovar aquesta esmena, que els obligaríem a una programació pròpia percentualment molt elevada. I tant en aquest cas de la programació com en el cas de la publicitat, que efectivament és el que ha de dir, com es financen les televisions, és el que ha de donar independència a aquestes televisions locals, entenc que no són qüestions –malgrat el que ha dit el senyor Riera– que han d'anar a una llei bàsica, sinó a les

normes de desenvolupament posteriors. I, per aquests motius, aquestes dues esmenes seran votades en contra pel nostre Grup.

I amb aquestes paraules s'acaben, em penso, ja les esmenes presentades a la llei, i em reservo per a després l'explicació de vot.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou. La presidència informa que existeix una esmena tècnica, que han subscrit tots els grups parlamentaris, sobre la disposició transitòria, apartat primer. De manera que queda entès que en el text de la Comissió queda inclosa aquesta esmena tècnica.

A continuació, prego al senyor secretari que procedeixi a la lectura de les següents esmenes transaccionals. Senyor secretari, si vol donar lectura a aquestes esmenes...

El Sr. SECRETARI SEGON: «Article primer: La televisió local es defineix com un mitjà de comunicació social que permet l'emissió o la transmissió d'imatges no permanents i sons, dins la demarcació d'un municipi, una agrupació de municipis o una comarca, mitjançant ones electromagnètiques o per cable.» Correspon a l'esmena transaccional entre el text original i l'esmena número 3, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Esmena transaccional a l'esmena 20, d'Iniciativa per Catalunya, i 28, del PSC: «Article 3.7: Les concessions s'atorgaran per a un termini de deu anys i podran ser renovades per períodes d'igual durada.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. (*El Sr. Piella demana per parlar.*) El senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Bé, només és per a un aclariment, perquè, si tinc com a referència el *Butlletí Oficial del Parlament*, aquestes esmenes 20, d'Iniciativa per Catalunya, i 28, del PSC, a mi em surt que és la trenta...

El Sr. PRESIDENT: Bé, és que és la diferència entre el número del Dictamen i el de l'Informe. Aquí el que ha de prevaler és el número del Dictamen.

El Sr. PIELLA: Hi estic d'acord, era simplement per a evitar qualsevol mena d'ambigüitat; si queda així arreglada ja n'hi ha prou.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

En primer lloc, votarem les esmenes transaccionals, perquè el Grup d'Esquerra Republicana retira les seves per poder donar lloc a aquesta tramitació... (*Pausa.*) D'acord, d'acord...

El Sr. RODRI: Cal dir-ho? No és el títol de l'obra de teatre, no. Dic si cal dir que retirem les esmenes?

El Sr. PRESIDENT: No, jo veia el seu gest d'assentiment...

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: ...i, per tant, interpretava fidelment la seva acceptació.

El Sr. RODRI: Com gairebé sempre. Moltes gràcies. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Vots a favor de les esmenes transaccionals?

Aquestes esmenes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

Ara se sotmeten a votació conjuntament –si és que cap grup no demana votació separada– les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, jo voldria votació separada, si és tan amable...

El Sr. PRESIDENT: Quines?

La Sra. MONTSERRAT: La 8, la 10, la 18 i la 24 poden ser en un sol bloc...?

El Sr. PRESIDENT: 8, 10...?

La Sra. MONTSERRAT: 8, 10, 18 i 24.

El Sr. PRESIDENT: Això en un sol bloc. I què més? I la separada?

La Sra. MONTSERRAT: La 1.

El Sr. PRESIDENT: La 1. Molt bé. Moltes gràcies. *(El Sr. Piella demana per parlar.)* Senyor Piella?

El Sr. PIELLA: Senyor president, si fos possible també votar separatament la 1, concretament, i la 25.

El Sr. PRESIDENT: I la 25?

El Sr. PIELLA: Sí. Sempre faig referència al *Butlletí Oficial*, evidentment, eh?

El Sr. PRESIDENT: La 25 que és la 20, és la 20 d'Iniciativa, que ha quedat transaccionada, de manera que ja hem votat la transacció.

El Sr. PIELLA: Doncs...

El Sr. PRESIDENT: O sigui, és una esmena que ja no està viva perquè ha estat retirada i substituïda per una transacció, que ha estat aprovada per unanimitat.

El Sr. PIELLA: D'acord. Doncs, en aquest cas, només la 1, la primera.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs, en primer lloc es vota l'esmena número 1, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 14 vots a favor, 63 en contra i 16 abstencions.

A continuació, es vota la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 63 en contra i 3 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació conjuntament les esmenes del Grup Socialista.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui...

La Sra. MONTSERRAT: Jo demanaria votació separada.

El Sr. PRESIDENT: De...?

La Sra. MONTSERRAT: La 2... O sigui, jo puc fer dos blocs, senyor president: la 2, la 13, la 14, la 23, la 25, la 27,

la 30 i la 31, i, d'altra banda, la 9, l'11, la 16, la 21, la 26 i la 29.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. I el senyor...?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, és que nosaltres ens voldríem abstenir en la 2, 11 i 25, paràgraf número 4.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs... Serà una mica complicat, però ho intentarem.

En primer lloc, se sotmetran a votació les esmenes del Grup Socialista números 9, 16, 26 i 29.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació les esmenes 2, 11 i el punt quart de la 25.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 63 en contra i 14 abstencions.

A continuació, es vota la resta d'esmenes del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació, conjuntament, les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya... *(El Sr. Piella demana per parlar.)* Sí, el senyor Piella...

El Sr. PIELLA: Perdó, senyor president. Si podríem votar separatament la 12.

El Sr. PRESIDENT: La 12. Molt bé.

Doncs, es vota en primer lloc l'esmena número 12.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 63 en contra i 21 abstencions.

Ara es vota la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació en forma conjunta les esmenes del Grup Popular. *(El Sr. Piella demana per parlar.)* Sí, el senyor Piella, votació separada de...?

El Sr. PIELLA: De les esmenes 4, 5, 6, la 7, la 19... Cap més. No obstant, si vostè ho creu convenient, la 4, la 5 i la 6 i la 19 podrien anar aplegades.

El Sr. PRESIDENT: Com, com?

El Sr. PIELLA: 4, 5, 6 i 19, aplegades.

El Sr. PRESIDENT: Aplegades. Molt bé.

Doncs, es voten aquestes esmenes: 4, 5, 6 i 19, del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 63 en contra i 30 abstencions.

A continuació, es vota la resta d'esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 63 en contra i 31 abstencions.

Ara, segons l'article 140.2 del Reglament, aquesta Proposició de llei ha d'ésser sotmesa a una votació final per assolir la majoria absoluta. De manera que es procedeix a aquesta votació final en aquest moment.

Vots a favor?

La votació final: ha sigut aprovada la Proposició de llei per unanimitat. Hi ha hagut unanimitat i, a més, àmpliament se superava el quòrum dels seixanta-vuit diputats requerits, perquè la suma dels vots dels diputats presents era molt superior a aquesta xifra.

La presidència observa en aquest moment que no hem votat el text dels articles segons el Dictamen, ni el títol ni els títols, de manera que procedirem a fer la votació en aquest moment, amb una sola votació, si no és que algun grup demana votació separada. (*La Sra. Montserrat demana per parlar.*) La senyora Montserrat demana votació separada?

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, demano votació separada perquè, quan s'ha produït l'altra votació la veritat és que he tingut un lapsus, i potser, doncs, fins i tot una petita equivocació; demano votació separada perquè jo, en els diferents articles, en uns tinc abstenció i als altres afirmativament.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, vol votació separada de cada un dels articles?

La Sra. MONTSERRAT: De cada un dels articles, sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, així es farà.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En primer lloc, article primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha quedat aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Passem a l'article segon.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació, es vota l'article tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

A continuació, es vota la disposició transitòria.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició ha quedat aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Disposició final.

Vots a favor?

La disposició final ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmet a votació l'exposició de motius i el títol.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'exposició de motius i el títol han quedat aprovats per 94 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Ara procedirem a la votació final, tota vegada que l'anterior ha quedat anul·lada per les mancances de votacions que hi havien hagut.

Votació final.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El resultat de la votació ha estat de 94 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions. Per consegüent, s'ha assolit sobrement el quòrum de la majoria absoluta.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen... (*Veus de fons.*) Sí? (*Pausa.*) Ah!, explicació de vot. Molt bé. Quins grups volen explicació de vot? (*Pausa.*) En primer lloc, el senyor Reguant. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Moltes gràcies, senyor president. Breument, i des de l'escó, només per dir que he votat favorablement, malgrat entendre que és una Proposició de llei que arriba amb retard; arriba amb retard i també arribarà a Madrid d'una manera on s'evidenciarà la diversitat conceptual política en aquesta qüestió, com en moltes d'altres, pel que fa als grups de la cambra. Hi he votat a favor perquè crec que evita la «berlusconització», evita la pirateria, és un marc normatiu necessari i imprescindible i urgent, i és hora que es posés en marxa; crec que no respecta, en canvi, l'epicentre de la llei, el municipalisme i en canvi tira aigua al vi a mans de la comarca i de la mancomunitat; en conjunt, crec que és un inici, és una Proposició de llei que marca l'inici d'un camí del qual haurem de seguir parlant perquè, naturalment, veurem amb el pas del temps la normativa europea i aquesta llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El Grup Socialista també ha demanat explicació de vot. Té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, vull dir que la meua intervenció ha vingut principalment motivada concretament per la perplexitat davant que les coses són diferents de com un es pensava que haurien de ser i que, de vegades, les paraules diuen diferent del que

normalment diuen els diccionaris. I, evidentment, no hi ha cap més mena de plantejament ni cap més mena d'impuls, com aquí s'ha més o menys insinuat. En aquest aspecte voldria que quedés clar.

Respecte a la Llei, evidentment, el que vol dir el Partit Socialista és que, evidentment, estem d'acord amb el procediment; crec que és bo que es tramiti una llei per a les televisions locals. Amb el que no estem d'acord és amb els continguts. Creiem que el contingut hauria hagut de ser molt més respectuós i molt més obert a les actuals televisions que ja funcionen a Catalunya; molt més obert al factor municipalista i després, també, potser, ser molt més precís en qüestions de tipus tècnic. És a dir, concretant, sí al procediment, no als continguts de la manera com s'ha fet la llei.

Mercès.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya també havia demanat explicació de vot; se li concedeix en aquest moment. Senyor Rodri, té la paraula.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sense ànim de cansar ningú, però a fi de puntualitzar el que ha estat la nostra voluntat de donar suport a aquesta Proposta de resolució, malgrat haver-hi una sèrie de disconformitats. La nostra idea –i lamentem que a última hora el canvi de vot hagi portat a no poder ser unànimes– era anar tots a Madrid a presentar aquesta llei. Volia dir unes poques coses referents a això: en el text previ introductiu, es parla de «més d'una dècada», nosaltres, em penso, com una qüestió de lluita, i de lluita popular, un any, dos anys, tres anys, quatre anys, sobretot si anem tirant enrere i ens acostem a la dictadura, era molt important, i ho volíem deixar dit. No és el mateix dir «més d'una dècada», encara que estrictament sigui el mateix, a la pràctica, en el temps, com van córrer políticament els temps, no és el mateix.

Segona cosa que volíem dir: que això no és una llei, ja s'ha dit, i que és de lamentar, una vegada més, que nosaltres, per les nostres coses, no puguem fer lleis. És reconèixer allò que tantes vegades ja he dit i que a algun diputat el fa somriure: som un Parlament remença, i encara remença, i cada llei ens ho va recordant, i aquesta ens ho recorda una vegada més.

Voldríem dir, per altra banda –ho ha dit també el company Ignasi Riera i jo li vull agrair la floreta que m'ha llançat; li ho agraeixo realment, és bonic rebre invectives i, de vegades, també és bonic rebre, doncs, reconeixement de companys–, voldria dir a tots aquells que es pensen que a Madrid sortirà una llei que, des del nostre Grup Parlamentari, volem dir –algú ho ha recordat– que la fe la hi tenim tota, la hi continuem encara tenint, però l'esperança que es pugui resoldre aviat aquest tema se'ns fa difícil des de la pura i simple anàlisi sociològica, perquè la realitat que nosaltres presentem no la presenta la resta de l'Estat espanyol, i aleshores, difícilment podrà sortir una llei, i si surt una llei, difícilment per a nosaltres podrà sortir una bona llei.

Però, jo voldria dir –i amb això acabaria, gairebé– que són catorze anys els que han passat, catorze anys que el po-

ble ha treballat al marge d'una llei que l'emparés, i voldria dir una cosa que em sembla molt important; en catorze anys no hi ha hagut una sola denúncia a cap jutjat perquè algú s'hagi extralimitat en això que ens reconeix la Constitució espanyola a tots, fins i tot els que no la vam votar, que és expressar i difondre lliurement els pensaments, les idees, les opinions mitjançant la paraula, mitjançant l'escriptura o qualsevol altre mitjà. Només una referència de fons que em penso que també s'ha d'evidenciar: per què es fa al cap de catorze anys?

No vull treure les paraules de context, però segurament que de fons a alguns els sona aquella expressió de dir «això ara toca». I per què toca ara això, si després de catorze anys el poble de Catalunya ha estat treballant en aquesta direcció? Bé, aquest és un interrogant que no voldria jo pas desvetllar des d'aquí, però en tot cas és una sospita de fons que nosaltres vetllarem de prop que no tingui altra derivació que la que s'imposa en els termes que avui hem parlat aquí.

Voldria només, per acabar, recordar que gairebé per unanimitat lamento sincerament aquesta abstenció per una cosa que és certa, també: algunes televisions europees recullen com a canvi el que vostès introduïen, i que aquí, doncs, diu «servei públic» i en altres coses parla d'una altra mena; en contret la italiana parla en el sentit que deien els del Grup Popular. Ho lamento molt perquè era molt important anar tots junts a Madrid a fer força sobre una realitat, perquè ordenin jurídicament una cosa que ja existeix a Catalunya de fa molt de temps. I només voldria demanar als qui decideixen a Madrid, que són dos, en concret, que estan aquí a la cambra, que no s'oblidin del que han votat avui quan allà es discuteixi això.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Sí, el senyor Castellnou pot fer explicació de vot. Temps màxim, cinc minuts.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, no arribaré als cinc minuts. Simplement per justificar per què Convergència i Unió va presentar aquesta Proposició de llei per intentar legalitzar les televisions locals, i ho va fer precisament per això, per estimular que el Congrés de Diputats a Madrid, que és qui té les competències primeres en aquesta matèria, se sentís provocat a actuar. Per fer allò que el senyor Riera ha dit en una de les seves intervencions, que aquestes televisions locals siguin menys alegal que ahir i més que demà. En definitiva, perquè després de catorze anys, com vostè bé ha indicat, aquestes televisions puguin tenir ja una vida normal, una vida regular, una vida legal.

És ben cert, com deia el senyor Rodri, que costarà que aquesta Proposició sigui acceptada. De fet, si ho recordem, em sembla a mi que cap de les proposicions de llei presentades pel Parlament han estat acceptades i aprovades al Congrés de Diputats, i em sembla recordar fa poc que la que hi havia sobre mecenatge ha esperat o ha trigat sis anys a veure després la llum a través d'un projecte de llei del Govern. Però no podem perdre ni la fe ni l'esperança, senyor Rodri,

sinó que hem de mantenir-nos constants en la defensa de les nostres conviccions.

També hem presentat aquesta Proposició per un motiu de reconeixement de la important contribució que les televisions locals han mantingut durant anys i anys al servei de la cultura, al servei del país, i ens semblava que una forma, la més correcta era, precisament, fer-ho a través d'una proposició de llei que les legalitzés o que intentés legalitzar-les.

I hem fet aquest tipus de llei com una arma bàsica, com deia abans, molt concisa, amb elements essencials per donar opció al Govern de Catalunya després, si convé, i a les altres comunitats autònomes a poder intervenir, a fixar la seva política, a fixar les seves normes de desenvolupament. I ho hem fet en el text comptant —i això també és bo de dir-ho— amb el vist-i-plau, amb l'assessorament de les televisions locals ja existents a Catalunya, també fins i tot amb algunes d'Espanya, que jo vaig assistir a una reunió i estaven molt d'acord amb el text presentat per Convergència i Unió al Parlament de Catalunya, i ho hem fet d'acord, bàsicament, amb el seu parer, i ho hem fet, jo crec, tan bé com hem pogut, i els volia donar les gràcies. Avui elles són aquí, moltes d'aquestes televisions locals de Catalunya són presents en aquesta sala i d'una manera especial voldria saludar a TVO, no per res, perquè és la Televisió d'Osona.

Bé, gràcies a elles ha estat possible de fer una llei que creiem que és bona, i ha estat possible també gràcies als ponents, el senyor Riera, el senyor Ros, del Partit Popular, el senyor Rodri, d'Esquerra Republicana, el senyor Piella, i també a l'assessorament tècnic del senyor lletrat, Xavier Muro. A tots ells i a tots vostès, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou.

Projecte de llei de la Policia Autonòmica de Catalunya

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de la Policia Autonòmica de Catalunya, així com de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? *(Pausa.)* Doncs té la paraula la consellera de Governació, senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca i Valero): Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, comparec avui per tal de presentar, en nom del Govern de la Generalitat, el Projecte de llei ja anomenat de Policia de la Generalitat de Catalunya-Mossos d'Esquadra, després de la correcció del títol a ponència i comissió. Però abans d'abordar el contingut precís d'aquest Projecte de llei, voldria exposar-los, primer, quina és la intenció o quina ha estat la intenció i la voluntat del Govern en la seva elaboració; els arguments que sub-

jeuen i la perspectiva en la qual es vol situar. Doncs, tres moments diferents.

Voldria també deixar ben clar, abans d'entrar en el contingut, l'objecte d'aquest Projecte de llei, el que es proposa i el que no és, i voldria fer-ho perquè el seu procés de tramitació ha estat acompanyat d'un interès justificat però també, a la meua manera d'entendre, d'excessives presumpcions.

Aquest Projecte respon a dues necessitats de gran transcendència. D'una banda, la necessitat de fixar un marc jurídic concret que reguli el creixement i el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra, i d'altra, la de satisfer una demanda històrica d'autogovern en l'àmbit de la seguretat pública. En resposta a aquestes necessitats, el Projecte expressa la voluntat del Govern de la Generalitat d'assumir totes les funcions d'autoritat sobre la policia i ordre interiors a Catalunya, evidentment, dins del marc estatutari constitucional, de la qual tenim l'antecedent, tímid antecedent, però l'antecedent més proper, en la Generalitat republicana. I expressa, a més d'això, la intenció de fer-ho mitjançant un cos de policia propi de la Generalitat. Això és una novetat en referència als plantejaments del Govern republicà, fins i tot en la realitat en què es va desenvolupar.

He distingit, doncs, les funcions d'autoritat i el cos de policia perquè el Govern català republicà no es va proposar llavors constituir una policia pròpia de la Generalitat, sinó que va preferir o va decidir exercir el comandament, que avui diríem funcional, sobre els cossos estatals dependents orgànicament del Govern de la República, els cossos de vigilància i seguretat i el de la Guàrdia Civil. És ben cert que la duració d'aquest Govern va ser curta en el temps, però també és ben cert que tampoc en els programes d'Esquerra Republicana havia figurat mai cap concessió global de la seguretat a Catalunya.

En canvi, el Projecte que avui els presentem, el Projecte del Govern de la Generalitat, manté igual que la Generalitat Republicana la mateixa voluntat d'exercir l'autoritat plena sobre policia i ordre interiors, però es proposa exercir-la —ho repeteixo— mitjançant, principalment, un cos de policia de la Generalitat, i és precisament cap a aquest objectiu històric i polític que es dirigeix aquest Projecte que tot seguit, després de la meua presentació, debatrem.

És aquesta una aspiració que amb diferents formulacions s'ha mantingut en aquesta etapa una vegada restablerta la Generalitat, i d'això en són bona prova les resolucions i mocions aprovades per aquest Parlament de Catalunya.

Vull recordar la línia argumental reiterada en les resolucions i mocions, línia que evidentment és genèrica, però suficientment expressiva. Resumint aquestes mocions i resolucions, el Parlament, aquest Parlament, ha insistit i ha instat el Govern a crear les condicions institucionals perquè la Generalitat, mitjançant la Policia Autonòmica i la coordinació de les policies locals, pogués assumir la responsabilitat de la seguretat ciutadana i el manteniment de l'ordre públic.

En una altra ocasió, en una altra Moció i Resolució del Parlament, el Parlament ha constatat la necessitat que de

manera progressiva la Generalitat assumeixi la responsabilitat plena de l'ordre públic i la seguretat ciutadana al territori de Catalunya —i cito textualment— «mitjançant el cos de Mossos d'Esquadra i la coordinació de policies locals com a policia integral i de substitució dels cossos i forces de seguretat de l'Estat a partir també de la dependència funcional de la Generalitat, de la Guàrdia Civil i el Cos de Policia Nacional». He tingut curiositat, fins i tot, de seguir les votacions corresponents a aquestes mocions i resolucions, i crec que podríem dir, seguint les votacions, que hi ha en aquest Parlament una certa unanimitat —no dic total— en el plantejament i en el que ha de ser el plantejament de la seguretat a Catalunya, i hi ha algun grup polític que, si bé s'ha abstinut, avui està en les posicions de votació favorable, com ha estat el cas del PSC. La resta de grups, cap hi ha votat en contra i, per tant, entenem —el Govern ha entès— que aquest és el que el Parlament desitja, va votar i va resoldre i, per tant, és el que obliga el Govern de la Generalitat.

La política del Govern, doncs —el Departament de Governació, evidentment—, ha seguit sempre els requeriments d'aquest Parlament i ho ha fet —això sí— en la mesura de les seves possibilitats reals d'actuació, que en gran part, com tots vostès saben, senyores i senyors diputats, depenen de la conjuntura política de cada moment.

No es tracta, doncs, d'una política que improvisem ara, d'un projecte que hàgim decidit presentar al Parlament i realitzar i elaborar en pocs mesos. Ben al contrari, és una línia contínua que amb l'antecedent de la Generalitat republicana va des del 1978 fins al 1994, amb la fita de l'any 83, en què aquest Parlament va crear el Cos de Policia-Mossos d'Esquadra, un cos que en aquell moment comptava amb poc més de cent membres procedents de la Diputació de Barcelona, sotmesos al fur militar i, per descomptat, sense cap funció de policia general. Un creixement de més del 200%, segur que alguna cosa ha passat amb aquest Cos.

Voldria recordar alguns moments, molt breument, de l'esdevenir d'aquest Cos creat l'any 83. Els recordo els acords entre el Departament de Governació i el Ministeri de l'Interior de 1989 i 1990, de delimitació de serveis i finançament, que entre altres coses, a més de la delimitació de serveis i finançament, van permetre desbloquejar la Junta de Seguretat, paralitzada en moltes ocasions.

Més tard de l'any 90, fins i tot la Junta de Seguretat es va tornar a bloquejar, es va tornar a tòrcer el creixement dels Mossos d'Esquadra i les seves funcions, fins que el primer trimestre de 1993 —o el segon trimestre, no recordo exactament el mes— es va aprovar en el si de la Junta de Seguretat els tres primers desplegaments territorials comarcals a la Vall d'Aran, Osona i el Montsià, i també es van poder reprendre les converses amb el Govern central en un escenari molt més favorable.

I per què aquestes converses amb el Govern de l'Estat, si el que feia en un primer moment era estudiar aquest Projecte de llei que avui els presentem, quan el Parlament de Catalunya és sobirà? En primer lloc teníem interès que les autoritats ministerials compartissin el nostre Projecte, aquest

Projecte que, com deia abans, és un projecte cridat a satisfer una demanda històrica d'autogovern, compartida aquí a Catalunya per tothom i, sobretot, per aquesta cambra. I volíem que això fos també assumit per Madrid, pel Govern central. També perquè segurs de la legalitat constitucional i estatutària d'aquest Projecte, volíem garantir-nos i compartir amb les autoritats del Govern central no només la viabilitat jurídica, sinó també la consegüent aplicabilitat.

Segur que aquest és un projecte que no està ni per sota del que diu l'Estatut ni la Constitució, ni tampoc per sobre; n'estem absolutament convençuts.

Així mateix, aquest text que avui tinc l'honor de presentar davant de vostès ha estat objecte, a més d'aquestes converses i estudi amb les corresponents autoritats del Ministeri de l'Interior, de nombroses consultes, durant molts i molts mesos, amb els sindicats de Mossos, els grups parlamentaris —ho repeteixo—, les autoritats ministerials, els tècnics de policia, però sempre cercant el màxim d'acord i consens en relació amb aquest Projecte, per la seva importància que té com una de les principals lleis de desenvolupament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Voldria recordar, i recordar-ho amb tots vostès, que durant el mes de febrer i març, abans, fins i tot, que comencés el període de presentació d'esmenes, vaig oferir als grups parlamentaris una sèrie de reunions per tal d'explicar personalment el contingut i l'abast del Projecte. Aquestes reunions es van poder fer amb Esquerra Republicana, amb el Partit Socialista, per descomptat amb el Grup que dona suport al Govern, Convergència i Unió, i també amb Iniciativa, reunió que vam repetir el mes de maig. Ho dic perquè l'interès del Govern i de la consellera de Governació era arribar al màxim possible de consens i d'acord, i a més estava convençuda que hi arribaríem, donat que no és res més que la plasmació —com deia al principi— del que diuen les resolucions i mocions aprovades per aquest Parlament.

Jo mateixa, també, davant alguns que diuen que ha estat poc explicat, he explicat —evidentment, a qui ha volgut escoltar— en successives ocasions aquest Projecte, i no el Projecte, sinó també —com ho vaig fer amb alguns parlamentaris— les negociacions que amb motiu del Projecte i de l'acord, al qual després em referiré, amb el Govern de Madrid estàvem portant a terme. Això ho fet públicament en la inauguració del curs de policia 1993-94, en la cloenda d'una jornada de reflexió sobre la Llei de policies locals, al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, davant l'alcalde Maragall i la Guàrdia Urbana, amb motiu del cent cinquanta aniversari de la seva creació, en una revista especialitzada, etcètera, i a la premsa escrita i a altres mitjans de comunicació, tantes vegades com m'ha estat preguntat.

Penso que, l'esforç de cercar el consens, ens l'hauran de reconèixer, no només al Govern, sinó sobretot i també al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que ha fet amb els dos ponents un extraordinari esforç per arribar a aquest consens.

Em dol, en canvi, haver de dir que aquesta voluntat d'entesa i d'acord no ha tingut a voltes el ressò que es podria es-

perar, però en tot cas hi ha estat. Mantenir, per exemple, unes esmenes a la totalitat quan en ponència s'han acceptat tantes i tan importants esmenes de tots els grups parlamentaris, més del 70 per cent, sense que, per altra banda, del text que ha quedat a cada grup parlamentari es dedueixi cap model alternatiu resulta sorprenent i permetin-me que digui, que valori, per mi, com a contradictori.

Haig de dir, en tot cas, que l'actitud del Grup Socialista, que en altres ocasions, amb motiu de les mocions i resolucions del Parlament, havia estat d'abstenció, quan es votava i es proposava el mateix model que ara comencem a debatre, ha estat sempre de cooperació per tal d'arribar al màxim acord i consens, acord i consens que hem aconseguit d'una manera plena.

Aquests dies, llegint la premsa, es recollen moltes manifestacions, no només de diputats, sinó de professionals, que semblaven més aviat resistències. De veritat que en moltes ocasions m'he preguntat a sant de què —i perdonin aquesta expressió— ve tot aquest soroll just ara que va de bo, després d'anys de bloqueig d'aquesta qüestió, d'anys demanant estatutàriament el que ens pertoca; ara que sembla que arriba, ara que es pot aprofundir realment en l'autogovern i realitzar l'Estatut en un àmbit molt essencial, alguns es posen a cridar i diuen fins i tot que això és una automutilació d'una part de la Generalitat. Passats els primers moments d'enuig, haig de dir que em va semblar que eren tot encenalls de revetlla. Per tant, ho deixo com això; crec que, després de la meua explicació i després del contingut del Projecte, no es pot de cap manera mantenir aquestes resistències i aquestes manifestacions.

Segurament, i tal com passa en altres ocasions, s'han suscitat vells i coneguts reflexos de resistència als canvis i a les innovacions. Molt sovint es diu que es vol el canvi, però quan aquest apareix es rebutja. Només crec que en la coincidència d'uns imprecisos —espero— recels professionals i també polítics trobo explicació a tantes i tantes i tan gratuïtes suposicions com s'han reiterat sobre el Projecte, sobre les negociacions del Projecte i sobre, també, l'acord a què —com he dit— també em referiré després.

No crec, de cap manera, que aquestes presumpcions sense fonament hagin volgut ser emeses per voler efectes diferents; segur que no. Però sovint passa que aquestes presumpcions poden portar a efectes no volguts —segur— per als mateixos que les prediquen, a desfigurar la realitat i a sembrar la confusió entre els funcionaris policíacs i l'opinió pública. I sembrar confusió és parlar d'integració de funcionaris de l'Estat massiva i sense requisits: fals; ni centenars, ni milers, ni al Projecte ni a l'acord de principi amb el Govern. Sembrar confusió és també parlar de rebaixes en el coneixement de la llengua i la cultura catalana: fals en el Projecte, en l'acord i en tota la informació, en totes les negociacions del Govern de la Generalitat. I sembrar confusió és —i potser més que sembrar confusió— parlar de rebaixes de sous. I sembrar confusió també és dir que els funcionaris de l'Estat que es presentin a places de la Generalitat es presentaran en millors condicions i amb rebaixa, també, i en

condicions que no s'exigeixen per al Cos de Mossos d'Esquadra: fals, absolutament fals.

Abans m'he referit a les converses amb les autoritats del Govern central per tal de garantir la viabilitat jurídica del Projecte, i haig de dir que, precisament, va ser el plantejament del Cos de Mossos com a policia ordinària integral —i tot el que aquest concepte comporta— el fet que va promoure una reflexió més de fons i més general sobre el model de seguretat i policia a Catalunya. Aquesta reflexió conjunta amb les autoritats ministerials i que també ha compartit el Grup Socialista, el Grup parlamentari Socialista, ha posat de manifest la plena juridicitat i legalitat del Projecte. Aquest criteri, el comparteix el Ministeri de l'Interior, l'assumeix el Grup Socialista, en reconèixer que la singularitat de l'Estatut català, com la del basc o el navarrès, justifica models de seguretat i policia diferenciats.

Així ha estat possible no ja només un acord amb el Grup Socialista sobre el contingut i abast del Projecte, sinó, a més, i per necessària coherència perquè es deriva del Projecte, un acord de principi amb les autoritats ministerials sobre el model de seguretat i policia a Catalunya, dins —ho repeteixo— el marc constitucional i estatutari. Permetin-me dir que, d'alguna manera, parlar del Projecte és parlar de l'acord, i a l'inrevés. Però ara em referiré a l'acord.

Bàsicament, l'acord de principi afirma que a Catalunya, i sense perjudici de l'àmbit propi dels municipis, hi haurà dues administracions de seguretat: la de l'Estat i la de la Generalitat, cadascuna amb les competències en seguretat que els són pròpies i els seus mateixos serveis policíacs, complementant-se, cooperant en tot moment al servei del fi últim i comú de la seguretat i llibertat dels ciutadans. En general, l'Administració de seguretat de l'Estat s'ocuparà de les funcions d'àmbit extra i supracomunitari, d'acord amb la Constitució i amb l'Estatut, i la Generalitat de les de seguretat i ordre interiors.

Pel que fa a la policia judicial, la distribució de responsabilitats, és a dir, l'exercici de les dues policies judicials, tindrà en compte, evidentment, les competències, la naturalesa i territorialitat dels delictes i l'òrgan jurisdiccional competent en cada cas.

Ambdues administracions establiran les corresponents autoritats de seguretat i policia, les quals exerciran les seves funcions mitjançant les forces i cossos de seguretat de l'Estat, d'una banda, i de la policia de la Generalitat, de l'altra banda.

El redespiegament dels serveis policíacs estatals es realitzarà de manera congruent amb la implantació progressiva del Cos de Mossos d'Esquadra en tot el territori. La voluntat de la Generalitat, derivada no d'un acord de govern, sinó d'un mandat reiterat d'aquest Parlament, d'exercir les seves competències mitjançant una policia pròpia —que és cert que encara està en procés de creació— suposa el reconeixement, compartit per les dues administracions, d'un període de transició en el qual la Generalitat podrà disposar tant del Cos de Mossos d'Esquadra com de les unitats, serveis i funcionaris de les forces i cossos de seguretat de l'Estat assignats a les

funcions que corresponen a la Generalitat d'acord amb el Projecte que estem debatent.

Els termes i les condicions en què aquests serveis i funcionaris de l'Estat passarien a dependre transitòriament de la Generalitat són objecte ara d'estudis tècnics adients. En tot cas, el Govern –i això ho vull dir amb tota la solemnitat– es mou en l'horitzó i planteja l'horitzó de la Resolució del Parlament 68/III, del 1991, que en referència a aquest punt parla de dependència funcional de la Generalitat.

No es tracta, doncs –ho repeteixo–, d'una integració en massa de funcionaris de cossos de l'Estat al Cos de Mossos d'Esquadra com se sent a dir, es llegeix i segurament encara es dirà, malgrat tot el que estic explicant. L'única integració possible ara és la individual que estableix la legislació vigent. No hi ha, per tant, ni al Projecte ni a l'acord de principi, ni en cap moment de les negociacions, absolutament res que faci o hagi fet suposar una integració massiva i sense requisits al Cos de Mossos d'Esquadra.

El que sí que pretenem és realitzar, amb rigor i responsabilitat, l'estudi sobre la dependència transitòria dels cossos estatals mentre es produeix el creixement i el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra. I això ho fem perquè..., però no per molestar ningú; ho fem perquè l'opció d'una política de la Generalitat no és només una qüestió històrica o política –que ho és–, sinó també una necessitat sentida pels ciutadans de Catalunya.

Els ciutadans de Catalunya tenen dret a un servei de policia pública plenament integrada en la societat i la cultura catalanes. La normalització cultural i lingüística del servei policíac s'haurà de produir en el temps i amb el temps, com s'ha fet sempre amb la resta de funcionaris. Però els haig de dir que és un objectiu prioritari de la Generalitat que això es produeixi, amb el temps que calgui, però que això es produeixi.

Voldria recordar unes dades –i, a més, tampoc li veig tanta dificultat–: la Direcció General de Policia, del Ministeri de l'Interior, va convocar aquest any més de mil cent places al Cos de Policia Nacional; només se n'han pogut cobrir cent. El Departament de Governació va oferir, va convocar quatre-centes trenta-tres places de Mossos d'Esquadra, i les sol·licituds registrades passen de set mil. Aquestes xifres es comenten per si soles. Per descomptat diran vostès que hi ha una raó econòmica, de diferències –és cert– apreciables de sou. Aquest és un problema real i difícil, però –com ha reconegut el Ministeri de l'Interior– és un problema que no és en relació amb els Mossos i no és en relació amb la definició del model de seguretat que estem portant a terme, ni a l'acord, sinó que és un problema en si mateix, en el si del Ministeri i en el si del Cos de Policia Nacional, que, per altra banda, no està complint els acords de l'any 92 d'augment de retribucions per a aquests professionals.

Ens afecta –deia, i és un tema important– perquè la Generalitat vol responsabilitzar-se de la seguretat interior de Catalunya al més aviat millor, i vol això perquè és important per als ciutadans –deia abans que és una necessitat social dels catalans– i també per les condicions socials i econòmiques generals del país.

Al nostre Govern l'interessa tant com la creació de llocs d'ocupació, l'interessa per tal de desenvolupar i competir el país, facilitar un entorn favorable per a la creació d'ocupació i també favorable a les inversions. I això no només es fa amb una correcta i definida política industrial, sinó que es fa també a base d'oferir uns serveis de qualitat, i dintre d'aquests serveis de qualitat segur –segur– que hi ha una més gran seguretat.

Deia que: per què ho volem?, i a més ho volem al més aviat millor. És important, però tampoc no defugim que ja no estem exempts de dificultats; hi ha un acord tècnic, encara pendent, que s'ha de materialitzar fins a finals de setembre, que, evidentment, ha de ser congruent amb aquest acord de principi, el qual ho és –ho repeteixo– amb el Projecte de llei que estem compartint; més que congruent –que ho és–, és que es deriva d'aquest Projecte.

Hi insisteixo: la nostra actuació, l'actuació del Govern, ha volgut ser coherent amb les formulacions i pronunciaments d'aquest Parlament des del 1993, perquè les compartim i les hem votades amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

És en aquest context que són injustes les imputacions que hem conduït el procés paral·lel de negociacions amb obscurantisme i falta d'informació i –el que és molt pitjor– encara dient que s'ha marginat el Parlament. Després de la meva exposició no cal dir que rebutjo enèrgicament aquestes imputacions i, per començar per l'última, recordaré que els objectius centrals del Projecte i els termes essencials de l'acord responen punt per punt als mandats i requeriments continguts a les resolucions i mocions d'aquest Parlament en matèria de seguretat i policia. Ho repeteixo: tots els grups la van votar; cap grup va votar en contra i el Partit Socialista, que es va abstenir, en aquest moment està d'acord amb el Projecte del Govern. Res, per tant, de negociar d'amagat, sinó ben al contrari: compliment rigorós del Govern dels mandats d'aquest Parlament.

Fetes aquestes consideracions i aquesta explicació de l'acord i pel que fa al Projecte concret, el Govern de la Generalitat ha considerat adequat portar a aquesta cambra un text que tracta, bàsicament, de la policia sobre la qual exerceix l'autoritat exclusiva. El que volem és atorgar-li cobertura legal, la cobertura legal que li permeti un ple desenvolupament funcional i territorial; un text que, a més d'això, està referit també a l'ordenació de la seguretat pública dependent de la Generalitat.

D'opcions segur que n'hi ha d'altres. Moltes de les seves esmenes o algunes d'algun grup parlamentari presenten una altra opció. Per exemple, el Grup d'Esquerra Republicana parlava d'una llei de policia de Catalunya que englobés el Cos de Mossos d'Esquadra i les policies locals. Suposo que després de la meva explicació veuran que això també està mancat d'alguna cosa, que és el període transitori, com es relaciona amb els cossos i les forces de seguretat de l'Estat, aspecte que aquest Parlament segur que no pot regular perquè correspon, en tot cas, de comú acord amb una altra administració. Fins i tot també es podria haver fet, proposat un

projecte de llei que parlés de la seguretat pública a Catalunya; en aquest, segur que haurien de parlar de les policies locals, dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, dels mossos d'esquadra i també de les policies europees.

Tot això em semblen plantejaments legítims i els haig de dir que comparteixo la proposta de fer més endavant, doncs, una llei de seguretat de Catalunya. En aquest moment crec que no ho podem fer; segurament no es donen les condicions, però segurament aquestes es podran donar en un futur i segurament en un futur bastant immediat. En tot cas, comparteixo amb tots els grups parlamentaris, després d'un estudi de totes les seves esmenes, fins i tot de les que queden pendents, que estem d'acord que cap model de seguretat pública a Catalunya seria complet sense les policies estatals i les policies locals, i tampoc sense la perspectiva d'una Europol. En quins termes s'ha de produir? Doncs encara està per dilucidar.

En conseqüència, estem també d'acord que l'ordenació de la seguretat pública de la Generalitat no suposa l'ordenació de la seguretat pública catalana i que, al marge de la dependent de l'Administració central, s'han d'incloure no només les autoritats de la Generalitat, sinó també els alcaldes. És aquest un model en el qual també hi seran presents els alcaldes i les policies locals, les quals –i aquest matí ho ha dit el president amb motiu de l'entrega de despatxos– han provat la seva vàlua com a serveis públics de prestació directa als ciutadans. Aquest és un fet que les converteix en elements indispensables per a qualsevol projecte de seguretat per a Catalunya, però no només per això, sinó per dret propi que els atorga la seva constitucionalització i pel paper que també li reconeixen les resolucions i mocions aprovades per aquest Parlament.

Defensem, en tot cas, que aquest Projecte es refereix a les autoritats i a la policia de la Generalitat, però que segur que deixa obertes totes les portes que calgui obrir en el futur pel que fa a d'altres autoritats com a d'altres policies. Crec que aquesta perspectiva ha quedat ben palesa en l'actitud i la voluntat dels ponents en els debats en Comissió, als quals per segona vegada haig d'agrair i felicitar i valorar la seva feina molt ben feta. Vull recordar que ha estat amb motiu de la tasca dels ponents i de tots els grups parlamentaris que s'ha introduït el compromís d'informar els alcaldes –només faltaria no fer-ho– dels desplegaments dels mossos en els termes municipals quan la seva activitat els afecti, i més encara, i sobretot, la dependència funcional dels mossos respecte als alcaldes en els termes que estableixin els convenis de cooperació entre els ajuntaments i la Generalitat.

El Projecte, doncs, que he presentat i l'acord del qual he parlat, manté aquesta coherència i aquestes línies exposades i dona una passa més, una passa que voldria qualificar de llarga i ferma en la direcció que sempre ha definit i vol aquesta cambra, per això ho donem amb coherència, rigor i responsabilitat.

En iniciar la meua intervenció, feia referència al que podríem anomenar la raó històrica de la Generalitat per assumir plenament totes les competències relatives a seguretat i

policia interiors. A aquesta raó històrica o legitimitat política m'atreveiria afegir –o vull afegir– una raó social, que no és altra que la que li atorguen o prenen els ciutadans per raó dels serveis que reben de l'Administració. Legitimitat, doncs, que ha de ser permanentment actualitzada. Ningú no discutirà avui, assenyadament, la raó històrica i la legitimitat política del Cos de Mossos d'Esquadra com a institució de la Generalitat; en canvi, aquesta legitimitat social, aquesta raó social s'haurà de guanyar dia a dia; l'han de guanyar els professionals, però és la responsabilitat del Govern de la Generalitat.

En aquest sentit, la seguretat, la protecció dels ciutadans de Catalunya interessa la Generalitat i és responsable per les mateixes raons d'interès i responsabilitat amb què ho és, per exemple, en l'educació, o en la salut, o en la política industrial a què em referia. I des d'aquesta perspectiva voldria dir-los que en el Departament estem desitjant poder deixar parlar de model i de competències, qüestions que, efectivament, són decisives i prèvies, per poder començar a parlar del que més interessa i preocupa directament els ciutadans, que és la seguretat.

De la consideració de la policia com a servei públic arrenquen les línies mestres del Projecte de llei; tot, des dels principis d'actuació fins a la relació de llocs de treball, des de les funcions fins als drets i deures, ha estat redactat pensant en la idea de servei públic, tal com també reclamava aquest Parlament l'any 83.

Quan parlem de sistema de seguretat, estem pensant en alguna cosa cada vegada més complexa. Fins no fa gaire l'esquema policíac tenia dos nivells: l'estatal i el local. L'aparició del nivell autonòmic segur que va ser considerada per molta gent a l'inici –potser ara no tant, però segur que sí pels més antiautonomistes– com una complicació addicional, per no dir-ho amb paraules més fortes. Crec que el que hem de fer és acostumar-nos ara a parlar del nivell estatal, autonòmic, local, i també d'un quart nivell, que és l'europeu.

I dic això per tal d'ajudar a situar el nostre Projecte en un context real, immediat, que tingui en compte el futur possible i probable immediat. És en aquest context dels quatre nivells i del futur europeu que adquireix tot el sentit el nostre projecte, el nostre concepte de sistema de seguretat i aquest Projecte de llei. És cert que aquest sistema de quatre nivells encara no existeix o existeix d'una manera incipient –Schengen, Trevi, l'Europol– i del qual encara, a més a més, no en formem part.

Hi haurà, segur, qui veurà –com deia abans– en tota aquesta sèrie de nivells, organismes i agències una complicació; probablement seran els mateixos que veuen i veien encara una complicació innecessària l'organització de la policia de la Generalitat, de la policia autonòmica. Però el Govern de la Generalitat –i aquesta cambra també, donades les resolucions aprovades– es compta entre els que veuen en el procés d'unitat europea la ocasió idònia per descentralitzar els vells estats i redistribuir els seus poders per tal d'apropar-los als ciutadans i als pobles.

Creiem, el Govern creu fermament que són dos processos necessaris i perfectament compatibles, sempre que es garanteixin dues qüestions: d'una banda, cal que es reconegui l'autonomia de cada un dels elements, i d'altra, que aquests elements han de reconèixer que la seva eficàcia depèn de la seva integració en un sistema global, en un sistema general.

En el nostre cas, considerem dintre d'aquest sistema global, ben definit amb aquest Projecte de llei i amb l'acord que li segueix, ben definit quin ha de ser l'àmbit competencial que ha d'ocupar amb tota legitimitat, en un espai propi, la nostra policia, la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra, en el context europeu i en la perspectiva europea.

Rest a pendent, en canvi, la definició de l'espai local, és cert. En un país com Catalunya, amb 943 municipis de dimensions molt diverses, el concepte local en termes de serveis policíacs –no de cossos– no pot assimilar-se directament al fet municipal. Local pot significar també, a més de municipal, comarcal en alguns casos, districte urbà en uns altres. De fet –i de dret– cada ajuntament és lliure d'escollir l'opció de servei que més convingui als interessos dels seus ciutadans. Aquesta és l'essència del règim local, perquè és autonomia local.

Sóc plenament conscient que el camí que ens ha de dur cap a l'horitzó desitjat que descrivia està ple d'obstacles i riscos i que per assolir-ho haurem de fer un formidable esforç d'adaptació i de canvi. Creiem també fermament que aquests processos han de ser liderats pels poders públics, que són els únics legitimats per fer tal cosa, però també pensem que aquest liderat ha de comptar amb la participació dels professionals i dels ciutadans. És en aquest sentit que animo des de la Tribuna del Parlament les organitzacions professionals i sindicals de policia a actualitzar els seus projectes en una perspectiva de canvis profunds, de renovació i de formació constant, i els animo –i segur que ho faran– també a guanyar-se un lloc preferent en la gestió del futur.

Permeti'm dir –i vaig acabant– que si és cert el que diu la majoria d'especialistes, que la policia no és més que una de les peces del sistema de control social formal al costat d'altres com la família, l'escola, la justícia, la seva eficàcia –val a dir, com abans deia la raó social, la legitimació social– no dependrà exclusivament de la seva acció unilateral com a policia individual, sinó de la seva interrelació i interacció amb els altres agents socials. Efectivament, això suposa una policia oberta, millor integrada en la societat catalana; per tant, exposada, naturalment, al control social, del qual obtindrà, per altra banda, la seva legitimitat quotidiana.

En relació amb el Cos de Mossos d'Esquadra, la institució policíaca de la Generalitat, sabem, com deia abans, que tenim la raó històrica i la legitimitat política, però voldria dir des d'aquesta tribuna que de cap manera la volem gestionar amb arrogància, perquè entenem que aquesta raó, si és patrimoni d'algú, és del Parlament i dels ciutadans. El que sí que correspon al Govern i a la consellera de Governació és tenir-ne cura i traduir-la en serveis concrets de qualitat.

És amb aquesta voluntat que acabo la presentació d'aquest Projecte, un projecte que és ambiciós, sens dubte,

deliberadament mesurat pel que fa a les relacions amb altres administracions i policies, però obert, segur, a la perspectiva d'un sistema institucional i operatiu i global que ens inclogui a tots. Estic segura que aquest debat contribuirà a millorar-ho; de fet, ja ha estat apreciablement millorat en el treball de ponència.

Agraeixo, finalment, a tots els grups parlamentaris les moltes hores que hem passat transaccionant esmenes, però també vull dir, finalment, que comparteixo, jo diria que amb la major part dels grups parlamentaris, no pocs dels aspectes plantejats i que no han estat incorporats al Projecte. Estic segura que, en un futur, aquestes esmenes i aquests plantejaments podran ser incorporats en una futura llei de seguretat pública a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances i de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Comença el debat del Projecte de llei de la Policia Autònoma de Catalunya. D'acord amb els articles 110 i 111.2 del Reglament, l'aprovació d'aquest Projecte de llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final de conjunt. Oportunament serà anunciada l'hora de la votació final.

Hi ha reservades tres esmenes a la totalitat, totes de retorn del Projecte al Govern. La primera és la presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, heus aquí una d'aquelles ocasions ben clares en què hom lamenta que l'il·lustre portaveu de la majoria no ho sigui, avui, precisament, d'un grup de l'oposició. Perquè, per expressar-ho en termes familiars a la Policia Muntada del Canadà, s'hi hauria posat les botes, és a dir, hauria pogut obsequiar-nos amb un discurs ben bastit, sense notes, naturalment orfe d'una sola referència de caràcter polític i amb devessall generós de reflexions entenimentades de caràcter tècnic, reglamentista i lingüístic, perquè l'avinentsa d'avui bé que s'hi adiu.

La Llei de la policia de la Generalitat va arribar a aquesta cambra en un estat francament lamentable. Es tractava d'un text políticament poc ambiciós, tècnicament malgirbat, lin-

güísticament incorrecte. Si d'entrada ja és ben poc edificant tenir un govern amb faltes d'ortografia, les errades filològiques en el cas d'una llei de policia poden esdevenir fins i tot perilloses. Perquè no ens negaran pas que no en sigui, d'aventurat, que un institut armat, com els Mossos d'Esquadra, pugui permetre's de confondre en la seva acció quotidiana el complement directe amb l'indirecte, ignorar el sistema de canvi i caiguda de preposicions, fer dreuera en el règim pronominal o relativitzar fins a límits insospitats l'ús dels relatius. I convindran amb nosaltres que certs usos lingüístics amb una arma a la mà poden adquirir una dimensió, pel cap baix, desconeguda.

El text del Projecte de Llei era un sofregit de verdures legals de projectes anteriors, passades diversos cops per paelles diferents, en èpoques diverses, de tal manera que al capdavant ja no era possible d'establir-ne ni l'origen de l'hort ni la identitat de l'hortolà. Era, doncs, una llei mal feta que anunciava en el preàmbul la regulació d'àmbits que en l'articulat ja s'havien passat directament a la clandestinitat, o bé que ens sorprenia amb regulacions impensades i no previstes, o amb llacunes històriques tan injustificables com sospitoses.

Per il·lustrar les nostres afirmacions, n'hi ha prou amb l'esment del paràgraf següent: «La Llei facilita l'ingrés al Cos de Mossos d'Esquadra des dels cossos de Policia Local amb els requisits establerts.» Doncs, no. La Llei no només no facilita res de tot això —de fet, ni tan sols arribar a parlar-ne—, sinó que fixa un marc i prioritza uns cossos policials, els de l'Estat, que ho impedeixen de manera evident.

La nostra oposició a aquesta Llei i, en conseqüència, el manteniment de la nostra esmena a la totalitat no es basen en arguments de caràcter tècnic o lingüístic —prou abundosos, d'altra banda—, sinó en motivacions clarament, exclusivament polítiques. Als catorze anys d'haver recuperat novament aquest Parlament les seves tasques, la ciutadania d'aquest país, la policia de la Generalitat, els cossos de Policia Local, en definitiva, la seguretat pública a Catalunya i de Catalunya es mereixen tota una altra llei, i no deu ser forassenyat d'assegurar que, per tenir una altra llei, ens hauria calgut abans, molt abans, tenir un altre govern.

El president Lluís Companys, en un discurs pronunciat d'aquesta mateixa tribuna estant fa ja seixanta anys, deia: «La millor prova de la capacitat autonòmica d'un poble és que realitzi d'una manera serena i justa les funcions d'ordre públic.» La seguretat pública, però, mai no ha estat un objectiu prioritari del Govern de la Generalitat del 1980 ençà, ni en realitat ho era ja abans, en el moment de redactar l'Estatut d'autonomia. Ja aleshores les forces que en aquell moment eren majoritàries al país van renunciar a dotar l'autonomia catalana dels dos elements essencials perquè pròpiament pugui parlar-se d'autonomia política: les competències en seguretat pública i una hisenda pròpia. A diferència de l'Estatut basc, Catalunya iniciava un camí polític caracteritzat per la insignificança d'objectius nacionals, i, comparat amb l'Estatut republicà, l'autonomia monàrquica resolvia d'una manera més que insatisfactòria l'àmbit poli-

cial; poc, doncs, i malament. I encara uns anys després la Llei socialista de cossos i forces de seguretat de l'Estat, amb el vist-i-plau del seu «amic per sempre» —per sempre que li convingui—, Convergència i Unió, condemnava la policia de Catalunya —la de la Generalitat i la de les corporacions locals— a un paper d'extra en l'escena de la seguretat, deixant als actors de sempre el protagonisme exclusiu de la pel·lícula.

Prioritzats els mitjans de comunicació àudio-visuals de caràcter públic —eina magnífica de normalització lingüística, però també massa sovint propagandista actiu de certa política—, aquesta priorització, que compartim però no la seva exclusivitat, n'ha abandonat d'altres: la seguretat pública, per exemple. I mentre a Euskadi la policia basca feia de policia real en el territori basc i substituïa els efectius humans de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional, aquí, la policia d'aquí custodiava edificis, sovint a mitges amb empreses privades de seguretat —no fos cas—, escortava personalitats, farcia d'una nova estètica policial determinades festes majors i acabava, en la seva majoria, fent vigilància estàtica a les garrites de qualsevol presó de Catalunya, substituïnt-hi —aquí sí— la Guàrdia Civil, perquè d'aquesta manera pogués desplegar-se més arreu del país i continuar essent l'única policia de veritat.

Tant d'esforç, per a això? Tanta Escola de Policia de Catalunya, per a això? Tants viatges al Canadà i a Alemanya, per a això? Tantes discussions en aquesta cambra, en el seu moment, sobre el model policial català, per a això? I, sobretot, tantes il·lusions frustrades de tants i tantes joves del país, desitjosos de formar part d'una policia catalana, democràtica, civil, moderna, preventiva, arrelada a la societat i al seu entorn? Tant d'entusiasme per construir una policia diferent, per a això?

Perquè, amb aquesta Llei, si s'arriba a aplicar allò que aquesta Llei preveia, incorporar directament al Cos de Mossos d'Esquadra funcionaris transferits per l'Administració central de l'Estat, s'haurà arribat també a la fi d'una utopia possible, a la possibilitat real de preparar un cos de policia diferent, arrelat a la societat catalana i defensor i participant dels seus interessos. La responsabilitat política d'aquest error tan greu serà seva i només seva, senyores i senyors diputats de la nova majoria. Nosaltres ni podem ni volem compartir-la.

Perquè amb aquesta Llei s'obre la porta de bat a bat a la desnaturalització de la policia de la Generalitat, a la desvirtuació de la identitat del Cos de Mossos d'Esquadra. Què serà, si no, la integració massiva als Mossos d'Esquadra, directament, de funcionaris de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional, cossos —recordem-ho— on no s'ha produït cap depuració per responsabilitats polítiques i connivència amb el franquisme? Perquè parlem de tota una tradició diferent, una formació diferent, un estil diferent, una història diferent, una pràctica diferent, uns hàbits adquirits diferents, una relació amb el poder polític i amb la ciutadania diferent, una vinculació amb aquest país i amb la seva gent diferent, i més que diferent. Passar del tricorni al copalta no modifica el model

policia; canviar la bota militar per l'espardenya de vetes no significa optar per un altre model policia; augmentar el nombre de barres de l'escut o de la bandera no vol dir canviar el model policia. Fer tot això serà, a tot estirar, canviar d'uniforme, però no pas canviar de model, i el sol canvi d'uniforme no té, per ell mateix, virtuts taumatúrgiques.

Amb una dotació de dos mil mossos, si en pocs anys entra al Cos només un nombre semblant de funcionaris de l'Estat, el perfil d'estil, de formació professional i d'acceptació social aconseguit fins ara pot veure's sensiblement modificat. Amb un afegitó encara més determinant: pels anys de servei, per l'antiguitat en un altre cos policia, pels nivells aconseguits a cada escala, ens trobarem amb un cos de policia de la Generalitat amb la pràctica totalitat de càrrecs de comandament procedents de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional. Endevinar, amb aquestes dades a la mà, qui manarà i qui haurà d'obeir, qui donarà les ordres i qui haurà de complir-les, produeix tan poc esforç com vergonya. I si a més acaben fent cas al ministre Belloch en allò de la flexibilitat lingüística, ja sabem a hores d'ara quina llengua parlaran els comandaments de la policia de la Generalitat i quina altra llengua els mossos i caporals que hauran de sotmetre's-hi.

Per què volen fer això? Per què defensen això? Per què s'alçaran a votar que sí a tot això? És que no s'adonen o no volen adonar-se del que estan a punt de fer i de les conseqüències polítiques que aquest pas pot tenir en el futur? Mitjançant aquest procediment tan singular es durà a la pràctica el model de substitució, però a l'inrevés: els mossos no seran els substituïts, sinó els substituïts. I, a través d'un mètode tan original com és ara canviar l'uniforme d'uns milers de guàrdies civils i policies nacionals, tindrem de forma inesperada i sense costos de formació, adaptació i adequació, mossos a raig fet, milers de mossos d'esquadra a l'engròs, atapeïts talment al cambrot dels germans Marx. Un sistema realment innovador, vet-ho aquí. Ni que només sigui com a curiositat intel·lectual i perquè consti per a la història, ens plauria de saber en quina mena de ment preclara ha pogut gestar-se una iniciativa d'aital faïçó.

Perquè per manar els cossos i forces de seguretat de l'Estat no cal pas canviar-los l'uniforme, poden ser manats igual amb el seu uniforme de sempre. Així va fer-ho la Generalitat dels presidents Macià i Companys en assumir el comandament sobre el Cos de Seguretat, el d'Investigació i Vigilància i la Guàrdia Civil, convertida en Guàrdia Civil al servei de la Generalitat de Catalunya. La Generalitat va crear, a més, la figura del comissari general d'Ordre Públic, de qui depenien totes les forces de seguretat. Es dotà d'escoles de policies i, desaparegudes les diputacions provincials i els governs civils —ho han sentit bé—, nomenà els seus delegats d'ordre públic.

La circumstància de disposar competencialment del control de la seguretat pública i del comandament sobre tots els cossos que n'eren responsables va ser un factor decisiu per aturar l'aixecament feixista contra la legalitat democràtica l'estiu del 36.

Eren —bé que ho sabem— altres èpoques; ara n'hi hauria hagut prou, però, amb l'acompliment de la darrera resolució adoptada per aquesta cambra en la legislatura anterior. Ens referim a la iniciativa del nostre Grup, aprovada sense ni un sol vot en contra, on es reclamava per a la Generalitat la plenitud de competències en l'àmbit de la seguretat, començant precisament pel trànsit, i el traspàs dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, el seu comandament.

Què dèiem aleshores? —i no hem modificat pas el nostre criteri. Que aquest era i és el camí adequat. Sí, en conseqüència, a la dependència funcional de la Generalitat de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional amb l'objectiu de la seva *substitució* progressiva; no a una porta oberta a una integració massiva i sense requisits al Cos de Mossos d'Esquadra. Cosa ben diferent és la integració individual, complint tots els requisits i passant per l'Escola, com tot-hom.

El problema no és només allò que vostès pensen fer —i nosaltres ens temem que això encara no ho saben ara—, sinó com pensen fer-ho, i fins avui ni ho han fet bé ni pels procediments adequats. Després d'anys de desídia policia, ara de sobte els ve la pruija de la seguretat i el neguit competencial i es proposen de fer de pressa i malament, en pocs mesos, tot allò que han estat incapaços de fer en catorze anys, i ho fan al marge d'aquest Parlament i menystenen un cop més la funció democràtica que el poble de Catalunya ha confiat als seus grups parlamentaris.

Perquè, qui és que decideix de veritat? Aquest Parlament o les converses de la negociació paral·lela? Qui té, qui tindrà l'última paraula? Aquesta cambra del parc de la Ciutadella o un acord de darrera hora o al voltant d'una taula de despatx a sis-cents cinquanta quilòmetres de distància? Per si amb tot això no n'hi hagués encara prou, ara, quan els Mossos d'Esquadra podran començar a fer de policia integral i ordinària a tots els efectes, ara, a l'hora de la veritat, precisament ara i no fins ara, el senyor ministre del ram insinua —i això sí que s'ha dit— que se'ls haurà de rebaixar el sou, i sabem que ho ha dit el senyor ministre. Però, quin sentit, quina funció, quin objectiu té tot plegat? I a què es refereix el ministre quan afirma —cosa insòlita— que els mossos hauran de desplegar-se —com manifestava fa unes setmanes— per les comarques de major sensibilitat nacionalista? I això què romanços té a veure amb una política seriosa i responsable de seguretat? I com es mesura això de la «sensibilitat nacionalista»? Pel nombre de senyeres als balcons en certes dates? Pel de colles castelleres o esbarts dansaires existents? O potser pel nombre de vots que hi puguin treure certes forces? I encara, «sensibilitat nacionalista» respecte de quina nació?

Aquesta Llei és una llei poc ambiciosa políticament; és una oportunitat desaprovechada per ordenar i dotar el sistema de seguretat pública d'aquells òrgans, estructures i funcions imprescindibles per a una veritable política catalana d'interior. És una llei d'horitzons tímids i boirosos, com ho demostra, per exemple, la no-acceptació, com proposàvem, de qualsevol referència a la col·laboració entre la policia de la

Generalitat i els altres cossos policials europeus en el marc dels acords de Schengen.

El juny del 91, en debatir's aquí mateix la Llei de les policies locals, ja vam exposar la nostra discrepància amb el fet que aquella Llei no fos de *tota* la policia de Catalunya —mossos i policies locals—, com la Llei de la policia basca ho era, al mateix temps, de les policies locals i de l'Ertzaintza. Ara el concepte «policia de Catalunya», reivindicat en un manifest recent per la pràctica totalitat de caps de policia local d'aquest país, no ha tingut tampoc cabuda en aquesta Llei, tot i que es tracta d'un concepte emprat aquí pels distints titulars del Departament de Governació, malgrat existir una Escola de Policia de Catalunya on es formen al mateix temps els policies locals i els mossos d'esquadra. Fins i tot a l'hora de l'accés possible als Mossos d'Esquadra aquesta Llei barra el pas als policies locals. La Llei, doncs, entre els policies locals, un dels dos pilars de la policia de Catalunya, i els cossos i forces de seguretat de l'Estat, rebutja els primers i es queda amb els segons. Com també, malgrat tots els discursos d'aproximació al sistema policial basc, opta per un model de llibertat sindical restringida, com el del Cuerpo Nacional de Policía, i s'oposa a la llibertat sindical sense restriccions, que és el model propi de l'Ertzaintza.

Aquests i altres factors que ja no esmentarem són suficients perquè Esquerra mantingui la seva esmena a la totalitat. No voldríem acabar, però, sense una referència, l'última i imprescindible, que l'orientació del nostre discurs potser podria fer pensar que evitaríem: hem representat el nostre Grup a la ponència, i n'estem orgullosos; aquí hem tingut l'oportunitat de debatre punts de vista i apreciar sensibilitats diferents en els ponents dels altres grups; hem escoltat i hem après, amb l'ajut dels lletrats; de les nostres 187 esmenes n'hem retirades, n'hem transaccionades, ens n'han acceptades i també n'hem mantingudes en la més estricta solitud parlamentària. Farem el mateix d'aquí a una estona.

Al llarg de moltes reunions i moltes, moltes hores i molts cafès —potser massa i tot—, hem constatat la voluntat i la predisposició dels ponents de la majoria d'arribar per la via de la negociació persistent i del diàleg obert a tants acords com fos possible. Sempre que ha estat possible hi hem arribat, però —com sentenciava sàviament aquell militar espanyol— hi ha coses que no poden ser i, a més, són impossibles.

La voluntat d'acord i de diàleg ha estat permanent també en els ponents dels altres grups. I confio que no desvetlli cap secret si dic que totes i tots érem conscients de la funció emblemàtica d'aquesta Llei, per això tan sovint en qüestió de minuts es modificaven en la ponència les aliances entre grups en funció del que s'hi debatia i una mirada o un gest qualsevol era suficient per no perdre detall de la jugada i evitar mals pitjors —de fet, ja ho deia el poeta: «Tenim el que tenim, i prou». Però aquest «prou» per nosaltres no és prou; no ignorem que és el primer pas, però hauríem volgut que justament per això s'hagués fet d'una altra manera i amb un altre objectiu. Que quedi clar, però, que ni en aquesta Llei ni en cap altra el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana

no serà cap obstacle en tot allò que acosti Catalunya a la màxima normalitat democràtica i a la major sobirania possible —i em penso que ja ens entenem.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El torn en contra suposo que s'agruparà, ara, amb totes les altres esmenes a la totalitat. *(Pausa.)*

Correspon ara al Grup Parlamentari Popular defensar la seva esmena a la totalitat de retorn. Per defensar-la, té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat esmena a la totalitat al Projecte de Llei a debat en considerar que independentment de les modificacions legislatives que es puguin i s'hagin de fer per arribar al nou model de seguretat per a Catalunya que està pactant unilateralment Convergència i Unió d'esquenes a les forces polítiques d'aquesta cambra —a excepció, naturalment, del Grup Socialista—, el que és clar és que en el marc legislatiu actual aquest Projecte de Llei planteja problemes de constitucionalitat. El Projecte de Llei de Policia Autònoma de Catalunya desenvolupa legislació bàsica estatal, concretament la Llei orgànica 2/1986, de cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Veiem, doncs, en primer lloc, quina és la postura del Tribunal Constitucional en relació a com ha de fer-se a les cambres autonòmiques aquest desenvolupament; en segon lloc, el que preveu la llei bàsica, i finalment la vulneració que es conté en el Projecte de Llei a debat.

En primer lloc, tal com disposa l'article 28 de la Llei orgànica reguladora del Tribunal Constitucional, per apreciar la conformitat o disconformitat amb la constitució d'una llei, disposició o acte amb força de llei de l'Estat o de les comunitats autònomes, el Tribunal considerarà, a més a més dels preceptes constitucionals, les lleis que dins del marc constitucional s'haguessin dictat per delimitar les competències de l'Estat i les diferents comunitats autònomes o per regular o harmonitzar l'exercici de les competències d'aquestes. Per tant, diversos articles del Projecte de Llei avui a debat poden ser susceptibles de recurs d'inconstitucionalitat.

Tal com recull el vice-president del Tribunal Constitucional en la ponència «La tècnica legislativa davant de la jurisdicció constitucional», en tractar la qüestió de si les normes de les comunitats autònomes poden reproduir aquelles normes estatals que tracten matèries també estatals, considera que és convenient que la norma autonòmica inclogui totes les disposicions relatives a la matèria que regula, amb el propòsit de garantir la seguretat jurídica, atès que això permet una més fàcil comprensió i claredat per al destinatari de la norma, de manera que aquest pot tenir un coneixement global de la regulació que l'afecta. Considera el Tribunal Constitucional que això, però, pot portar a situacions dubtoses a l'hora de delimitar si una determinada disposició s'inclou en una llei autonòmica perquè és competència de la comunitat o perquè s'ha considerat oportú reproduir la norma estatal.

Degut a aquestes dificultats i partint del principi bàsic de seguretat i certesa de dret, el Tribunal Constitucional ha optat en diverses sentències per pronunciar-se a favor de la inconstitucionalitat d'aquestes lleis. En aquest sentit, la Sentència 90/1981, que considera la repetició com a supèrflua i inconvenient degut al marge d'inseguretat i d'error que això podria generar, i també les sentències 10/1982 i 35/1982, on fixa l'alt Tribunal, en la sentència 62/1981, que la simple reproducció per la legislació autonòmica, a més a més d'una perillosa tècnica legislativa, incorre en inconstitucionalitat per invasió de competències, atès que es regulen matèries que no corresponen a les comunitats autònomes.

Tot i això, les característiques peculiars que tenen les lleis autonòmiques que desenvolupen bases estatals fan considerar, en aquest cas, convenient al Tribunal Constitucional que la norma de desenvolupament inclogui també les bases estatals de manera que no es produeixi una dissociació artificial d'instruments normatius.

Per això, el mateix Tribunal ha considerat inconstitucionals normes autonòmiques pel fet de no reproduir la norma estatal bàsica. Ho sembla, però es tracta d'una contradicció només aparent, ja que el Tribunal Constitucional no prohibeix la reproducció en les lleis de desenvolupament autonòmic de lleis bàsiques estatals, però sí que fixa que això ha de fer-se de forma que això no quedi enfosquit o falsejat al conjunt que formen les unes i les altres. Aquesta doctrina queda clarament fixada en la Sentència 8/1984.

No hi ha contradicció en la jurisprudència constitucional, atès que el bé jurídic a protegir és la seguretat jurídica, perquè el problema —com diu el Tribunal— no és tant la inclusió o exclusió en la norma autonòmica del desenvolupament de lleis bàsiques estatals de la llei desenvolupada, sinó les conseqüències que se'n deriven, de l'exclusió; també en aquesta línia estan les sentències 61 i 62, de 1993. Així doncs, la inconstitucionalitat es produirà quan la llei autonòmica indueixi a confusió, perquè el contingut estigui enfosquit o falsejat.

Vista la posició del Tribunal Constitucional, cal analitzar la legislació bàsica en matèria de seguretat que el Projecte de llei avui a debat desenvolupa. L'article 29 de la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, en tractar de l'organització de la policia judicial, fixa que «les funcions de policia judicial que s'esmenten a l'article 126 de la Constitució seran exercides per les forces i cossos de seguretat de l'Estat a través de les unitats que es regulen en el present capítol primer», que, «per al compliment de l'esmentada funció, tindran caràcter col·laborador de les forces i cossos de seguretat de l'Estat el personal de policia de les comunitats autònomes i el personal de policia de les corporacions locals.» Contràriament al que disposa aquest article, el Projecte de llei atribueix directament als Mossos d'Esquadra les funcions de policia judicial, és a dir, es fa una regulació contrària a la Llei bàsica i, per tant, viciada d'inconstitucionalitat.

Val a dir que, per una altra banda, l'article 443 de la Llei orgànica 6/85, del poder judicial, diu que la policia judicial

comprèn l'auxili als jutjats i tribunals i al ministeri fiscal esbrinant els delictes i el descobriment i assegurança dels delinqüents, i que aquesta funció competirà, quan siguin requerits per prestar-la, tots els membres de les forces i cossos de seguretat, tant si depenen del Govern central com de les comunitats autònomes o dels ens locals, dins de l'àmbit de les seves competències.

Finalment, l'article setè del Reial Decret 769/1987, sobre regulació de policia judicial, diu que: «Constitueixen la policia judicial en sentit estricte les unitats orgàniques previstes a l'article 30.1 de la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat, integrades pel Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil.» És evident que hi ha una contradicció, que el Grup Parlamentari Popular ja va posar de manifest en el debat de la Llei bàsica de forces i cossos de seguretat de l'Estat, ja que una llei atribueix la competència a tots, mentre que la posterior l'atribueix a uns i deixa els altres amb el caràcter de col·laboradors.

Aquesta situació no pot ser resolta per la legislació sectorial de les comunitats autònomes, sinó només per la legislació estatal. És clar que aquest Projecte de llei tracta només del perfeccionament del procés de creació, estructuració, regulació funcional i estatutària del Cos de la Policia Autonòmica de la Generalitat, però s'ha presentat i tramitat al fil de les negociacions que estan portant a terme Convergència i Unió amb el Govern central dels traspassos relatius a la seguretat ciutadana i del model policial per a Catalunya i, per tant, no vull deixar de fer-hi esment.

Si partim que la policia en una societat democràtica és un servei públic que ha de tenir com a finalitat la defensa dels drets i les llibertats dels ciutadans, aleshores el que s'ha de fer és aconseguir un model policial eficaç, perquè més polícies no vol dir més garantia dels drets i les llibertats. S'ha de definir la titularitat de les funcions que pertocquen a cada cos policial i les competències que cada administració té en la matèria, i això no es pot fer sense comptar amb totes les forces polítiques.

Per al Grup Parlamentari Popular no és tan important la titularitat d'una determinada funció policial o el comandament dels diferents cossos com la qualitat del servei que s'ofereix als ciutadans per tal d'exercir lliurement i pacíficament els nostres drets.

Així, doncs, el nostre Grup Parlamentari no hi és contrari, sinó que recolza la definició d'un model que permeti racionalitzar i fer més eficaç l'estructura de seguretat a casa nostra. Però quin és el model? Existeixen al model occidental dos models policials bàsics: un model policial centralitzat, que confereix el conjunt del territori nacional —és el cas de França i de la majoria dels països europeus—, o bé una policia descentralitzada, amb unes competències territorials limitades, organitzacions sovint complexes per la multiplicació dels serveis policials, com és el cas de la policia alemanya, la nord-americana o la canadenca.

La creació d'una policia autonòmica a Catalunya comporta la necessitat de redistribuir els àmbits d'actuació de les respectives forces policials presents al territori català: locals,

autonòmiques i estatals, per tal d'evitar duplicitats i descoordinació en les actuacions que es portin a terme en un mateix àmbit territorial.

Hem de tenir present, però, que als estats amb estructures policials descentralitzades el model policial és el resultat d'un disseny global i no el resultat d'un pacte bilateral entre un *Land*, un estat, una província d'Alemanya, dels Estats Units o del Canadà, amb el respectiu govern federal. Perquè en un estat federal o en una estructura federalitzant el sistema policial és descentralitzat però homogeni, perquè només d'aquesta manera es pot garantir l'efectiva protecció homogenia dels drets i llibertats dels ciutadans de tot el territori.

No es tracta només de si la Generalitat pot o no tenir plenes competències en matèria de seguretat en l'àmbit de Catalunya, del que es tracta és de si aquestes possibilitats s'han de concretar al marge del desenvolupament global de l'Estat de les autonomies i el Grup Parlamentari Popular considera que no, que després de setze anys de vigència de la Constitució cal assolir un gran pacte entre totes les forces polítiques de l'Estat per aconseguir la culminació del procés autonòmic. I com que no hi ha rèplica al torn en contra que farà el Grup de la majoria, vull deixar constància que si en un fals judici d'intencions el senyor Camps entén que mantenim l'esmena a la totalitat per coincidir en un possible recurs d'inconstitucionalitat del nostre Grup Parlamentari a les Corts Generals, ja manifesto que potser en aquest hipotètic cas podrem demostrar que els arguments esmentats són propis, la qual cosa ens permet mantenir postures autònomes en les qüestions que es refereixen a Catalunya. (*Remor de veus.*)

Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari considera, doncs, que la tramitació del Projecte de Llei de la Policia Autonòmica de Catalunya no s'ha fet de la forma que exigeix la importància de la matèria que tracta i el respecte que mereix el Parlament. No sabem encara quin serà el nostre model de seguretat i, per tant, policial, qüestió prèvia a l'abordament del Projecte de Llei. I, finalment, considerem que el Projecte de Llei de la policia autonòmica de Catalunya està viciat d'inconstitucionalitat.

Per aquestes raons demanem el seu retorn al Govern i la votació de la cambra. El nostre objectiu és deixar constància de la nostra aportació a la que podria ser una millor llei de policia autonòmica i que evitaria la seva modificació, que vaticino en cas contrari i no molt llunyana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. La tercera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Voldríem presentar la nostra esmena a la totalitat a la Llei de policia, però deixant clar des del primer moment que la nostra postura no és una postura de rebuig frontal a aquesta Llei, però sí una postura política important pel que ha sigut menyspreat aquest Parlament i per negociacions que s'han dut també al marge d'aquest Parlament.

Cert és que s'ha dit..., i estiguin tranquils els ponents de la majoria que en aquest cas ho explicariem després. «Ponents de la majoria» per a mi, quan parlo, són tant els dos ponents del Grup de la majoria de Convergència i Unió com els dos ponents del PSC, que en aquest cas també han sigut ponents de la majoria perquè han actuat sempre d'acord. No s'espantin perquè jo volia distingir la doble vessant. Per una banda, nosaltres no podem admetre que mentre en aquest Parlament negociàvem i negociàvem durant moltes hores, com molt bé vostès saben, amb tota l'obertura que vostès han tingut, amb totes les esmenes que vostès ens han admès, però, que mentrestant es negociés el model policial d'aquest país a Madrid i ens haguéssim d'assabentar de què hi havia i què no hi havia pels diaris i pels mitjans de comunicació. Aquest és un tema que a nosaltres ens ha portat a mantenir aquesta esmena a la totalitat.

No estem d'acord —i ho hem dit i en aquest tema tenim total coincidència amb els dos altres ponents que n'han parlat— que es negociï aquest model de policia al marge de les forces polítiques d'aquest Parlament que estan aquí representades. Aquest és un punt que ens ha portat a nosaltres a mantenir aquesta esmena a la totalitat. Però jo també els podria dir —amb tota la responsabilitat històrica que el fet de tractar aquest model de policia per al nostre país ens porta—: si realment vostès, abans de la discussió d'aquesta Llei en aquest Parlament, ens haguessin presentat... —per escrit o oralment, els hauríem cregut, però de manera formal—, que vostès, realment, el Govern de la Generalitat hagués arribat a un acord amb el model de l'Estat sobre quin era el model de policia, potser nosaltres i per responsabilitat els ho votàriem a favor, sempre que hi estiguéssim d'acord, però és que a més de tota aquesta negociació, diuen que seguiran al setembre, però el cert és que concret i signat no hi ha res de res, i aquest és un punt que ens porta també a mantenir aquesta esmena a la totalitat. Perquè en moltes de les coses que vostès estan pactant ja hi estem d'acord, altres sí i altres no, però després que ja s'havien dit, de vegades es va enrere. Hem de veure als mitjans de comunicació no fa ni dos, tres dies, que si no se'ls exigirà la llengua als guàrdies civils, als policies nacionals traspassats, no sabem si se'ls rebaixarà el sou..., el ministre diu que sí, diu que no, etcètera; hi ha problemes, problemes de tota mena, fins i tot de model policial; podran traspassar-se la Guàrdia Civil, ara ens diuen que potser no perquè era un cos armat, fa molts anys que sabem que és un cos armat, per això sempre hem demanat la desmilitarització de la Guàrdia Civil, lògicament. És a dir que aquí encara queden suficients interrogants perquè nosaltres no puguem retirar aquesta esmena a la totalitat.

Una altra cosa és que tinguem un rebuig frontal a l'articulat d'aquesta Llei, després es veuran a les votacions, article per article, i també a la votació a la totalitat que exigeix el nostre Estatut, en lleis com aquesta de desplegament autonòmic, que realment no tenim un model frontal, perquè jo he dit abans que hi havia el doble paral·lisme. Mentre es parlava a fora d'aquest model, negociàvem aquí, en aquest Parlament, i aquí sí que suposo que estaríem d'acord amb

tots els ponents que se'ns han acceptat moltes esmenes, que hi ha hagut per part de la doble majoria una voluntat important d'admetre moltes de les nostres esmenes, que fins i tot algunes..., que quan avui aquí l'honorable consellera de la Generalitat ha presentat el Projecte i parlava molt de la Generalitat republicana i què havia fet la Generalitat republicana voldria recordar que justament són esmenes tant d'Esquerra Republicana com del Grup d'Iniciativa que s'han admès, en aquest sentit de recordar el precedent històric important que va ser per a aquest país l'assumpció de competències en ordre públic de la Generalitat republicana. Per tant, aquest és un punt que des del nostre Grup volíem deixar molt clar.

Hi ha un altre punt també: nosaltres hauríem volgut que realment aquesta Llei hagués contemplat un model de seguretat de policia més ampli del que contempla. És una llei que acaba sent la Llei de Mossos d'Esquadra. Reconec la dificultat que hi ha a tirar endavant lleis com aquesta, però és que poc a poc anem fent, i realment primer una llei de policies locals, després una altra de mossos, però nosaltres volem un model de seguretat global per a Catalunya.

Es preguntava aquests dies molt quin era el nostre model. Jo voldria llegir molt breument: «Tenim l'ocasió històrica d'estudiar i d'aplicar un model policial a Catalunya que respongui a les necessitats del país, amb l'autonomia, simplificar el model policial davant dels ciutadans. Aquest model, nosaltres el veiem com a resultat de la coordinació de policies municipals, policia de base i arrelada al país, convenientment reciclada i adaptada, juntament amb la policia autonòmica, policia institucional i especialitzada, que donarà suport a les policies locals, tot complementant aquelles missions i aquells serveis que aquesta no pugui assumir. La resta de serveis policials supracomunitaris, definits per la Constitució i l'Estatut dependrien de l'Estat.» Això va ser dit pel director general de Seguretat Ciutadana de la Generalitat de Catalunya, Miquel Sellarès, l'any 1983. Nosaltres, onze anys després, seguim mantenint aquest model de policia i, per tant, voldríem..., i en aquest sentit l'honorable consellera també se'n feia ressò aquest matí, i li voldríem agafar la paraula que en un futur aquesta Llei de seguretat ciutadana de Catalunya més global, que enfoqués realment el model policial que voldríem aclarir per fi en aquest país, també comptin amb nosaltres, perquè saben molt bé que per part del nostre Grup i per part de la diputada que els parla mai hi haurà un entrebanc en tot el que suposi millorar l'autogovern del nostre país.

Hi ha un altre punt que no voldríem deixar de banda, és un punt difícil i conflictiu: nosaltres tenim un desacord profund amb el Grup Popular, tal com ha plantejat el tema de la policia. Evidentment no volem un model uniforme per a l'Estat, de policia; nosaltres hauríem volgut un model nostre, propi, català, lògicament, però sí més similar a la policia basca que no al model que se'ns presenta. No creiem en absolut que hi hagi possibilitat d'inconstitucionalitat en aquesta llei, creiem que és una llei absolutament constitucional, però tampoc podem deixar de banda dir que si es presenten

alguns dubtes és per culpa de lleis que es pacten en el Parlament espanyol, tipus la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, que sempre hi hem estat en contra, i que després d'aquest pacte hi ha coses que poden quedar dubtoses.

Per tant, des del punt de vista d'Euskadi es va pactar millor. Nosaltres vam fer un pacte com a Catalunya que entenem que no afavoreix i que ens porta ara que alguns grups d'aquesta cambra, com està en el seu dret el Grup Popular, plantegin que hi poden haver certs problemes constitucionals. No són constitucionals. Bé, per part nostra també creiem que si hi haguessin problemes lògicament el que s'hauria de canviar és la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, si és que impedeix que tinguem, com a mínim, aquest model que aquí se'ns presenta, de policia integral, que evidentment hi estem d'acord, de policia judicial, que evidentment hi estem d'acord, i que nosaltres voldríem anar, fins i tot, més enllà.

Hem parlat de la Llei basca. Va dir després de la primera reunió que vam tenir a la Comissió l'illustre diputat i excellent amic meu Jaume Camps que, nosaltres, aquí es faria el model de policia basca. És cert que en alguns punts se'ns han acceptat esmenes, en molts propis punts la mateixa llei ho portava, però cert és que també part de les nostres esmenes encara estan que nosaltres voldríem un model més enllà, que és el que porta al model de policia basca, i, en canvi, ens quedem amb un model més reduït.

Hi ha altres qüestions, com les que ha tractat l'illustre diputat Carod-Rovira en presentar la seva esmena a la totalitat, com el tema sindical: no sé per què els nostres mossos no poden tenir llibertat de sindicat, quan l'Ertzaintza, a Euskadi, la té. Per què aquí no i allà sí? Quin és el problema? Per què no podíem arribar fins on ells han arribat?

Aquesta i moltes altres qüestions van enrere, entenem, amb el que podria ser aquest model de policia. Nosaltres seguim mantenint que voldríem un model de policia —ho repeteixo— com el que el mateix director general de Seguretat de la Generalitat mantenia, i també com el que el mateix honorable conseller Macià Alavedra en aquest mateix Parlament va plantejar i va ser votat per majoria en aquesta cambra. Va ser, justament, quan a proposta del Grup, llavors no d'Iniciativa, em sembla recordar, sinó del PSUC, es va presentar una proposició no de llei, i aquell dia i en aquesta cambra, jo diria un dia històric per a tota la qüestió policial, l'honorable conseller Macià Alavedra va plantejar un model de policia que nosaltres seguim mantenint.

No podem fer passos enrere; som conscients, per altra banda, de les dificultats que poden haver-hi en la negociació d'aquesta Llei, voldríem agrair a l'honorable consellera la paciència que per totes bandes hem tingut quan hem negociat de vegades article per article amb ella. Ha fet menció aquest matí de quan havíem anat a les reunions una i una altra vegada, jo voldria que això quedés clar que això ha sigut així; tornar a repetir que ha sigut així en tota la negociació, però el que no podem passar de banda i retirar una esmena a la totalitat quan hi ha aquests punts polítics greus i, sobretot —i ho repeteixo, perquè aquest és segurament un dels punts

fonamentals—, nosaltres no podem mai quedar amb el tema a l'aire. No ens han presentat cap pacte per escrit i no sabem què passarà; sortiran dificultats, i tant de bo m'equivoqui i no en tinguessin més, de dificultats, i poguéssim aprovar el model que vostès volen; no sabem amb qui hauran de seguir negociant dintre d'un temps; la situació política a nivell d'Estat no és allò que sigui absolutament favorable als interessos de Catalunya, segurament en un futur.

Per tant, entenem que hauria hagut de quedar tancat aquest pacte; hauria hagut de quedar tancat i que, en tot cas, s'hauria hagut de negociar tots els temes en aquest Parlament.

Per tant, nosaltres, el futur també serà d'aquest model de policia global per a Catalunya; som conscients de la importància històrica que tot això té per al nostre país, i sàpiguen que sempre tindran el Grup d'Iniciativa al seu costat per tirar endavant totes aquelles qüestions que tant afecten els ciutadans, tant afecten els ciutadans d'aquest país i la mateixa nació catalana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vaig a intentar respondre, molt en síntesi, perquè al llarg del debat i amb les diferents esmenes ho podré fer més tranquil·lament, a aquestes esmenes a la totalitat presentades pels grups d'Esquerra Republicana, del Grup del Partit Popular i d'Iniciativa.

Home, en primer lloc, una sorpresa, una petita sorpresa quan... S'ha parlat molt de xifres, de sentències del Tribunal Constitucional, d'articles de l'Estatut a l'època republicana, gloriós Estatut a l'època republicana... Però jo els donaré unes altres xifres que tenim molt més recents: quatre-centes seixanta-tres esmenes presentades, de les quals, al final d'aquesta sessió —com esperem i desitgem tots—, se n'hauran acceptat, transaccionat o retirat tres-centes vint-i-tres. Per tant, n'hauran quedat mantingudes cent quaranta. Per tant, hi ha hagut, objectivament, senyores i senyors diputats, un 78% d'acord en el text que avui tenim l'honor de defensar tots plegats en aquesta cambra. Home, un 78% de consens no està malament! *(Pausa.)*

I llavors em fa preguntar: per què? Per què es mantenen aquestes esmenes a la totalitat? I llavors hem escoltat raonablement tots els arguments que se'ns han donat. Home, jo comprenc les raons del Partit Popular; les arribo a entendre. Ell ha negat, vull dir, el bon amic Simó Pujol, ha negat que aquesta presentació de l'esmena i manteniment de l'esmena a la totalitat estigués influenciada per qualsevol declaració, no ja del senyor Álvarez Cascos, sinó del que en els passadissos del Congrés dels Diputats ahir a la tarda deien significats diputats del PP, no únicament el senyor Álvarez Cascos: «Aquesta Llei va al Constitucional.» I encara no havíem començat a debatre-la. Aquesta frase fa sospitar, perquè jo sé perfectament, jo estic convençut de l'autonomia del Partit Popular a Catalunya; home, però alguna influència

deuen tenir els líders de Madrid; alguna influència. No em negaran vostès que quan el president del Partit Popular a Catalunya diu que «seguiré, ara més que mai, amb l'oposició sistemàtica, legítima oposició», ull!, «oposició sistemàtica a Convergència i Unió perquè vull rebentar el pacte amb el Govern de Madrid»... Home, això dibuixa no ja en funció d'unes dependències o no-dependències, que jo crec en les seves paraules, senyor Pujol, sinó d'una pròpia estratègia del PP a Catalunya, legítima estratègia, ull!, legítimíssima, eh?

Per què? Llavors podríem fer aquí una sèrie de preguntes, que no vénen el cas. Em pregunto si l'acord..., i la pregunta no la faig únicament a vostès, i ni els en demano resposta, la faria també a altres grups de la cambra. Jo em pregunto, seriosament, i ho dic a títol totalment particular, amb la meua lliure condició de diputat no subjecte a mandat imperatiu, què hauria passat si el pacte amb el Govern de l'Estat l'hagués subscrit el PSOE amb el CDS, per exemple? O què hauria passat si l'hagués subscrit amb el Partit Andalús? O què hauria passat amb la Unió del Poble Càntabre? *(Veus de fons.)* Bé, és per dir un partit inventat. *(Rialles i remor de veus.)* També autonomista seria, o el PSM de les Illes, és per dir exemples. Li asseguro que en aquest model de coalició, en aquest model tan europeu, excepte Anglaterra, per un sistema majoritari que imposa sistemes de govern unidimensionals o de majoria absoluta, tot Europa s'instaura en una cultura de coalició, i a mi no se m'acudirà mai, i a vostè tampoc, dir que els liberals alemanys, per exemple, o fins i tot la Democràcia Cristiana alemanya quan ha estat al Govern, o el Partit Socialista alemany, han fet xantatge al Govern de l'Estat perquè li donaven el suport parlamentari que necessitava.

Miri, jo estic convençut que si no fos Convergència i Unió —i li asseguro que no és victimisme— aquests recels no existirien. Fins i tot m'atreveixo a dir una cosa agosarada: si el suport parlamentari fos d'Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya, potser —que seria molt difícil, ho reconec, molt...— no hi haurien tants plors. Sap per què? Per allò que em ve a la memòria sempre que *«prefiero una España roja que rota»*, sap? Per això. Però bé, aquest és un altre tema.

Jo li vull dir que aquest Projecte de Llei vostè sap que és totalment constitucional; jo crec que és totalment constitucional. Ho hem repetit manta vegades durant la discussió en ponència; ho hem estat parlant tots els ponents i hem discutit totes les sentències que vostè ha citat del Tribunal Constitucional. Li asseguro que la Sentència del Tribunal Constitucional és allò de la doctrina vacil·lant i la jurisprudència inconstant. La Sentència del Tribunal Constitucional, pel que fa, concretament —i me les he vistes totes, igual que vostè, igual que tots els ponents—, pel que fa a la reiteració d'articles de lleis bàsiques de l'Estat és d'un mosaic absolutament variat. N'hi ha alguna que, efectivament, diu el que diu vostè, però no és pas la majoria; la majoria diuen que, sempre que —i ho veurà vostè a la Llei— es citi la procedència del cos legislatiu que s'està reproduint, i, en concret, veurà vostè en els articles de la Llei que se citen aquells que

són d'aplicació directa a Catalunya, d'acord amb la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, quan se cita aquest precedent i es reproduïx l'article, això no té cap vici d'inconstitucionalitat. Per què? Perquè és una coherència que demana la mateixa Llei; l'hermenèutica de la mateixa Llei reclama que, òbviament, la Llei podria tenir, en comptes de vuitanta articles, potser en podria tenir, no ho sé!, quaranta o cinquanta, però hauria de tenir vostè la taula plena de les disposicions de lleis orgàniques, Llei de la funció pública a Catalunya, Llei de policies locals, Llei orgànica de cossos i forces de seguretat de l'Estat, al costat per anar intentant comprovar les omissions de la Llei. Per tant, per fer-ne una lectura, per poder-ne fer una lectura absolutament coherent i hermenèutica, és necessari, absolutament, repetir alguns articles, sempre que això es digui.

No és tampoc cert –no és tampoc cert–, senyor Simó Pujol, al meu entendre, al nostre entendre, que es vulnerin presumptes articles de la Llei de policia judicial, tal com la contempla la Llei orgànica del poder judicial, la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat i la legislació en matèria policial de l'Estat. Vostè, segurament, contempla un model en el qual les facultats estatutàries queden molt «capitidisminuïdes» perquè la mateixa Llei orgànica del poder de l'Estat preveu el funcionament d'unitats de policia judicial de les comunitats autònomes. Aquesta, aquesta és la raó per la qual, per exemple, vam signar una sèrie de transaccionals; transaccionals que arribaven fins al límit –que ja en parlarem, no els les vull repetir–, però sí que els les vull recordar. Li recordaré les transaccionals 3 i 4, números 3 i 4, que sap que es presentaran a la Mesa per a la seva aprovació, i en què vostè, evidentment, té la llibertat de vot, però que volien apurar fins al límit –fins al límit– els termes de constitucionalitat de la Llei pel que fa a la policia judicial.

Vostè vol un model uniforme per a tot l'Estat i té tot el seu dret. No, no, uniforme, no, i no li dic en el sentit que vostè ho ha dit; li demano, senyor Simó Pujol, que es llegeixi els articles corresponents a policia judicial de Navarra, d'Euskadi i de Catalunya. Vegi la diferència; preveu un model específic!

Jo crec que, en essència, aquestes són les raons que l'han portat a presentar l'esmena a la totalitat. Jo li demano, de tota manera, li demano que una llei d'aquesta importància, que marca una fita històrica a Catalunya, vostè no se'n despenyi, vostè no se'n despenyi. És la millor fórmula per ratificar la incontrovertida i no dubtada autonomia del PP de Catalunya respecte a la força germana central. (*Remor de veus.*)

Hi ha raons també que han portat a presentar... Perdó, i aquesta menció la hi dic amb tot el respecte, naturalment, amb tot el respecte i sense ànim, en absolut, de daixò. Era un prec, no era cap..., ni tan sols era un suggeriment.

Les raons de l'esmena a la totalitat d'Iniciativa i Esquerra són, precisament, a l'altre pol oposat a les presentades pel Partit Popular..., perdó, el Grup Popular. Home, a mi em sembla que tenen un defecte comú totes dues, un defecte comú que gairebé explica tots els arguments que s'han

vessat en aquest hemicicle. Primer, saben quants... –tornem a les xifres–, saben quants agents dels cossos i forces actuen a Catalunya? Els ho diré en números rodons: 23.000. Saben quants mossos d'esquadra tenim, comptant amb la promoció d'aquests 433? 2.000. Saben quants policies locals tenim? 7.000. I fins a 23, què passa? Doncs, miri, que hi han 7.000 i escaig policies nacionals i 7.000 i escaig guàrdies civils. I això vostès, vareta màgica, ho obliden: policia a Catalunya igual a mossos d'esquadra més policia local. Perfecte. I demà què? És clar, perquè el 60% dels mossos d'esquadra en aquests moments estan fent tasques d'una importantíssima competència, que han assumit, no pas brillant, però importantíssima i sacrificada, com és la guàrdia de presons.

Home, digui'm vostè, senyor Carod, digui'm vostè, senyora Magda Oranich, digui'm si en funció d'aquesta Llei, no del discurs seu, senyor Carod, sinó en funció dels articles d'aquesta Llei, no es pot arribar al model basc de policia? Excepte en una cosa, li ho reconec: la sindicació, la lliure sindicació. La lliure sindicació, sí; aquest és un punt de desacord, i és un punt que jo li reconec: diferència amb el model basc.

Nosaltres entenem –i amb això contesto un dels arguments, crec que de la senyora Magda Oranich– que nosaltres pensem –i podem estar equivocats– que l'especificitat dels funcionaris que pertanyen al Cos de Mossos d'Esquadra, Generalitat de Catalunya, i de qualsevol altra policia, l'especificitat, l'especialització requereix que puguin afiliar-se lliurement a sindicats, però dintre, compostos per sindicats de policies-mossos d'esquadra. Per què? Home, és que impedeix això, com està succeint actualment, malgrat que encara no s'han celebrat les eleccions sindicals, és que impedeix que el SAME sigui, que el SUME sigui, que l'UPC sigui? Algú els ha preguntat a aquests senyors: «Escolti, vostès són amics de Comissions obreres, són amics de l'UGT, són amics de...?» Dic amics per dir-ho amb un eufemisme.

Ara bé, a mi em sembla, doncs, que l'especificitat... –i li poso un exemple totalment anecdòtic, els poso un exemple totalment anecdòtic i, per tant, agafin-me a tall de caricatura–: vostès s'imaginin els mossos d'esquadra sindicats lliurement, que actuen en l'assemblea, doncs, per posar un exemple, de SEAT, i acorden una vaga de quinze dies, i l'endemà una manifestació, i l'endemà el senyor mosso d'esquadra es canvia de barret, diu: «Ara sóc policia i ara vaig a reprimir la vaga que jo mateix he aprovat en funció de la meua afiliació al sindicat.» Home, és difícil, és difícil d'entendre. Sé que és una caricatura –sé que és una caricatura–, però s'entén. (*Algú diu: «No en té ni idea.»*) D'acord, no en tinc ni idea, però deixi-m'ho explicar, home. (*Rialles.*) Els ignorants també tenim dret a la lliure expressió de les paraules; fins i tot hi ha un programa de ràdio a la nit, miri...

Gràcies, senyor Saura.

Em poden dir, senyor Carod, quin article a la Llei veta el model de substitució? Per què vostè s'atreveix a dir que..., amb un discurs pel qual el felicito, d'un florentinisme a què vostè ens té acostumats i brillant discurs, però per què diu

que ha de ser el model d'integració a grapats...? La Llei preveu d'un a un amb els requisits de qualsevol policia i amb els coneixements de català, home, és clar que sí. De la Llei no se'n pot despendre res més que la integració un a un. (*Remor de veus.*)

Senyora Magda Oranich: negociació a Madrid, paral·lel a obscurantisme. En aquest argument han coincidit una miqueta tots. Em pot explicar si, vaja, si durant la ponència, per exemple, en les mil reunions de ponència que hem tingut, no n'hem parlat, d'aquest document? No n'ha parlat amb la consellera, senyor Saura, vostè, quan l'ha anat a visitar? Senyor Simó Pujol, vostè no llegeix l'ABC? Segur que el llegeix, segur, i l'Avui també, però l'ABC per descomptat. Doncs, miri, el 23 de juny hi surt tot el document, eh?, el 23 de juny hi surt tot el document.

Vostè, senyor Carod, a part, naturalment, de l'Avui, com tots, vostè no compra *El Periódico*? Vostè, quan ha anat a parlar amb... A *El Periódico de Catalunya* va sortir en portada, el document. (*Remor de veus.*) D'acord. I en les seves converses amb la consellera...

El Sr. PRESIDENT: No divaguin, per favor.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: I en les seves converses amb la consellera no n'han parlat mai, del document? A la Ponència no n'hem parlat mai, del document? No hem dit que miràvem amb lupa cadascun dels articles, de les disposicions transitòries i addicionals per tal de possibilitar qualsevol acord? (*Remor de veus.*)

Si s'està negociant encara, home; com vol que li ho digui? S'està negociant la forma d'incorporació. El document preveu el que preveu la Llei, i la Llei condiona el document, i el document d'alguna manera pot arribar a condicionar la Llei. Per això és important aprovar aquesta Llei –per això és important aprovar aquesta Llei–; per això és important poder dir, a partir d'aquesta Llei, que com a fita històrica a Catalunya podem gaudir d'una policia global, integral, seriosa i moderna; podem dir que sí, que hi haurà un model de coordinació amb les policies locals; podem dir que som realistes i que el desplegament de mossos d'esquadra, perquè l'Escola de policia de Mollet només n'agafa cinc-cents, màxim set-cents cada any, tindrà el desplegament gradual, i que mentrestant alguna cosa hem de fer perquè, sota la dependència funcional, sobre les fórmules que s'estableixin, la consellera de Governació pugui ser la cap suprem, després del president de la Generalitat, de la seguretat pública territorial a Catalunya. (*Remor de veus.*)

Ara, vostè em pregunta la fórmula d'integració de policies nacionals, la fórmula de substitució? Doncs, miri, a Madrid n'hi diuen «*redespliegue*». Nosaltres en diem «replegament», però potser ens posarem d'acord, home. I vostè ho sabrà, és clar que ho sabrà; no perquè llegeix els diaris, sinó perquè tindrem totalment l'acord, perquè ho anirem sabent dia a dia.

Jo no voldria acabar... (*Remor de veus.*) No, jo no voldria acabar sense fer una menció molt curta, molt curta, al tema de l'època republicana de la Generalitat. Primer sigui dit –primer sigui dit– glòria i honor a aquells homes i dones

que van permetre tenir el model policial del 32 al 34 –o 35, millor dit– i profund respecte per a tots els presidents de la Generalitat, el president Macià, el president Companys, que és el que va realment..., per a en Dencàs i per al Frederic Escofet, comandant de les esquadres de Catalunya, comissari general d'Ordre Públic del 36 al 37. Profund respecte, però no es pot comparar ni l'època ni el context social ni el minso desplegament dels mossos d'esquadra, que no van arribar a passar mai del miler –tan sols dels quatre-cents que hi havia fins arribar a la guerra; llavors és quan es va ampliar fins a un miler.

Jo, fixin-se, cada època té la seva crítica. Per tant, no voldria que establíssim, com ara sembla el senyor Carod-Rovira ha tingut la temptació, d'establir una comparança amb les competències..., millor dit, amb aquesta Llei que ara aprovarem amb l'època republicana. Són temps diferents i són circumstàncies diferents. Perquè podria ser la crítica i la comparació desfavorable a aquella època, però li dic: podria ser desfavorable perquè mai hi va haver efectivament..., un comandament, sí, però no una dependència funcional en aquesta..., per exemple, pel que fa la Guàrdia Civil.

I miri, hi ha vegades que una frase ho ensenya millor. Arribat Lluís Companys a la Presidència, el comandant Pérez i Farràs li reiterava la necessitat de contentar al personal equiparant-li el sou al de la Guàrdia Civil. Em referia, en aquella època, als Mossos d'Esquadra; en aquell cas era al revés: els Mossos d'Esquadra guanyaven menys que la Guàrdia Civil. I Companys li va respondre: «Que potser els mossos es baten com aquesta força?»

A la presentació a la premsa del Pla de reorganització dels Mossos d'Esquadra, elaborat pel conseller Josep Dencàs, el 6 d'octubre del 34, impossibilitant l'execució d'aquest Pla, llegim a *La Vanguardia* del 7 de setembre de 1934: «El consejero interino de Gobernación expuso ayer tarde a los periodistas su propósito de llevar al Consejo un proyecto de reorganización del Cuerpo de Mozos de Escuadra en el sentido de reintegrarlo a las funciones de guardería rural que le son propias. Habrá en el Cuerpo, que será ampliado, secciones de a pie y montada que velarán por el cumplimiento de la leyes de caza, pesca, forestal en toda Cataluña. Los mozos de escuadra dejarán de prestar los servicios que ahora prestan en la ciudad, habiendo ya dispuesto el consejero de Gobernación cesen en la vigilancia del Parlamento, Generalitat y Museo, donde serán sustituidos por guardias de asalto.» Jo d'això no en diria en absolut, no tindria l'atreviment de dir: «Això és un model de substitució al revés», com vostè ha qualificat aquesta Llei.

En referència a la conversa amb el López Gatell, just abans dels fets d'octubre del 34 –són paraules d'en Frederic Escofet, comissari general d'Ordre Públic de la Generalitat de Catalunya–: «Em recorda el que tantes vegades hem parlat entre nosaltres sobre els fonamentats motius de disgust amb el dirigent del partit majoritari, l'Esquerra Republicana de Catalunya, que no solament no ha fet res per enaltir el Cos d'esquadres, sinó que en tot moment l'ha desatès i menyspreat, sense que això sigui obstacle perquè ara vul-

guin comptar amb nosaltres amb tot.» Podria seguir llegint. No val, no val en absolut, crec jo, establir comparances històriques; són altres contextos. Però li vull dir que frases que s'atribuïen a aquesta època vostè les ha dites *mutatis mutandis* referides a aquesta Llei, i crec que són injustes.

Jo els demano..., és a dir, l'ambient de cordialitat, l'ambient de consens, que ja els he referit, que jo els agraeixo el seu reconeixement, crec que és dels millors ponents —perdó, amb respecte a totes les senyores diputades i diputats— que es podrien haver reunit, però aquest ambient de consens jo els prego que els porti a retirar l'esmena a la totalitat; jo els ho demano molt seriosament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) Senyor Carod-Rovira, per què em demana la paraula?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Per al·lusions i contradiccions amb un diputat del nostre Grup, el diputat Lluís Companys. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Estem en un altre context, però li dono dos minuts, senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Simplement, per dir que crec que en aquest cas les afirmacions i les al·lusions històriques que ha fet el senyor Camps estan absolutament també fora de context i que, per tant, no haurien hagut de ser reproduïdes, entre altres coses perquè el diputat Companys, per motius que els membres d'aquesta cambra no ignoren, lamentablement no es pot defensar personalment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor Camps i Rovira?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Abans de començar les meves cites, que les he suprimit quant a tota la seva extensió perquè reproduïen cada un dels seus paràgrafs del discurs, he manifestat el meu profund respecte pel president de la Generalitat i per tots els membres i consellers. Si amb això no n'hi ha prou, vostè no estarà per sobre de mi en el respecte al president Companys i al president Macià, no hi serà per sobre. Jo en sóc tant com vostè, no més, però tampoc menys.

Per tant, si això l'ha molestat, si qualsevol cosa el pot haver molestat, jo ho retiro i que es retiri del *Diari de Sessions*, si vostè ho desitja.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Camps. Passem al torn de posicionament dels grups. Senyor Reguant, senyor Reguant, es vol posicionar respecte a les esmenes a la totalitat?

El Sr. REGUANT: Senyor president, només per dir que...

El Sr. PRESIDENT: És voluntari, eh? Si no li ve de gust...

El Sr. REGUANT: Observi el senyor president que estic fent ús de la paraula; per tant, s'ha d'entendre que m'acullo a aquesta voluntarietat.

Gràcies, senyor president. Només per a dir que, havent escoltat els continguts de les tres esmenes a la totalitat, em

sembla que coincideixo fonamentalment amb les desenvolupades per part d'Iniciativa per Catalunya i per Esquerra Republicana, i que realment la impressió que a mi em queda des d'aquest observatori —on estic també voluntàriament, com vostè sap— (*remor de veus*), la impressió, la impressió que el tractament d'aquesta Llei, d'aquesta Proposició de llei de Policia Autònoma de Catalunya, que jo, en la meua consideració prèvia i silent, la valorava negativament i estava disposat a argumentar el meu vot al seu moment, quan em pertoqui, de manera negativa, anava a dir les raons, el perquè, i només en aquest moment vull deixar clar que la impressió que en tinc és que el tractament de negociació d'aquesta Llei justifica les tres esmenes a la totalitat —en particular les dues que he esmentat—, perquè aquí s'està fent un tipus de llei que, el marc que l'ha de contemplar, està en el desconeixement dels diputats d'aquesta cambra, el seu context real, i, per tant, tot allò que es vulgui dir entenc que és fonamentalment una declaració d'intencions, que no dic jo que, si té èxit la negociació que es porti en el centre, això pugui veure una llum favorable per als mossos d'esquadra, però tinc la impressió que és molt apriorístic, encara, fer una valoració concreta, com ha fet la consellera aquest matí, que, d'alguna manera, el que estava ella verbalitzant era que es prenen en consideració tots aquells treballs i mocions que s'han fet en aquesta cambra per veure que no hi havia una oposició; el que passa és que les interpellacions i mocions substanciades en aquesta cambra res tenen a veure amb el contingut que avui dia aquí es discuteix, i que, per tant, obliga tothom a filar molt més prim i, sobretot, a tenir un marc de referència molt més precís que el que aquí avui ens obliga a debatre aquest text de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que comenci, molt breument, per dir que la memòria d'un president de la Generalitat no hauria de ser objecte de debat en aquesta cambra, i la memòria d'aquest president de la Generalitat és un patrimoni de tots els grups d'aquesta cambra. Per tant, crec que no és procedent l'apropiació del seu nom ni de la seva figura per part de cap dels grups unilateralment, sinó de tots en el seu conjunt.

Senyor president, senyores i senyors diputats, vinc aquí per posicionar-me entorn a les esmenes a la totalitat d'un projecte de llei del Parlament de Catalunya —i hauria de quedar perfectament clar que el que estem discutint i comencem a discutir és un projecte de llei del *Parlament de Catalunya*—, i ho faré evitant els antecedents històrics, tot i sent molt importants, i basant-me en el present i en el document i el text que avui tenim sobre els nostres escons, com a present i perquè constitueix un grau molt important de la seva projecció en el futur. Però, ho repeteixo, un projecte de llei del Parlament de Catalunya, no d'unes converses que s'estan fent entre administracions de govern i que res tenen a veure amb

aquest Projecte de llei ni en res mediatitzen l'elaboració, la discussió i l'aprovació d'aquest Projecte de llei.

Per al Grup Socialista, el Projecte de llei que s'ha presentat davant la cambra ens semblava bàsicament bé, i vàrem treballar profusament en aquest Projecte de llei abans, fins i tot, que es presentés davant d'aquesta cambra: l'honorable consellera ho ha dit aquest matí, va tenir consultes i reunions de treball em fa l'efecte que amb tots els grups —ho ignoro, si amb tots; imagino que sí, almenys sí amb el Grup Socialista— i vàrem col·laborar intensament en aquest Projecte de llei. Per tant, quan es presenta aquest Projecte de llei, bàsicament hi estem d'acord, ens sembla bé; aquest és el motiu pel qual no vàrem presentar esmenes a la totalitat. Per què ens sembla bé? Ens sembla bé perquè era una necessitat absolutament ineludible la de regular estatutàriament un cos de seguretat, el Cos de Mossos d'Esquadra, que amb dos mil membres al carrer no gaudia d'un estatut legal que desenvolupés les seves funcions, principis d'actuació, etcètera; amb dos mil membres al carrer, que han fet una feina que jo aprofito per a dir aquí, en nom del meu Grup i estic convençut que en nom de tota la cambra, una feina excel·lent.

Suposava aquest Projecte de llei l'afirmació del desenvolupament del nostre autogovern i del sostre estatutari en matèria de seguretat més important que s'ha fet fins a l'any 94 d'ençà del restabliment de la Generalitat, i suposava el desenvolupament estatutari i el punt de partida —i per això parlava de futur— de quelcom que ha de ser tot el sistema de seguretat a Catalunya. Per tant, estem parlant d'un projecte de llei d'enorme importància i transcendència per al nostre país. I hi estàvem bàsicament d'acord perquè tractava de simplificar, d'ordenar i de millorar la coordinació i l'eficàcia de la seguretat a Catalunya. Abans algun membre d'aquesta cambra s'hi ha referit: la constitució avui a Catalunya de les diferents forces i cossos de seguretat, sobre la base de les xifres que s'han donat —set mil, set mil, set mil i dos mil—, constitueix quelcom complex en si mateix, que cal ordenar, que cal simplificar, que cal fer una tasca extraordinàriament important, i és que els ciutadans no interpretin i no vegin cada un dels cossos de seguretat que actuen a Catalunya com a cossos verticals de cadascuna de les administracions que els tutel·len, semblant quelcom de competitiu entre ells; tot això és un sistema comú, integral, de seguretat, que ha d'actuar també comunament, amb un sol objectiu: l'eficàcia en la seguretat dels ciutadans. Per tant, seria bo que tots plegats no introduíssim elements de confusió, sinó que el que féssim és introduir la confiança en els ciutadans i en els cossos de seguretat, que la seva feina no és vertical sinó que és horitzontal, és de coordinació, és de cooperació, és de col·laboració, per tal de prestar millors serveis amb la garantia de la seguretat ciutadana.

Ens semblava bé, en definitiva, perquè aquest és el nostre projecte, i quan l'honorable conseller Macià Alavedra, l'any 85 —em fa l'efecte que és, des d'aquesta tribuna, per primera vegada—, emet el discurs sobre seguretat ciutadana, el Grup Socialista li diu en aquells moments: «Coincidim plenament, és aquest el nostre projecte, en matèria de seguretat,

en matèria de policia de la Generalitat,» —que en dèiem Policia Autònoma— «en matèria de policia local, en matèria de coordinació, etcètera.» En definitiva, només cal veure les resolucions del darrer congrés del PSC per veure que el model que allà es defineix és, en matèria de funcions, principis d'actuació, etcètera, de la Llei de la policia de la Generalitat, idèntic, pràcticament, al que estem presentant.

Malgrat totes aquestes coincidències, hi havia alguns punts que consideràvem que eren importants i que no recollien l'esperit del que nosaltres considerem que és bàsic en el funcionament d'un model de seguretat que es basa, en aquest moment, en aquest esglaió que és la policia de la Generalitat. Per tant, vèiem problemes greus, encara que esmenables. En aquest sentit, vàrem presentar cinquanta-quatre esmenes, cinquanta-quatre esmenes que s'han acceptat totes, bé sigui per la via directa, bé sigui per transaccions amb el Grup de la majoria, i l'honorable consellera ha explicat el detall de la llei i jo em permetré explicar alguna de les millores que s'han introduït a través d'aquestes esmenes.

Hem corregit aspectes importants per a nosaltres i crec que importants per a l'objectivitat i el conjunt d'aquest Projecte de llei, en matèria de coordinació entre les administracions públiques i coordinació entre el conjunt de les forces i cossos de seguretat. Hem introduït millores en el concepte local del sistema de seguretat, concepte local de les entitats locals, dels ajuntaments, dels alcaldes i de l'actuació i la coordinació amb la policia local: només han de veure vostès el conjunt d'entrades que s'han fet sobre coordinació amb les policies locals, reconeixement del paper quant a funció, quant a autoritat i quant a mútua informació que hi ha i hi ha d'haver en el sistema d'autoritats des del Govern de la Generalitat als alcaldes, a altres autoritats que actuen sobre models de seguretat a Catalunya —importants, per tant, introduccions en aquesta matèria. Hem introduït elements importants sobre el paper que correspon jugar estatutàriament a la Junta de Seguretat, i que sens dubte cal potenciar. Hem introduït millores entorn a la funció de la policia judicial, policia judicial que ha d'exercir el Cos de Mossos d'Esquadra, de la mateixa manera que ha d'exercir la policia local, i una i altra han de ser sens perjudici del que correspon a cadascun d'aquests cossos. Hem introduït millores entorn a la cooperació i aplicació a Catalunya del que són uns acords en matèria de seguretat que afecten el conjunt de la unitat europea, signat recentment a Schengen, etcètera.

Per tant, amb l'admissió de totes aquestes esmenes que ha presentat el Grup Socialista jo ho he declarat i ho torno a dir solemnement aquí: el nostre acord en relació amb aquest Projecte de llei és total; hi ha una coincidència plena en aquest Projecte de llei entre el Govern de la Generalitat, la majoria que li dona suport i el Grup Socialista. (*Remor de veus.*)

Per a posicionar-me en relació amb les esmenes a la totalitat —i crec que hi té relació això que he estat dient fins ara—, malgrat els acords obtinguts en Comissió —i que el diputat i portaveu del Grup de la majoria, senyor Camps, ja ha esmentat—, crec que es presenten models diferents, i això és

qualcom de normal. El de l'oposició maximalista, que a través únicament d'aquesta Llei pretén regular tota la seguretat a Catalunya, ignorant qualcom tan elemental com és la realitat, la realitat del marc jurídic i legal que empara tot el que ha de ser el sistema de seguretat a Catalunya: la Llei de la Policia Autònoma aprovada en aquest Parlament –per unanimitat, em fa l'efecte–; la Llei de l'Escola de Policia, aprovada en aquest Parlament; la Llei de coordinació de policies locals, aprovada en aquest Parlament per unanimitat; la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat; la Llei orgànica del poder judicial, etcètera. Tot el marc que ha d'emparar la creació d'aquest sistema de seguretat a Catalunya, del qual la llei que avui estem discutint és un esglaió fonamental. I s'ignora també, a través d'aquest model maximalista, la realitat que abans el senyor Camps ja ha descrit, que és que hi ha al voltant d'entre catorze i quinze mil membres de seguretat que actuen a Catalunya, als quals no se'ls pot ignorar, no se'ls pot oblidar, en primer lloc per la feina que fan, als quals també felicitem, però també perquè constitueixen el marc global del sistema de seguretat a Catalunya. Per tant, crec que l'esmena a la totalitat que presenta el Grup d'Esquerra Republicana no és un projecte realista, ni tan sols aporta graus de millora en l'eficàcia ni en el progrés del sistema de seguretat de Catalunya. És, això sí, una esmena a la totalitat que correspon a un projecte que persegueix un altre grau de desenvolupament estatutari, i és el grau que correspon al grup i al partit polític independentista, el Grup d'Esquerra Republicana; és lògic, ho respectem –és absolutament legítim–, però no ho compartim.

Iniciativa per Catalunya proposa una alternativa que no és la mateixa que la d'Esquerra Republicana, i jo diria més: que fins i tot, interpretant les paraules de la senyora Oranich, després de totes les esmenes que s'han admès en el tràmit de comissió, ja ha explicat que el seu vot de totalitat seria l'abstenció, i l'abstenció per un procediment –diu la senyora Oranich– més que per uns continguts de la Llei. Jo li ho torno a repetir, senyora Oranich: aquí estem discutint un projecte de llei del Parlament de Catalunya, on res ha mediatitzat aquest Projecte de Llei, i ningú d'aquesta cambra –almenys el Grup Socialista– no permetria que res mediatitzés aquest Projecte de Llei. Per tant, voti aquest Projecte de Llei.

I hi ha el model que representa l'esmena a la totalitat que presenta el Grup del PP, que crec que és un model, amb sinceritat, que veu amb recel les competències, les funcions i el caràcter dels Mossos d'Esquadra i d'aquest Projecte de llei de policia de la Generalitat que estem creant, en la seva concepció. És a dir –la consellera ho ha dit aquest matí–, estem fent un desenvolupament estatutari en matèria de seguretat al límit del sostre que ens marca l'Estatut, i en això hi ha dos grups que hi estem plenament d'acord, els dos grups majoritaris d'aquesta cambra, i el seu Grup no hi està d'acord –no hi està d'acord–, no vol que exhaurim el sostre estatutari en matèria de seguretat –probablement tampoc en altres matèries, però en matèria de seguretat.

Per tant..., qui hi diu, a això? Miri, senyor Pujol, són significatives les declaracions del senyor Álvarez Cascos, ahir,

als mitjans de comunicació. I són significatives perquè comporten el que estic explicant, perquè illustren la posició per la qual no s'està disposat per part del seu partit, en el conjunt de l'Estat, a admetre aquest desenvolupament estatutari en matèria de seguretat. Però, fixi-s'hi bé: si li dic que illustren i són significatives, li ho estic dient sobre la base d'unes quantes declaracions del senyor Álvarez Cascos. Li dic que són lamentables i penoses unes altres declaracions del senyor Álvarez Cascos, aquelles que, sense cap mena d'escrúpol –sense cap mena d'escrúpol– i amb un gran, enorme sentit de la irresponsabilitat política, s'atreveix a dir que el model que s'està fent i la Llei del Parlament de Catalunya és un model exportable, on les altres comunitats rebran un menú ja servit i que no es podrà donar la seva opinió; o, més enllà: que això suposa un greuge comparatiu amb la resta de les autonomies. És a dir, sense escrúpols i irresponsable, per tal d'aixecar les altres autonomies sobre un procés històric importantíssim que s'està fent a Catalunya, amb especificitat a Catalunya, segons l'especificitat de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i que, més enllà d'això, pot servir en el seu futur com a punt de partida per a la renovació d'un sistema de seguretat per al conjunt d'Espanya. Doncs, la irresponsabilitat de cridar a l'alarma i de cridar a la queixa sobre el greuge comparatiu de les altres autonomies en relació amb Catalunya, això és qualcom que vostès –que no actuen així, el PP de Catalunya, que no actua així– poden dir-li al senyor Álvarez Cascos que ha comès una gravíssima irresponsabilitat en un servidor públic.

Senyor president, pregaria, en la mesura que el Grup Socialista no intervindrà en el torn d'esmenes –quan podria fer-ho a través de les transaccionals i de les seves esmenes parcials–, que em permetés allargar-me en aquesta primera intervenció, atès que només faré aquesta intervenció i la de l'explicació de vot global a la totalitat del Projecte.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, li apago el llum. (*Rialles.*)

El Sr. CLOTAS: Gràcies. En definitiva, és normal. Per tant, és normal que davant d'una esmena a la totalitat que representa un model propi –la del partit independentista d'Esquerra Republicana de Catalunya– i d'un model que no està disposat a exhaurir ni a desenvolupar el sostre estatutari, el Grup Socialista, en coincidència plena amb el Grup de Convergència i Unió, estiguem per un altre model; un model que sí que és el del desenvolupament estatutari fins als seus límits. En definitiva, per tant, aquesta proposta es basa en criteris de lleialtat política institucional, amb aportació de mesures clarament distanciades de posicions maximalistes. De forma nítida, el que proposem ho fem des de la coherència política i administrativa, així com per criteris de racionalitat i d'economia de les respostes davant els problemes i les necessitats del país.

Ho repeteixo: el nostre és el projecte de desenvolupament estatutari amb proposta de progrés i d'eficàcia. Votarem, lògicament, doncs, «no» a les esmenes a la totalitat que presenten els grups d'Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i el Grup Popular.

El Projecte que avui discutim –i és la seva màxima virtualitat– deixa oberta la porta al desenvolupament d'una policia moderna, ordinària, integral i coordinada amb les diferents administracions públiques de Catalunya; s'incardina en el manament legal vigent –legal vigent–, en la seva plena constitucionalitat, i manté les previsions de cooperació, de coordinació i de col·laboració amb la resta de cossos i forces de seguretat local i de l'Estat, ratifica el paper estatutari de la Junta de Seguretat de Catalunya i comporta el reconeixement del paper rellevant que pertoca a les entitats locals, als alcaldes i a les policies locals, la participació de les quals en la seguretat pública a Catalunya és reconeguda a bastament per aquesta Llei, i aprofito també, des d'aquesta tribuna, per felicitar la seva tasca.

Aquest Projecte de llei de la policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra es configura com un cos respectuós amb les institucions públiques i amb els mateixos ciutadans i incorpora nous aspectes –nous aspectes– relatius a la seguretat ciutadana, a la policia administrativa, a les relacions amb les entitats locals i àdhuc a les funcions de policia judicial.

Obre, aquest Projecte de llei, una nova etapa en l'àmplia història de la policia del nostre país; pretén el doble objectiu d'establir els principis d'actuació, les funcions i el règim funcional i estatutari dels membres dels Mossos d'Esquadra i constitueix un esglaó fonamental, molt important, bàsic, en l'ordenació de l'administració de la seguretat a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas.

Passem a votació el retorn del Projecte de llei. (*La consellera de Governació demana per parlar.*) Sí, la senyora consellera té la paraula. (*Remor de veus.*)

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, només vull intervenir molt breument per agrair a tots els grups parlamentaris el to de la seva intervenció; sovint, doncs, ha estat un to més dur, com correspon, evidentment, a l'explicació d'una esmena a la totalitat, que aquest matí deia que després de la coincidència del Projecte i de l'acord amb les resolucions del Parlament de Catalunya, doncs, no hi veia gaire justificació, però, en tot cas, entenc el to i els vull agrair el to mateix.

Sovint, quan sentia el representant d'Esquerra Republicana, i a més ho he dit aquest matí..., jo havia dit que durant aquests mesos he explicat a bastament el Projecte de llei i el contingut dels acords amb el Govern central, i deia: avui ho explicaré solemnement en aquesta tribuna, i segurament algú seguirà dient el que deia abans de sentir-me en moltes ocasions, i realment ha estat així, m'ha semblat, després d'escoltar el representant d'Esquerra Republicana. Ha tornat a parlar de la integració massiva, ha tornat a parlar de males condicions d'integració, massives, de condicions desfavorables, fins i tot de rebaixes de sous. Ho he dit dues-centes vegades i, senyor Carod-Rovira, li replicaré, i per això he sortit a la tribuna tantes vegades com vostè torni a dir i torni a fer les afirmacions que ha fet. Li haig de dir que m'ha provocat tornar a sortir a la tribuna, perquè no vull deixar passar les

seves paraules desfigurant –desfigurant totalment–, sembrant confusió en el que és el Projecte que avui estem debatent i, com a conseqüència del Projecte, el contingut de l'acord que ja està fet amb el Govern de Madrid.

Voluntat de diàleg, tota, li ho agraeixo; ja li ho he dit personalment, allò, d'escó a escó. Li agraeixo la seva posició final. No pot ser altra, de totes maneres, perquè les seves esmenes són coincidents amb el Projecte del Grup de Convergència i Unió, amb el Projecte del Govern i, a més, aquest matí li he reiterat que, les que no s'hi han incorporat, les assumim i que seran incorporades en un futur projecte, segurament, en un futur ben immediat, de llei de seguretat a Catalunya.

I li voldria dir, jo diria per amabilitat i per cortesia parlamentària, al Grup Popular, que m'ha sorprès la seva intervenció, i crec –i a més fins i tot confiaria a poder obtenir una votació almenys d'abstenció a aquest Projecte–, si realment la qüestió que fa vostè del Projecte del Govern es basa en les raons d'inconstitucionalitat que vostè ha exposat, crec que és segur que ens podrem posar d'acord, o en aquesta tribuna, o mitjançant el Tribunal Constitucional.

De sentències del Tribunal Constitucional en el sentit que vostè deia per declarar la inconstitucionalitat de reproducció d'articles de llei bàsics i orgànics, no n'hi ha cap; ni una, tan sols. Hi ha, això sí, una, diguem-ne, progressió en el que és la doctrina del Tribunal Constitucional en aquest sentit. Fins a l'any 91, totes les lleis del Parlament de Catalunya, totes les lleis que no eren orgàniques reproduïen articles bàsics i articles orgànics de lleis o bé del Parlament espanyol o bé, si eren del Parlament català, doncs, articles de lleis orgàniques i bàsiques del Parlament espanyol, sense que cap sentència ni ningú ho recorregués, i, per tant, no eren inconstitucionals.

A partir de l'any 91, sí que és cert que es produeix algun recurs d'inconstitucionalitat, però cap dels recursos d'inconstitucionalitat es falla en el sentit de declarar inconstitucional una llei pel fet de reproduir articles objecte de llei orgànica o objecte d'articles bàsics. El que sí que diuen les sentències del Tribunal Constitucional és que no és una bona tècnica jurídica, però que no per això s'han de declarar inconstitucionals. Si el motiu de la inconstitucionalitat que el Grup Popular veu és aquest, estic segura que o bé aquesta tribuna o bé el Tribunal Constitucional ens posarà d'acord.

Estic segura que ens posarem d'acord perquè, com deia aquest matí, les resolucions aprovades per aquest Parlament de Catalunya van ser votades en la seva immensa majoria o bé a favor, en algun cas abstenció, donat que potser, com que no era fonamental, en alguna ocasió no van manifestar el sentit del seu vot, però després, a la votació es va reflectir que hi estaven d'acord o que es van abstenir. Per tant, entre una abstenció i un vot favorable, em penso que no hi ha una distància que no puguem escurçar.

M'agradaria que passés igual amb aquest Projecte de llei que va passar amb la posició que el Partit Popular o el Grup Popular mantenia al Congrés dels Diputats amb els governadors civils: després de set vegades, el Grup Popular va aca-

bar acceptant que la desaparició o la readaptació d'aquesta figura era absolutament indispensable.

Espero i desitjo, doncs, que aquesta postura, que no m'ha semblat d'enfrontament, sinó de respecte del que creu el Partit Popular molt legítimament, que és el respecte a la legalitat constitucional..., puguem acostar aquestes postures, perquè no em semblen absolutament divergents i, entre altres coses, perquè, si no, hauríem de reconèixer que han variat la seva posició, com a grup, de la posició que han manifestat en altres ocasions en aquest Parlament de Catalunya, en el sentit d'ampliar les funcions de policia autonòmica, en el sentit que els Mossos d'Esquadra fossin una policia ordinària, integral, i que poc a poc anessin substituint, i transitòriament, els cossos i forces de seguretat de l'Estat, en coordinació amb les policies locals, amb el temps que calgués, però, això sí, pensant que la Generalitat havia d'exercir la funció d'eix vertebrador de la seguretat a Catalunya mitjançant, transitòriament, els cossos i forces de seguretat de l'Estat, amb una dependència funcional. I això ho he explicat aquest matí reiteradament, què és el que diu el projecte i què és, com a conseqüència d'això, el que l'acord reflecteix.

Finalment, voldria també agrair a la diputada d'Iniciativa per Catalunya..., però li voldria matisar alguns aspectes, i a més dir formalment el que vostè ja sap, senyora Oranich. Segurament amb el diputat que més he parlat en aquesta cambra sobre aquest Projecte de llei ha estat amb la diputada senyora Magda Oranich, perquè s'ha interessat des del principi pels temes de seguretat. Això no vol dir que els altres diputats no hagin tingut més interès, però sí que hi he parlat a bastament i m'hi he prestat sempre i tantes vegades com m'ho ha sol·licitat.

I, senyora Oranich, li haig de dir que vostè no pot dir que mentre negociàvem el Projecte ens haguéssim d'assabentar pels diaris del contingut de les negociacions. Vostè ha estat al meu despatx tantes vegades com ho ha sol·licitat; jo li he explicat les negociacions sobre la Llei i les negociacions sobre l'acord, i, bastant, jo diria que gairebé del tot, sempre hem estat d'acord. Ni molt menys puc compartir amb vostè que digui: «al marge de les forces polítiques d'aquest Parlament», perquè torno a dir que és cert que jo explico, i hi ha qui vol escoltar i qui no vol escoltar, però aquest matí he reiterat que el Projecte de llei respon al model que les resolucions del Parlament van aprovar i l'acord és conseqüència, derivació i concreció del que aquest Parlament reiteradament va votar.

I vostè diu: «Concret i signat no hi ha res; a vegades es va endarrere.» Quin diputat no ha manifestat en alguna ocasió: «Això que reproduïx el diari no és el que jo vaig dir»? Doncs, el que vostè m'ha dit avui o ha dit en aquesta cambra citant les declaracions del ministre Belloch és això. El ministre Belloch va fer el mateix que qualsevol diputat o qualsevol de nosaltres en alguna ocasió, que, o bé perquè els mitjans de comunicació no ens han entès o bé perquè han tret una frase de context, no reproduïx la idea que en ocasions hem volgut donar. El ministre va dir que era una bestiesa –i perdonin l'expressió– parlar de rebaixar els sous als

mossos d'esquadra. És absolutament fals. No es pot dispersar la responsabilitat que té i el compliment dels acords del 92 a què es va obligar el ministre Corcuera d'actualitzar els salaris del Cos de Policia Nacional. És fals. No ho va dir el ministre, no ho va rectificar; no ho va dir el ministre, ni això dels sous, ni de rebaixar el coneixement del català. Però no només el ministre, és que jo aquest matí ho he dit; per tant, no li puc acceptar tot això que vostè ha dit.

És cert que queden –també ho he dit aquest matí– bastants interrogants; ho he dit aquest matí: hem de concretar l'acord, però també he dit que el Govern de la Generalitat porta aquesta negociació al mandat del Parlament, que és a partir d'aquest acord que creiem que durant el període transitori el Parlament va votar la dependència funcional dels cossos i forces de seguretat de l'Estat per complir aquelles funcions que des d'aquesta Llei corresponen al Cos dels Mossos d'Esquadra.

Jo no crec que cap diputat d'aquest Parlament pensi que el Govern de la Generalitat pot negociar al marge d'una resolució aprovada pel Parlament i canviar-la. Almenys aquest Govern de la Generalitat no ho fa, no ho farà, i aquest Govern és el mateix que l'any 83 va també votar, el Grup de Convergència i Unió, aquestes resolucions a les quals em refereixo.

És cert que –com li deia abans– hi ha aspectes que s'han de concretar. Aquest matí també deia que segurament tindrem entrebancs i problemes i que cal una ferma voluntat de treball i d'adaptació a aquest canvi. No podem regular en aquesta Llei –com ja li deia aquest matí que havíem optat per un model–, no podem regular, creiem, més que el que hem de regular; el que hem fet és deixar la porta oberta perquè sigui possible complementar amb altres regulacions per completar el model de seguretat a Catalunya.

Vostè sap que en aquesta Llei no s'ha pogut regular més enllà, i el Partit Socialista, el Grup Socialista havia demanat en ocasions, i ho ha entès, més funcions per a la Junta de Seguretat. Per què? Perquè és un òrgan mixt de l'Administració de l'Estat i de la Generalitat, i el Parlament de Catalunya pot legislar allò que correspon a l'àmbit territorial de Catalunya i a l'Administració de la Generalitat, però no pot regular el que correspon regular a una altra administració o a un altre parlament, que és el de Madrid.

El PSC ho ha entès. Van presentar unes esmenes que finalment hem pogut transaccionar i arribar a un acord, perquè sap i ha vist l'àmbit de competències del Parlament de Catalunya, que és un primer pas per regular el que és el Cos de Mossos d'Esquadra de la Generalitat i l'administració de seguretat de la Generalitat –que no la de Catalunya– i per això ha estat possible arribar a aquest acord.

Vostè, aquest matí –i a més tinc interès a esmentar-ho–, feia esment, deia ara, a un model, al model Macià de l'any 85. Jo li haig de dir que el model del Govern de la Generalitat en aquest moment pot haver canviat de sexe quant al titular del Departament de Governació, però el Govern segueix essent de Convergència i Unió i aplica exactament el mateix model que el conseller Macià va aplicar. No intentin pensar

i no tractin de veure que és un model diferent, és exactament el mateix; el que no sé és si coincideix amb el model que vostè deia del director general de Seguretat, que en tot cas va ser director general de Seguretat molts anys abans i va estar segurament en un període inferior, de nou mesos; i dic que no ho sé perquè, per un article que vaig llegir recentment, està totalment desinformat o intencionadament desinformat, donat que també ha estat al meu despatx, també li he explicat el projecte, també li he explicat les negociacions i també li he explicat l'acord i no té res a veure res del que li vaig explicar i del que he explicat en aquesta tribuna amb el que relata en el seu article.

Per tant, el model de la Generalitat és el model que deriva i és aplicació de les resolucions votades en aquest Parlament, que també va votar —reconec i recordo— el Partit Popular, i és per això que deia que no veig tanta diferència ni tanta distància de poder apropar posicions, fins i tot amb el Partit Popular i malgrat les declaracions que altres membres del Grup Popular, però aquests del Congrés de Diputats, fan a Madrid.

I voldria finalment respondre, senyora Oranich, a un aspecte —i amb això em sembla que també puc respondre al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Diu: «La llibertat sindical no és igual que per als altres funcionaris i, en definitiva, no és igual que la que existeix per a l'Ertzaintza al País Basc.» Algú de vostès, senyors diputats, creu que la policia és igual que qualsevol funcionari? Si es donés el cas del restabliment de legalitat, és que el president de la Generalitat o la consellera de Governació poden exigir el mateix a un policia, a un mosso d'esquadra que a un mestre, per exemple? És que és igual un policia que un funcionari de Sanitat o que un d'Indústria o que un mestre? Segur que no. Doncs, si no ho és, segur que també pot ser diferent fins i tot la sindicació, i això és el que hem fet. I el fet que en el País Basc estigui contemplada no vol dir que el que regulem aquí a Catalunya és pitjor i no és correcte, simplement és que creiem que el model de sindicació que estem proposant és el que correspon a uns funcionaris que porten a terme un servei públic que és diferent del d'Ensenyament, que és diferent del de Sanitat i que és diferent d'uns funcionaris d'Indústria. No vol dir res més que això, perquè m'ha de reconèixer que els mossos d'esquadra han de tenir —sort que el tinguin— un esperit de servei diferent del que ha de tenir qualsevol funcionari d'Ensenyament, d'Indústria o d'Obres Públiques. És per això que hem decidit que el model ha de ser aquest, que per altra banda és coincident amb molts models de policia, de sindicació, d'altres països europeus.

No voldria dir res més. Simplement tornar a repetir el que aquest matí deia, que crec que aquesta Llei, aquest Projecte de Llei és una passa important en el camí d'anar definint el que és el model de seguretat a Catalunya i, en definitiva, la configuració d'aquest sistema global de la seguretat en el qual s'han d'incloure la policia autonòmica —en aquest cas ja Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra—, la policia local, la relació i cooperació amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat, i tot això dintre de l'espai europeu.

Segur que, com deia vostè, no sabem amb qui haurem, potser —esperem que siguin els mateixos—, amb qui negociarem en un futur proper. El que tenim molt clar és que, sigui qui sigui el Govern amb el qual hem de seguir negociant, negociarem amb el compliment estricte de les resolucions del Parlament de Catalunya, de les quals aquest Projecte és la primera expressió, i el principi d'acord és una derivació.

Estiguin segurs que hem donat una passa important i que segur que aquest model que estem definint és el primer pas per situar la Policia de la Generalitat dintre d'aquest model global que correspondrà a la inserció de l'Estat espanyol dintre la Unió Europea.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. *(La Sra. Oranich demana per parlar.)* La senyora Oranich, per què em demana la paraula?

La Sra. ORANICH: Molt breument, senyor president, per al·lusions personals. Molt breument, amb tota cordialitat, a la senyora consellera, reconèixer que em va rebre i ens vam veure les vegades que va tenir en compte. Jo la puc creure, senyora consellera, que han arribat a un acord, però el que el meu Grup li demanava i li demanava també el senyor Saura és que ens donessin per escrit aquest acord, perquè nosaltres no ens en podem assabentar ni per *El Periódico*, ni per l'ABC, ni per l'Avui. Volíem saber on era l'acord. I jo li he dit que si realment l'haguéssim vist per escrit nosaltres hauríem retirat aquesta esmena a la totalitat.

Li reconeixem la dificultat, però és només això el que volia dir.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Oranich.

Passem a la votació del retorn del Projecte de Llei al Govern.

Vots a favor del retorn?

Vots en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 19 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció.

Comencem el debat de l'articulat. La primera esmena és del Grup Socialista, però com que hem quedat, ja, que no les defensava...

La següent és del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Li anuncio abans, amb el seu permís, quines esmenes el nostre Grup retira, d'aquest títol primer. Agruparem a efectes pràctics totes les esmenes que tingui el nostre Grup entre l'article 1 i el quinzenè, per tant el títol primer. Retirarem l'esmena 11 —en algun cas es tracta d'esmenes transaccionades, però per simplificar-ho ho direm ja directament; és possible, dic, que en algun cas es tracti d'esmenes transaccionades—, les esmenes 11, 18, 19, 20, 23, 33 i 42. Per tant, la nostra intervenció es reduirà només a defensar les esmenes 5, 7, 8, 9, 21, 25, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 48, 59, 60 i 63, és a dir la resta de les que queden vives.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, pot començar la defensa de les que queden vives.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Algunes d'aquestes esmenes fan referència, per una banda, a un concepte que ha sortit avui en distintes ocasions, que ha aparegut aquí en distintes ocasions, com era el concepte «polícia de Catalunya».

Podia semblar –o així es podia desprendre de les paraules del ponent de la majoria en algun moment– que era un concepte que s'acabava d'inventar de bell nou, quan existeix –com hem dit abans–, per una banda, una Escola de Policia de Catalunya. Quan aquest matí el president de la Generalitat amb la consellera de Governació i amb altres alts càrrecs del Departament, la secretària general del Departament, el mateix director de l'Escola i el mateix director general de Seguretat, han lliurat els certificats, diplomes o despatxos corresponents als policies de Catalunya que s'hi han format, no hem vist entre els policies de Catalunya que s'hi han format ni membres de la Guàrdia Civil ni de la Policia Nacional, per tant podem assegurar que no és una invenció nostra, la policia de Catalunya, sinó només el Cos de Mossos d'Esquadra, els aspirants a pertànyer al Cos de Mossos d'Esquadra i a les policies de les distintes corporacions locals.

Aquest concepte, d'altra banda, és un concepte que ha estat utilitzat aquí per tots els consellers de Governació, i recorde concretament la primera interpellació sobre matèria de seguretat que vam tenir oportunitat de fer a la consellera de Governació que va ser un concepte utilitzat per ella mateixa, la qual em va recriminar a mi que, parlant de «Policia de Catalunya» hagués oblidat, per uns instants, el paper important dels policies locals. Si la policia basca, si la Llei de la policia basca regula les funcions dels policies locals del País Basc i de la policia Ertzaintza, no sabem veure ni un sol motiu pel qual allò que ja té presència de fet no la pugui arribar a tenir també de dret, amb una referència explícita a aquest Projecte de Llei que estem avui debatent.

Voldríem també incorporar que aquesta Llei s'incrigís en el marc de l'ordenació de la seguretat pública que depèn de les administracions catalanes; és a dir, tant del Govern de la Generalitat com de les administracions d'àmbit local.

A més a més, nosaltres entenem que una altra de les nostres esmenes fa referència a un aspecte que també ha estat àmpliament debatut, com són les ordres que poden donar els comandaments en relació amb els seus agents o càrrecs subordinats, en el sentit que, en determinats moments, nosaltres incorporem la possibilitat que les ordres puguin ser donades per escrit, que se'n pugui reclamar una confirmació per escrit quan hi hagi motius reals que facin pensar a la gent que ha de complir aquestes ordres que té el deure de no executar cap ordre o instrucció que impliqui actes que podrien ser objecte d'infracció penal o contraris a la legalitat vigent. Com que això no és feliçment la pràctica habitual sinó l'excepció, també s'entendrà que la petició d'aquesta comunicació per escrit tindria, òbviament, un caràcter excepcional.

Defensem també la possibilitat que les referències –que, en certa manera, ja es plantegen a la Llei– a l'ús d'armes de foc per part dels policies i les policies sigui sempre entès com una mesura extrema; és a dir, com un recurs extrem amb molta més precisió que no pas ho contempla el text mateix del Projecte que ens va presentar el Govern al seu moment.

Una altra de les esmenes fa referència –en relació amb allò que cal respectar sempre per part dels agents i les agents a les persones detingudes– al que la Llei en diu l'honor, la dignitat i els drets. Com deia un clàssic d'una literatura sud-europea, que assegurava que «el honor es patrimonio del alma y el alma sólo es de Dios», no sabem entendre quin camp semàntic ocupa «honor», quin camp de significació ocupa «honor» que no l'ocupin ja la dignitat i els drets de les persones. Per tant, entenem que és una afirmació sobrerera i que, en tot cas, com a concepte, aquest concepte és més propi d'un altre indret de l'Europa del sud, però no pas de la Mediterrània nord-occidental.

Una altra de les nostres esmenes fa referència també a la conveniència d'enfortir la protecció plena de la salut de les persones que es trobin sota la custòdia del personal de policia; en un altre cas hi ha una esmena que fa referència a la possibilitat que el personal de policia pugui intervenir «sempre» i, aleshores, el text assegura, el text de la Llei assegura: «en qualsevol temps i lloc, es trobin o no de servei». Nosaltres entenem que la paraula «sempre» –i els diccionaris acostumen a encertar-la generalment– ja fa referència a tots els espais de temps, tant els passats com els presents com els que puguin venir; per tant, la precisió del qualsevol temps i lloc és una precisió, al nostre entendre, absolutament sobrerera, que pot estimular certes vocacions precoces de Rambo absolutament innecessàries, i el problema aquest del lloc, en fi, no sé si supera o no –i no sé pas jo qui ho dirà– el marc territorial no ja de l'Estat espanyol o del Principat de Catalunya, sinó que, en fi, podia convertir els membres del Cos de Policia-Mossos d'Esquadra en una mena de personal permanentment al servei de no se sap ben bé quines nobles causes. Amb la paraula «sempre», al nostre entendre, n'hi ha absolutament més que suficient.

Altres esmenes nostres fan referència al fet que, en totes les accions judicials en les quals s'exigieixin responsabilitats al personal del cos de policia per fets comesos en l'exercici de les seves funcions policiaques, tindran dret a ser representats i defensats per professionals designats per la Generalitat.

Hi ha una de les nostres esmenes en la qual ens volem detenir uns instants més, perquè creiem que incorpora elements innovadors en tot el que és l'àmbit legal relatiu a la regulació del terreny de la seguretat pública, i és una esmena nostra que intentaria afegir un nou punt en l'article onzè, relatiu específicament a l'atenció a les víctimes.

Sovint tots els marcs legals fan referència a l'atenció deguda per part del personal del cos de policia als detinguts, però no es parla mai de l'atenció que també s'hauria de deure a les víctimes; en aquest sentit, doncs, la nostra esmena,

el detall de la qual els il·lustres diputats i diputades que hi tinguin interès, que sense cap mena de dubte són tots, tant els presents com els absents, tindran oportunitat de llegir i, per tant, els n'estalvio el detall, però creiem que es tracta d'una esmena que, en tot cas, em sap greu que no hagi estat possible d'arribar a cap nivell de transacció perquè hauria incorporat un element absolutament nou en aquest àmbit legal.

I finalment, hi hauria encara algunes altres esmenes, per exemple, les relatives a les funcions de policia en l'àmbit judicial; és a dir, la possibilitat, per exemple, de practicar, per iniciativa pròpia, les primeres diligències de prevenció i de custòdia de detinguts; d'investigar, també per iniciativa pròpia, els delictes per descobrir i detenir els presumptes culpables, i d'elaborar informes tècnics i pericials que es deriven de les funcions assignades a aquesta àrea.

Defensem també la possibilitat que els agents i les agents que estiguin treballant en aquestes funcions amb unitats de policia judicial, que no puguin ser no tan sols separats de la investigació en la qual participin, sinó que tampoc no puguin ser-ne remoguts. I també que hi hagi, en el curs d'especialitat corresponent —si així es procedeix, nosaltres diem «en el seu cas»—, períodes de pràctiques que creiem que podien enfortir de manera considerable aquesta funció de policia judicial que de tant de temps reclamem per al Cos de Policia-Mossos d'Esquadra. Finalment, defensem també que un decret del Govern de la Generalitat estableixi les normes que calen per organitzar i fer funcionar de manera adequada aquestes unitats de policia judicial.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Torn en contra? El vol fer de tot el títol primer? Farà el torn en contra... Molt bé, doncs ara, el Grup del PP, Popular, per defensar les esmenes al títol primer.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, senyor president, li pregaria que prenguéssiu nota de les esmenes de tot el Projecte que queden retirades pel Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: De tot el Projecte?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, que són la 15, 16, 61, 75, 90, 92, 119, 123, 130, 133, 137, 147, 148...

El Sr. PRESIDENT: Esperis, esperis, estem a la 137.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: 147, 148, 183, 189, 198, 206, 209 i 218.

El Sr. PRESIDENT: Queden retirades.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Les transaccionals ja vindran quan es presentin a la presidència.

Defenso, doncs, senyor president, les esmenes que queden vives del títol primer del Projecte de llei, que són la 12, 13, 22, 24, 26, 39, 40, 41, 44, 45, 47, 49, 50, 51, 52, 53, 55, 56, 57, 58 i 62.

El Grup Parlamentari Popular ha presentat una esmena de supressió a l'article setè per una qüestió de constitucionalitat, i dono aquí per reproduïts els arguments que he exposat en la defensa de l'esmena a la totalitat, ja que es preveu,

mitjançant llei autonòmica, que quan es cometi delictes d'atemptat emprant, en la seva execució, armes de foc, explosius o altres mitjans d'agressió d'anàloga perillositat, que puguin posar en perill greu la integritat física dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra, aquests tindran, als efectes de la seva protecció penal, la consideració d'autoritat.

L'article 149.6 de la Constitució estableix que l'Estat té competència exclusiva en matèria penal, i, per una altra banda, la consideració d'autoritat a efectes de protecció penal es conté ja a l'article setè de la Llei bàsica, que s'inclou dins les disposicions estatutàries comunes a totes les forces i cossos de seguretat.

D'acord amb la forma amb què, segons el Tribunal Constitucional, s'ha de fer el desenvolupament de lleis bàsiques, les nostres esmenes a l'article onzè introdueixen conceptes nous als principis d'actuació dels Mossos d'Esquadra, que en cap cas són contradictoris amb la jurisprudència constitucional.

Pel que fa a aquest article, el Grup de la majoria no ha acceptat les esmenes 22, 24 i 26 del Grup Parlamentari Popular, argumentant l'existència d'una Sentència del Tribunal Constitucional que obliga a fer la transcripció literal en la Llei autonòmica dels articles invocats de la Llei bàsica que desenvolupa. I això no és així, com ha quedat clarament de manifest en la meua intervenció de defensa de l'esmena a la totalitat, ja que l'alt tribunal el que diu és que la llei autonòmica de desenvolupament no ha d'induir a confusió perquè el contingut de la Llei bàsica estigui enfosquit o falsejat.

Per tant, no hi ha cap impediment de constitucionalitat que impedeixi la inclusió de les esmenes del nostre Grup Parlamentari, però és que, a més a més, el mateix text presentat pel Govern trenca aquesta argumentació de manera que a l'apartat a del punt 2 de l'article onzè, el Projecte de llei inclou dos conceptes nous, no contemplats a la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, en introduir que els Mossos d'Esquadra han d'actuar sense cap mena de discriminació per raó de raça, religió, opinió, sinó també per raó de sexe o lloc de naixença, amb els quals, per altra banda, estem absolutament d'acord, però ser-hi, a la llei bàsica, no hi són. Per una altra banda, s'ha acceptat una esmena del Grup Socialista a aquest mateix article que introdueix també conceptes nous a l'apartat h, com són la llengua i el lloc de veïnatge, amb els quals el Grup Parlamentari Popular està plenament d'acord, però que, com he dit abans, trenquen novament l'argument del Grup de la majoria. Senyor Camps, o la Llei que es reproduïx, la Llei bàsica que es reproduïx és literal o no és literal. Vostès en el Projecte de llei la fan no literal i, a més, accepten una esmena socialista que la fa no literal.

Les esmenes números 22, 24 i 26, del nostre Grup Parlamentari, introdueixen, com també fa el Govern des del mateix text presentat i amb l'acceptació de l'esmena del Grup Socialista, conceptes no recollits a la Llei bàsica en el sentit que l'obediència deguda no pugui emparar ordres que comportin l'execució d'actes que manifestament constitueixen

delicte o siguin contraris a la Constitució o a les lleis, fixant-se que en el cas que s'executin aquestes ordres s'acordi l'obertura d'un expedient o procediment disciplinari, sense perjudici de la responsabilitat penal que se'n pugui derivar; aclarint, a més a més, que en el supòsit que les ordres puguin ser, a judici de l'agent, contràries a la legalitat administrativa interna, pugui sol·licitar la confirmació per escrit i, un cop rebuda, comunicar la discrepància al cap superior, el qual decidirà, exceptuant els casos en què la urgència de l'actuació no permeti esperar resposta per escrit; supòsit en el qual l'agent actuarà comunicant-ho al cap superior.

Aquesta regulació està en la línia de Resolució 690, del Consell d'Europa, al seu punt A.7, on es fixa que: «Cap mesura penal o disciplinària serà adoptada contra un funcionari de policia que s'hagi negat a executar una ordre illegal, un dret que protegeixi el ciutadà».

Per una altra banda, s'introdueix també que en l'exercici de les seves funcions actuïn amb la diligència i decisió necessàries i sense retard, quan d'això en depengui evitar un mal greu immediat o irreparable. És a dir, que no s'hagin de donar conjuntament les tres condicions, sinó que pel sol fet que es doni una d'elles —gravetat, immediatesa o irreparabilitat— s'hagi d'actuar. La claredat de la nostra esmena en relació que la utilització d'armes de foc sigui l'últim recurs i només se'n faci ús en situacions excepcionals fa innecessària qualsevol altra argumentació.

La Sentència 85/1993, del 8 de març, del Tribunal Suprem fixa que, si bé és cert que en virtut de la disposició final segona de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat, l'article 38 d'aquesta Llei orgànica és d'aplicació directa al règim de la policia autonòmica de Catalunya, no pot deduir-se d'això, sense més ni més, que les funcions que en aquesta s'atribueixen a les policies autonòmiques constitueixin un elenc tancat. Així sembla desprendre's del mateix tenor literal del precepte que encapçala la numeració de les funcions de la policia autonòmica amb l'expressió potestativa «podran exercir les següents funcions», «podran exercir». En aquest sentit, s'ha recollit a la Llei 19/1983, del 14 de juliol, de policia autonòmica, que ha afegit altres funcions a les reconegudes en la Llei orgànica 2/1986. Per exemple, la genèrica activitat de protecció de les persones i béns i el manteniment de l'ordre públic dins del territori de la comunitat autònoma.

És a dir, el mateix Tribunal Constitucional fixa que les funcions de les policies autonòmiques no és un concepte tancat però, en qualsevol cas, el que no pots fer és envair funcions que la Llei bàsica reserva expressament a les forces i els cossos de seguretat de l'Estat.

Mentre no es produeixin les modificacions pertinents de la regulació vigent, s'ha de fer esment, en la fixació de les funcions dels Mossos d'Esquadra, de l'actual repartiment competencial, i aquest és el sentit de la nostra esmena número 39, al primer paràgraf de l'article dotzè, que enquadra, en el marc de la distribució competencial en matèria de seguretat i d'acord amb la legislació específica d'aplicació, les funcions que ha d'exercir la policia autonòmica, i fa inneces-

sària d'aquesta manera la referència que fa a la lletra h d'aquest mateix article en tractar la seguretat ciutadana a les competències de la Generalitat, ja que totes les funcions ja estan delimitades pel seu contingut competencial en l'encapçalament de l'article.

Les nostres esmenes 44, 45, 47, 49, 50, 52, 55, 56, 58 i 62 pretenen adequar el text de la Llei a l'actual regulació bàsica de la policia judicial, per tal d'evitar la inconstitucionalitat de la Llei, per les raons que he argumentat en la defensa de l'esmena a la totalitat, ja que l'article 29 de la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat limita a un caràcter col·laborador les funcions de les policies autonòmica i local en matèria de policia judicial.

Pel que fa a les nostres esmenes 51 i 53, introdueixen que, entre els principis sota els quals han de realitzar-se les funcions previstes a l'apartat 1 de l'article, s'incorpori, a més a més dels de cooperació, coordinació i mútua col·laboració, el de reciprocitat, ja que, dins d'un estat autonòmic, qualsevol que sigui el model policíac, aquest només pot funcionar si existeixen mecanismes de cooperació recíproca que permetin la coordinació i la informació efectiva entre les policies autonòmiques i entre aquestes i la policia de tot l'Estat.

Aquest concepte de cooperació recíproca està recollit, per una altra banda, a l'article 3, dins de les disposicions generals de la Llei bàsica de forces i cossos de seguretat de l'Estat, en fixar que els membres de les forces i cossos de seguretat ajustaran la seva actuació al principi de cooperació recíproca, i la seva coordinació s'efectuarà a través dels òrgans que a l'efecte estableix la Llei bàsica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Correspon ara al Grup d'Iniciativa per Catalunya defensar les dues esmenes que queden en aquest títol.

La Sra. ORANICH: Tres, senyor president, si no m'equivoco. Defensaria les tres que ens queden en aquest títol, que serien l'esmena 6...

El Sr. PRESIDENT: La 17.

La Sra. ORANICH: I la 38.

El Sr. PRESIDENT: I la 38 i la 43.

La Sra. ORANICH: No, perquè la 43 és transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Hi haurà transaccional.

La Sra. ORANICH: Exacte. És a dir, a nosaltres, en aquest primer títol, només ens queden tres esmenes, tema que coordina, evidentment, amb el que he dit abans, que no teníem...

El Sr. PRESIDENT: Endavant.

La Sra. ORANICH: ...que no teníem un desacord profund. El tema de la primera esmena nostra és similar —o per què no dir igual— al de la que ha presentat Esquerra Republicana quan fem referència al nom «Policia de Catalunya». Com molt bé deia el senyor Carod, el nom de «Policia de Catalunya» no ens l'hem inventat. És un nom que existeix, i ens agradaria que aquest nom estigués a la Llei.

Quant a aquest primer article, de totes maneres, nosaltres volem dir que tenim la satisfacció que se'ns va acceptar al-

tres esmenes en aquest primer article i que, per tant, part de la redacció actual del primer article és fruit de la redacció d'Iniciativa per Catalunya quant al tema de coordinació amb les policies locals, però entenem que, malgrat tot —ja li anuncio que a l'article primer hi votarem a favor, malgrat tot—, el tema de «Policia de Catalunya», ens agradaria que hi figurés perquè, evidentment, els Mossos d'Esquadra i la policia local comporten la policia de Catalunya. Faig meves —i per no allargar— la resta de referències que ha fet al respecte el senyor Carod-Rovira.

Les dues esmenes següents que tenim, que són l'esmena 17 i l'esmena 38, són, en realitat, la mateixa. En una demanem la supressió de l'article 11 i a l'altra demanem una nova redacció d'aquest mateix article 11.

Mirin, els volem dir que no estem radicalment en contra de la redacció que vostès han fet de l'article 11; la nostra veuran que és una esmena molt llarga, la més llarga que hi ha de totes les que hem presentat tots els grups a aquest Projecte, i no els vull amagar que és, pràcticament, copiada, però adaptada, del que diu la Llei de policia basca respecte al Codi deontològic i al comportament dels mossos d'esquadra d'allà, l'Ertzaintza, Mossos d'Esquadra aquí.

La de vostès no és que hi estem en contra, però ens agrada molt més com està en la Llei de la policia basca amb tot el que suposa el compliment dels pactes internacionals de drets humans, totes les normes de policia i declaracions de policia que hi ha hagut a nivell d'Europa i a nivell de Nacions Unides. Nosaltres entenem que s'hi agafava molt més la Llei basca i, per tant, aquest és l'únic article que, pràcticament, hem copiat, traduït i adaptat a la nostra legislació, i creiem que és bastant millor quant al que vostès han fet. És un article molt llarg que preveu, punt per punt, els temes i problemes amb què es pot trobar la policia de la Generalitat en el moment d'actuar i que els demanàrem, per tant, que l'aproveïssin.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Torn en contra a aquestes esmenes del títol primer? Senyor Camps, té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Amb l'objecte de no deixar-me cap de les esmenes, em permetrà que faci un petit repàs i, per tant, ja hem de parlar de les esmenes 6 i 7 i d'alguna manera, i de la mateixa manera, vaja, de la 8 i 9, d'Esquerra Republicana, i la 6 i 7 d'Iniciativa, començant pel tema de «Policia de Catalunya».

Miri, és un tema, és un tema que ens ha donat, senyora Magda Oranich, durant la ponència, i senyor Carod, molts i molts maldecaps. Fins i tot vam arribar a formular una possible via transaccional que consistiria —si no ho recordo malament, perquè després la vam defugir—, que consistia a dir que la policia de Catalunya, formada pels Mossos d'Esquadra i les policies locals, era l'eix vertebrador o el nucli essencial... Per què? Per trobar una sortida, per trobar una sortida a un fet que és molt desitjable, és un nom històric, és un nom el qual ens causa, a tots, profunda simpatia, però és que no és cert!

És clar... Per cert, aprofito, no pas per repetir les xifres, sinó per corregir les xifres que ja he dat abans, dels 23.000 i escaig policies, agents que actuen a Catalunya: no són 2.000 els mossos d'esquadra incloent-hi aquesta nova promoció, sinó sense incloure-la-hi. Per tant, seran 2.400. Però, vaja, parlava de xifres en rodó. També he dit una dada incerta que m'agradaria corregir, a efectes d'acta, que he dit que el 60% dels mossos d'esquadra actuals estaven destinats a tasques en l'àmbit de les presons; no és el 60% sinó el 38,5%, com em deia el senyor director general. Per tant, sigui així rectificat l'error, aquest sí ja més important, que jo havia fet.

Bé, nosaltres pensem que, de fet, no hem trobat el desllorigador per tal de poder votar favorablement aquesta esmena. I ens dol! Ens dol però no veiem la fórmula —i es podria fer molta broma amb això, no, no vull pas fer-ne—, i li he de dir, parafrasejant la frase del president: «És policia de Catalunya aquell que viu i treballa a Catalunya i vol ser-ne». És clar, no podem negar, no podem negar aquests catorze mil agents... Home!, que es pot fer un judici d'intencions per tal de posar, doncs, en qüestió la seva voluntat d'actuar a Catalunya i l'anècdota..., perdó, la xifra que donava l'honorable consellera que de set mil places o de quatre mil places convocades a Catalunya a la Policia Nacional tan sols n'havien pogut cobrir unes mil i escaig i que, en canvi, als Mossos d'Esquadra, amb quatre-centes trenta-tres places, ja hi havia més de set mil inscrits, dóna una miqueta la raó a aquest argument. Però fent els esforços per poder-ho millorar, per poder-ho acceptar, no podem realment, perquè no hem trobat el desllorigador.

De tota manera, he de dir-li que en tot el tema de policies, de policia local, home, hem arribat a unes transaccionals, concretament, concretament l'1, la 2, 2 bis i 3, entre altres, que ens semblen francament importants i que han acostat moltes posicions. En tot cas, nosaltres haurem de votar desfavorablement les esmenes que es mantenen respecte a aquesta temàtica.

Pel que fa..., passant ja a l'article 7, no podem acceptar la substitució, millor dit, la supressió que ens demana el Grup Popular. Home, realment, ja es diu a l'article 6, però és que aquest és un dels articles de la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat d'aplicació directa a Catalunya.

Jo no vull, senyor —i amb això contesto una part important de les seves esmenes—, l'argumentació de si es pot o no modificar el text. En concret no sé a quina esmena es referia vostè, però pensí que, primer, quina és la doctrina que a nosaltres ens sembla que és l'adequada, que és que es pot citar, millor dit, que citant la procedència del cos legislatiu, llei orgànica de l'Estat, es pot perfectament reproduir el text. Per què? Per simples raons d'hermenèutica i lògica. Ara bé —ara bé—, la modificació a què vostè es refereix no és una modificació qualsevol, és una modificació que surt de la Sentència del Tribunal Constitucional respecte al Recurs de la Llei de policies locals i, per això, s'incorpora, però ja ha passat pel rastell del Tribunal Constitucional. Per tant, a mi, em sembla que no és aquest l'exemple concret.

Altres temes. Principis, tot el que fa referència a l'article 11, són els principis d'actuació de la policia, mossos, de la policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Certament, tant en aquest 11 -i l'explicació val per a Esquerra i per a Iniciativa, també potser per a vostè, senyor Simó Pujol, que en té alguna-, nosaltres aquí hem adoptat un tema poc imaginatiu, segurament, segurament. És a dir, molt concretament, alguna de les fórmules, alguna de les fórmules de l'Estatut basc és segurament de millor redacció, fins i tot. I aquí per a millor redacció i més acurada hi poso, doncs, mencions com l'honor, o mencions..., que, d'altra banda, és una obvietat, però que no hi fa cap mal, però són còpies, en aquest cas, de la Llei orgànica de cossos i forces de seguretat de l'Estat, perquè són d'aplicació directa a Catalunya, són d'aplicació directa i, per tant, ens ha semblat -ens va semblar i ens segueix semblant- que potser una millora estilística o una millora d'un concepte que no hi ha -creiem-, fins i tot el que marcava el senyor Carod-Rovira respecte a l'atenció, la defensa de les víctimes, fins i tot aquest està inclòs en aquesta formulació dels articles 11 i 12.

Potser... No intento fer entrar el clau per la cabota; intento simplement dir que, de forma genèrica, totes les seves esmenes es podrien, sense forçar massa, sense fer com el llit de Procast, es podria, realment, entendre que estan incorporades en aquest text molt més genèric i, segurament, molt menys acuradament redactat que les esmenes que vostès presenten. Això pel que fa a l'article 12 i a l'article 11; és a dir, les funcions i els principis d'actuació.

Finalment, el tema de policia judicial. Queden vives únicament l'esmena 64, d'Esquerra Republicana, la 66 i prou. Pel que fa a l'esmena 64, trobem com a exemple que la nomenclatura que segurament és més nostrada i més estimada no coincideix exactament amb la realitat actual de les policies judicials. És a dir, què és el que preveu la Llei? Tornem-ho a dir una vegada més: la Llei permet crear unitats de policia judicial i fer-ho *per se*, és a dir fer-ho a iniciativa pròpia, fer-ho en virtut de les competències estatutàries i constitucionals; i permet..., no això permet, sinó que implica la cohabitació -cohabitació en termes de col·laboració, de coordinació, òbviament- amb l'altra policia judicial, la que pertany a l'Estat. Altra cosa és fins a quin punt existirà, quins mecanismes es produiran per tal que s'arribi a una bona coordinació, que és absolutament necessària, concretament en els temes de policia judicial. Però -ho repeteixo- pretendre un model de substitució automàtica, això, que crec que és el que en el fons pretenen les esmenes, és, ai las, no possible en aquests moments.

Amb tot això deixaria per contestades les esmenes que queden vives, a les quals anuncio el nostre vot desfavorable malgrat que ens compensa d'aquest fet l'alegria que en un tant per cent, que no torno a repetir per no fer-me pesat, s'han consensuat les esmenes d'aquest títol primer.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Camps, no sé si és que la presidència s'ha distret, però ha fet referència a les transaccionals?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: No he fet referència a les transaccionals, però òbviament la hi faig immediatament. En aquest títol hi corresponen les esmenes transaccionals número 1, és a dir, que afecta a l'article 1.1. També hi afecta l'esmena transaccional número 2, que dona nova redacció al 12.1.e. També l'afecta la 2 bis, que modifica el punt 2 de l'article 12; i l'afecta finalment -al meu entendre- la transaccional número 3, que dona nova redacció a l'article 15.1.

Òbviament, dono per defensades aquestes esmenes transaccionals, malgrat que cap ponent ho hagi fet, pel simple fet que són transaccionals amb independència del capteniment de les daixos. En tot cas, n'he fet menció perquè en concret abastaven temes de policia judicial i abastaven temes, sobretot, de policies locals.

El Sr. PRESIDENT: No, però era necessari que en fes menció per poder donar lloc a la seva tramitació en el plenari.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltíssimes gràcies perquè m'havia passat per alt. Molt agraït, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Després hi ha... -perdoni, senyor Camps-, hi han dues esmenes -té entès la presidència- que seran acceptades. Per tant, en demana votació separada, que és l'esmena número 13...?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: L'esmena número 13...

El Sr. PRESIDENT: ...del PP, i la 59.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Per nosaltres no és necessària la votació separada, perquè ja són acceptades.

El Sr. PRESIDENT: S'han de votar, s'han de votar.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Evident, evident; evident que s'han de votar.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Gràcies, senyor Camps. El Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Socialista i el Grup Popular retiren les seves respectives esmenes per donar lloc a les transaccionals a què s'ha fet referència. És així? Moltes gràcies. I ara prego a la senyora secretària que procedeixi a la lectura d'aquestes transaccionals.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional amb l'esmena número 5, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Afegir al final de l'article 1.1: «Així mateix, és objecte d'aquesta Llei l'ordenació de la seguretat pública, d'acord amb l'àmbit competencial de la Generalitat.»

Esmena transaccional amb les esmenes número 10, del Grup Popular; 54, del Grup Socialista; 73, del Grup d'Esquerra Republicana; 107, del Grup Popular; 108, del Grup d'Iniciativa; 117, del Grup Popular; 120, del Grup Popular; 227, del Grup d'Iniciativa, i 228, del Grup Popular. Nova redacció de l'article 12.1.e: «De cooperació i col·laboració amb les entitats locals, d'acord amb la llei 16/1991, de policies locals de Catalunya, per tal de: a) Donar suport tècnic i operatiu a les policies locals quan aquestes no puguin assumir plenament un servei per raó del seu volum o de l'especialització. b) Exercir, a més de les funcions assenyalades en aquest article, les pròpies de les policies locals en els municipis que no en disposin. c) En els supòsits establerts en les lletres a i b, la Generalitat i les corporacions locals hauran

de subscriure els corresponents convenis de cooperació en què es definiran en tot cas els objectius, els recursos, el finançament, l'organització, així com les obligacions i facultats respectives.»

Esmena transaccional amb l'esmena número 46, del Grup Socialista. Modificació del darrer paràgraf del punt 2 de l'article 12: «D'aquests principis se'n deriva la conveniència per a les institucions implicades de subministrar-se mútua informació policial.»

I finalment, esmena transaccional amb l'esmena número 60, del Grup d'Esquerra Republicana, i 63 del mateix Grup. Nova redacció de l'article 15.1: «Els membres del Cos de Mossos d'Esquadra que s'integrin a les unitats de policia judicial caldrà que estiguin en possessió del diploma de policia judicial expedit per l'Escola de Policia de Catalunya, prèvia superació del curs d'especialitat corresponent, incloent, si s'escau, períodes de pràctiques, que s'organitzaran en col·laboració amb la judicatura i el ministeri fiscal.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. Procedirem a les votacions d'aquest títol primer.

En primer lloc, votarem aquestes esmenes transaccionals que s'acaben de llegir.

Vots a favor?

Aquestes esmenes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació l'esmena número 13, del Grup Popular, i la número 59, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes vives en aquest títol primer d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 11 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació conjuntament les esmenes del Grup Popular a aquest títol primer.

La Sra. ORANICH: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Digui.

La Sra. ORANICH: Demanaríem votació separada.

El Sr. PRESIDENT: De quina?

La Sra. ORANICH: De les esmenes...; les que dic les voldríem votar conjuntament, les que no dic poden anar en un altre bloc. Voldríem fer votació separada de la 12, 26, 40, 41, 44, 45, 47, 49, 50, 51, 52...

El Sr. PRESIDENT: M'he perdut a la 47. Ha anat amb un moviment uniformement accelerat.

La Sra. ORANICH: 49...

El Sr. PRESIDENT: Prego que sigui constant. 47, segueixi.

La Sra. ORANICH: 49, 50, 51, 52, 53, 55, 56... -hauríem d'haver dit, senyor president, les altres abans-, 57, 58 i 62. Dos blocs: les altres i aquestes.

El Sr. PRESIDENT: Aquestes i la resta; molt bé.

Doncs, votarem aquestes. Suposo que no és necessari que la presidència repeteixi el número de les esmenes perquè ha quedat molt clar.

Doncs, vots a favor d'aquestes esmenes?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 3 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota la resta d'esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 14 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

Esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 11 vots a favor, 78 en contra i 3 abstencions.

A continuació, es voten els articles de l'1 al 15, que és tot el títol primer, segons Dictamen. Vol votació separada?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president; si fos possible, de l'article 3 i onzè.

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament? 3 i onzè conjuntament?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, sí; per a nosaltres conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, es voten aquests... (El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.) Sí...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Separada dels articles dotzè, tretzè i...

El Sr. PRESIDENT: Com, com; dotzè?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Dotzè, tretzè i catorzè.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; pot anar conjuntament. Molt bé...

Doncs, votem, en primer lloc, el 3, article 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

A continuació, es vota l'article onzè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article onzè ha quedat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Ara, se sotmeten a votació conjuntament els articles 12, 13 i 14.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 86 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota la resta d'articles d'aquest títol primer, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem al debat del títol segon. El Grup d'Esquerra Republicana té moltes esmenes; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Confio que el terme «moltes» no sigui considerat com a «excessivament», sinó simplement com a «abundor», no pas com a «excés».

El Sr. PRESIDENT: Era merament descriptiu.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies; molt amable, senyor president.

Bé, li anuncio també, tal com hem convingut a fer fins ara, la retirada d'algunes esmenes –per a la satisfacció plena del conjunt de diputats i diputades que resisteixen en la seva tasca parlamentària–, que serien aquestes: l'esmena 65, la 67, la 93, la 112, la 131 i la 135. Per tant, defensaríem totes les altres, que serien exactament..., doncs les que són –no me les faci comptar que hi sortirem guanyant.

Bé, el seguit d'esmenes que tenim en aquest títol segon, de l'article 16 a l'article 38, van, per una banda, des de fixar que és el Departament de Governació, de conformitat amb els objectius generals establerts pel Govern, l'òrgan de la Generalitat responsable de la política de seguretat ciutadana, no ja només de la Generalitat sinó, en la nostra concepció d'una política global de seguretat dependent de les administracions pròpies, de la política de seguretat ciutadana de Catalunya, és a dir, no tan sols de l'organisme d'autogovern, sinó del conjunt del país, entenent que li correspon a aquest organisme, a aquesta institució i no a una altra, l'exercici d'aquesta política.

Una altra de les esmenes fa referència als altres cossos de la policia de Catalunya –en aquest cas insistim, només per uns instants, en aquella concepció dels policies locals i dels mossos d'esquadra en la seva condició comuna de policia ordinària i integral. Hi ha un seguit d'esmenes a l'article setzè que, per nosaltres, van en la línia del que hem anunciat en la nostra esmena a la totalitat i que, parcialment, d'alguna forma, la consellera ja ens ha anunciat que això, al seu entendre, correspondria a una fase posterior. Malgrat tot, nosaltres manténim aquestes esmenes, anunciant, però, que hi ha una transacció a la qual ens hem avingut almenys dos grups parlamentaris –però volíem deixar constància del caràcter d'aquestes esmenes.

Nosaltres volíem i entenem que aquesta Llei hauria de tenir, hauria d'haver tingut uns objectius molt més ambiciosos, des del punt de vista de la seguretat pública, que no pas la regulació estricta d'un cos policial, i en aquest sentit, per una banda, entenem que calia que el Departament de Governació es dotés d'un seguit d'organismes, de figures, d'infraestructures imprescindibles per a poder parlar amb rigor

d'una voluntat de tenir una veritable política catalana d'interior: ens referim, per exemple, a la creació d'una figura com la figura del comissari general de seguretat, que amb un altre nom –comissari general d'ordre públic– ja va existir, com ens ha recordat abans el diputat senyor Camps, en el període de la Generalitat republicana, i que també ha existit amb un nom bastant aproximat en el període actual de la Generalitat monàrquica, si bé cal convenir que en aquest cas ha tingut una vida més fugaç, discreta i gairebé podríem dir clandestina.

Algun altre dels organismes que veuríem amb goig que s'hagués pogut incorporar seria una oficina d'iniciatives per a la millora dels serveis policials –és un dels organismes de què disposa la llei basca–; un centre de dades per a la seguretat pública de Catalunya, centre que sembla absolutament imprescindible per a una tasca policial seriosa, així com la creació d'un consell nacional de seguretat. Amb aquest nom, consell de seguretat, o consell de seguretat i prevenció, etcètera, cal convenir que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, excepte el Grup Popular, incorporen en el seu programa electoral a les eleccions al Parlament de Catalunya –per tant, és això allò que els ciutadans i ciutadanes se suposa que voten– la creació d'un organisme d'aquestes característiques. Així figura no només en el nostre programa electoral, sinó en el programa electoral de Convergència i Unió; del Partit dels Socialistes de Catalunya, PSC-PSOE; d'Iniciativa per Catalunya, i d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per tant, és un organisme, doncs, que en la mesura que forma part, és part integrant dels programes electorals, doncs, s'entén que és no només per a posar-ho en un llibre, sinó per a convertir-ho, per a elevar-ho a la condició de marc legal regulat.

Una altra de les nostres esmenes fa referència a l'establiment de convenis de col·laboració amb els municipis per tal que els mossos d'esquadra exerceixin, en unes determinades ocasions, a més de les seves funcions, les de la policia local. Es tracta d'una esmena transaccionada; per tant, no hi donem més mots, a aquesta afirmació.

Pel que fa referència al detall de les distintes escales en què s'integra el Cos de Policia - Mossos d'Esquadra, n'hi ha una en la qual nosaltres proposem que l'escala bàsica hi figuri estrictament només la categoria de mossos, no pas la de caporal, en el sentit que es pretén aconseguir d'aquesta manera que tot comandament tingui una titulació a nivell de BUP o equivalent, i, per tant, se suprimeix aquesta categoria a l'escala bàsica i s'inclou en una escala, una escala diferent, l'escala intermèdia. Cal dir que aquest tipus d'estructuració ja està recollit a la Llei de l'Ertzaintza, i que sembla que algun altre cos de policia també de l'Estat està pensant en la possibilitat d'incorporar-ho.

En el cas dels facultatius i tècnics, la Llei fa referència al requisit de la titulació dels grups A i B. Nosaltres hi afegim, en aquest cas, el nivell C, perquè entenem que certes funcions podrien ser exercides per personal adscrit o vinculat a aquest nivell. Les proves de capacitat física, psicotècniques, mèdiques i de coneixement, entenem que cal que els possi-

bles aspirants en tinguin algun tipus de coneixement, i, per tant, proposem que es puguin desenvolupar de manera reglamentària; hi ha una transacció, sobre aquest tema, que ens satisfà i, per tant, tot comentari seria balder.

Una altra de les nostres esmenes se situa en la línia de civilitzar, és a dir, donar civilitat, és a dir, caràcter civil, a la terminologia del Cos de Policia - Mossos d'Esquadra, és a dir, tendeix absolutament a la desmilitarització de les distintes categories. Aquesta és una terminologia, doncs, que amb la Llei de policies locals, de 16 de juliol del 91, doncs, aquest Parlament ja va fer una bona tasca i una tasca innovadora, que és la que figura també en els usos interns a l'interior de l'Ertzaintza, i que és ja..., comença a ser tradicional en altres policies, en altres policies europees.

Una altra de les nostres esmenes fa referència al fet que els membres del Cos de Mossos d'Esquadra que hagin superat un concurs d'oposició d'accés a aquestes categories però que no hi hagin assolit plaça tinguin dret a obtenir-la de forma preferent en el concurs de trasllats immediatament posterior en el qual es contemplin vacants per a la categoria aconseguida, és a dir, es tractaria que no passés el que sembla que ha passat ara: que hi ha hagut persones que han superat tant un concurs-oposició com un curs selectiu a l'Escola de Policia de Mollet, però no disposen de plaça, i l'any vinent hauran de tornar a fer exactament el mateix per accedir a una plaça per a la qual ja han superat els requisits que prèviament s'establien. Ens sembla que la nostra esmena, diguem-ne, reconduiria aquesta situació.

Per altra banda, entenem nosaltres que hi ha algunes altres de les esmenes, també, que van en aquesta línia de desmilitaritzar la terminologia interna —per tant, no ens hi referirem.

Sí que en tenim una altra, d'esmena, que fa referència al fet que l'Escola de Policia de Catalunya, per tal de poder aconseguir de manera adequada els objectius que es proposa i que ja té per la Llei de la seva pròpia creació, i que ara, en aquesta Llei de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, es reprèn novament, amb una nova força, que aquesta Escola de Policia —deia— pugui subscriure convenis amb institucions anàlogues o bé d'altra naturalesa. Forma part també d'una transaccional.

Una altra de les esmenes, també referida, sempre, a l'Escola de Policia, és la que assegura que aquesta escola procurarà la convalidació acadèmica, per l'administració competent, dels estudis que es cursin en els seus centres, i convalidarà, al seu torn, aquelles altres matèries que ja hagin estat superades prèviament en altres centres educatius oficials, en la forma que es determini reglamentàriament.

L'esmena 129 és una esmena a la qual nosaltres donem una importància política, en el sentit que recull aquell concepte, novament, de policia de Catalunya, en el sentit que els llocs de treball del Cos de Mossos d'Esquadra puguin ser coberts de manera indistinta tant per funcionaris procedents d'aquest cos com d'altres cossos de la policia de Catalunya, ja que és en aquesta mateixa Escola de Policia de Catalunya on fan els cursos relatius als graus, als nivells als quals op-

ten, i perquè aquesta és una pràctica habitual també en l'altre únic referent que tenim de policia dependent d'una comunitat autònoma, com és l'Ertzaintza.

També, en aquest bloc d'una vintena d'esmenes, aproximadament, que tenim, sostenim que, de manera motivada, en les necessitats del servei, el Departament de Governació podrà distribuir la redistribució de personal dins la mateixa localitat, d'acord amb la Llei de la funció pública de la Generalitat i normes complementàries, però sempre, òbviament, de manera motivada, òbviament, a partir de les necessitats del servei.

Un altre dels aspectes fa referència als encàrrecs de funcions per als quals nosaltres entenem que, tractant-se —com són— de situacions extraordinàries, han de ser com més breus millor, i en aquest sentit s'ha d'entendre que aquests encàrrecs vénen a substituir llocs de treball que, en fi, caldria que ja estiguessin coberts de manera ordinària. Per tant, creiem que un any és temps més que suficient perquè això sigui possible.

I finalment, proposem també, en una esmena, la supressió de l'article que fa referència al trasllat forçós, per entendre que aquest es tracta d'un dret —la possibilitat de fixar lliurement la residència— fonamental dels ciutadans i ciutadanes de tot tipus, que una utilització una mica singular d'aquest article podria ser una porta oberta a l'arbitrarietat, i que sempre és molt difícil de precisar amb objectivitat quines serien aquestes necessitats del servei que permetrien aquest trasllat forçós.

Hi ha encara, però, una altra esmena —l'hem deixada, òbviament, per al final— a la qual volem donar també un valor —per al final d'aquest bloc, volem dir— també estrictament simbòlic, i és l'esmena 118. Aquesta esmena 118 fa referència..., diu que es tracta que el personal que es pugui incorporar a la policia de la Generalitat que acrediti coneixements de català, d'acord amb el previst a la legislació vigent. Després d'algunes manifestacions que han sortit aquest dies als diaris, que no sabem si han estat finalment dites o no pel senyor ministre, perquè es veu que els ministres i tothom, tots plegats, fem manifestacions que després no surten reproduïdes amb precisió en els mitjans de comunicació —en tot cas, cal dir que aquesta esmena nostra ja era feta abans que el ministre parlés o simplement s'equivoqués en el que deia—, nosaltres creiem que caldria incorporar-hi..., és clar, això d'acreditar coneixements de català és d'una relativitat absoluta. Què vol dir acreditar coneixements de català? Nosaltres proposem, doncs, que aquests coneixements s'acreditin de manera oficial —i per això la Generalitat disposa dels seus propis organismes: la Junta Permanent de Català— i que es tracti d'uns coneixements de català adequats i suficients. És que ens inventem alguna cosa, amb això d'adequats i suficients? No. El Decret 244/1991, de 28 d'octubre, que fa referència al professorat no universitari, diu en el seu article 1.2.3 que cal que aquest personal tingui un coneixement adequat, naturalment, d'acord amb el previst a la legalitat vigent. El mateix Decret, a la disposició addicional primera, diu que cal que aquest personal tingui un coneixement sufi-

cient de català, d'acord amb la legalitat vigent. La Llei 8/1987, de 15 d'abril, referent a la Llei municipal i de règim local, diu, en l'article 302 que els funcionaris que vinguin de fora de Catalunya han de tenir un coneixement suficient de català. L'article 30 i l'article 34 de la Llei de la funció pública –que al seu moment va ser impugnada i que va tenir una sentència favorable del Tribunal Constitucional– no només fan referència a aquest coneixement, sinó que precisen que es tracta d'un coneixement oral i escrit –oral i escrit. I finalment, el Decret 214/1990, que desplega la Llei de règim local –és un reglament relatiu al personal de les entitats locals–, en el seu article 106, que preveu la incorporació de personal procedent d'altres administracions de fora del país, de fora de l'àmbit nacional, parla de coneixement *suficient* de català, sempre, naturalment, d'acord amb la legalitat vigent. Només faltaria.

Aleshores, si hi ha una, dues, tres, quatre, cinc disposicions –des de decrets fins a lleis– que fan referència a coneixements adequats i suficients de català d'acord amb la normativa i amb la legalitat vigent, per quins set sous això no pot ser també incorporat en una llei d'aquestes característiques?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El Grup d'Iniciativa per Catalunya també manté esmenes a aquest títol segon. Per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Senyor president, en tenia moltes perquè això..., anava a dir que en tenia moltes perquè, realment, en tenim poques, i encara els donaré més bones notícies retirant-ne en aquests moments unes quantes. Apuntin: retirariem la 103, la 126 i també..., n'hi ha una que és transaccionada, per tant no la defensariem, que seria la 69, però retirariem la 103 i també la 106 i la 126. Per tant, les esmenes que ens queden en aquest títol, que les defensariem conjuntament, a més d'incloure-hi, també, de fet, la 247, que –potser és un embolic dir-ho– no forma part d'aquest títol però sí que té a veure amb aquestes esmenes; la 247 forma part de la disposició transitòria tercera. Si vol, ho tornarem a repetir allà.

El Sr. PRESIDENT: Parla de la 247?

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, perquè és el mateix bloc d'esmenes. Si vol, ja la dono per defensada ara, i quan toqui, a l'últim títol, no hi insistirem.

Nosaltres defensariem..., el bloc d'esmenes que tenim en aquest títol és dividit en tres. Un és tot el tema que n'ha fet també menció el representant d'Esquerra Republicana, que és un tema quant als noms militaritzats del personal de Mossos d'Esquadra. Nosaltres hem presentat una sèrie d'esmenes que totes tenen el mateix sentit –la 79, 78, 81, 95, 103, 114 i també la 247 de què fèiem menció–, que nosaltres entenem que els noms haurien de ser diferents. Una policia civil no té per què tenir noms militars. Es va començar ja amb aquest tema en la Llei de policies locals, a desmilitaritzar-ne uns quants. Aleshores no entenem per què es frena,

això; no entenem per què una policia civil..., no s'han d'anar donant els noms només civils, i no aquests noms que ens recorden el tema militar, i ja hem dit abans que nosaltres estaríem en contra de la militarització de qualsevol tipus de policia. És evident que els Mossos d'Esquadra són una policia civil. Aleshores, no entenem per què han de tenir determinats noms. Tots aquest blocs d'esmenes fan referència al mateix tema.

Un altre problema, un altre tema que teníem referent i que fa menció de tot un bloc d'esmenes –n'hem retirat algunes–, és el tema de concurs-oposició o lliure designació. Nosaltres hem retirat en aquests moments unes esmenes i la senyora ponent haurà vist que, en alguns casos –és a dir, en els casos de més alt nivell–, nosaltres entenem que sigui lliure designació, per motius que no cal explicar aquí, però que, en casos que ja baixen una mica més, nosaltres entenem que ha de ser de concurs-oposició. Per tant, hem mantingut unes esmenes, n'hem deixat unes altres; nosaltres som suficientment conscients que hi ha determinats càrrecs que no es poden deixar sempre al concurs-oposició, però en canvi sí que d'altres creiem que això hauria de ser.

Una altra de les esmenes, que n'ha fet menció també el senyor Carod-Rovira, i és concretament la referida a l'article 37, és el tema de les situacions provisionals, que nosaltres creiem, igual que ell, que haurien de ser com més curtes millor. L'article 37 dóna dos anys de temps a qui pot exercir unes funcions, dos anys de temps a qui pot exercir l'encàrrec de funcions en una etapa provisional. Nosaltres creiem –i en aquest sentit coincidim amb Esquerra Republicana– que un any és temps suficient. Per tant, seguim mantenint aquesta esmena a la 137.

Per altra banda, ja he dit, senyor president, que hi havien algunes esmenes transaccionades, concretament una a l'article 16, que ja n'ha fet menció el senyor Carod-Rovira, que l'havia també transaccionat; és una esmena que estem especialment satisfets que s'hagi transaccionat, perquè fa referència a un centre de dades que nosaltres havíem demanat que així es tingués en compte a aquesta Llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. El Grup Popular. El senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, defensariem també totes les esmenes d'aquest títol segon, que són la 77, 80, 82, 86, 91, 96, 98, 100, 101, 116, 121, 139, 144, 146 i, si m'ho permet, perquè està en relació amb el tema del títol segon, l'addicional 237.

El Sr. PRESIDENT: Ho pot fer.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les nostres esmenes a aquests articles es dirigeixen a modificar l'estructuració jeràrquica del Cos de Mossos d'Esquadra en el sentit que els caporals passin de l'escala bàsica a l'escala intermèdia. Es tracta que als funcionaris policials que hagin de tenir funcions de comandament d'un o més funcionaris en els diferents serveis policials se'ls exigeixi titulació de grup C, degut que aquests tenen funcions de comandament i, per tant, han de comptar

amb un nivell mínim de formació, que ha de garantir un adequat nivell cultural per al compliment de les seves responsabilitats. En aquest sentit, hem fet prevaldre sobre altres consideracions el criteri d'eficàcia en aquest comandament.

Les esmenes 85, 86 i 237 s'han presentat per coherència amb el plantejament esmentat: reordenem l'escala bàsica —amb les nostres esmenes quedaria reduïda a tasques executives que comporten l'exercici de funcions policials— i, per tant, la referència a les funcions de comandament es trasllada de l'escala bàsica a l'escala intermèdia.

Finalment, la nostra esmena número 237 té com a finalitat integrar els funcionaris del Cos de Mossos d'Esquadra que actualment tenen la categoria de caporal a un nou grup, al qual estaran adscrits en aquest sentit, i proposem que el personal que pertanyi al Cos de Mossos d'Esquadra amb categoria de caporal a l'entrada en vigor d'aquesta Llei quedi inclòs dintre del grup C i conservi el seu nivell encara que no posseeixi la titulació exigida per al grup.

La nostra esmena número 91, a l'article 22, recull que l'exempció de fer el curs selectiu per a aquells aspirants que aportin un certificat conforme han superat el curs corresponent a l'Escola de Policia de Catalunya s'ampliï també quan s'aporti un certificat conforme han superat el curs impartit per una altra Administració o escola de funcionaris que hagi estat homologat per l'Escola de Policia de Catalunya, ja que hi ha altres administracions, com per exemple la local, que tenen escola de funcionaris pròpia. Per exemple, l'escola de la Guàrdia Urbana de l'Ajuntament de Badalona imparteix un curs de formació bàsica homologat per l'Escola de Policia de Catalunya. El que cal garantir perquè es doni aquesta homologació és que el curs tingui el mateix contingut i durada, ja que altrament ens trobaríem amb greuges comparatius entre els aspirants, en poder-se donar cursos selectius amb diferents facilitats de superació, i en aquest sentit la nostra esmena número 96.

Amb les esmenes números 98 i 100, el Grup Popular pretén que per a l'accés a les categories d'inspector i d'intendent, donades les característiques del lloc a ocupar, sigui preceptiu en tot cas superar un període de pràctiques a més a més del procés de selecció i del curs específic. Aquest període de pràctiques s'haurà de determinar, a més a més, a la convocatòria, i també que es doni mentre duri, als qui el realitzen, la consideració de funcionaris en pràctiques.

Finalment, pel que fa a la nostra esmena número 101, va dirigida que les bases de la convocatòria per a l'accés a la categoria d'inspector i d'intendent puguin preveure l'acumulació de places vacants d'un torn a l'altre si el nombre d'aspirants que supera les proves selectives és inferior al de les places objecte de convocatòria en algun torn, ja que no es pot preveure només l'increment de vacants del torn, del torn lliure al torn de promoció interna, sinó que s'ha de preveure també a l'inrevés.

En el mateix sentit que la nostra esmena, la Sentència del 20 de gener de 1992, del Tribunal Suprem, recull que la promoció interna sense límit legal exprés pot originar, portada a les seves extremes conseqüències, que es tanqui l'accés lliure

re als cossos o escales amb exigència de titulació superior a la del certificat d'escolaritat, perquè totes les vacants es reservin a ella. Per tant, és convenient fixar límits a les places reservades al torn de promoció interna, com ho és també establir l'acumulació de places vacants entre els dos torns, no només l'acumulació al torn de promoció interna.

La nostra esmena número 116 a l'article 25 va dirigida que els comissaris i majors del Cos de Mossos d'Esquadra hagin no només de realitzar, un cop designats i abans del seu nomenament, un curs d'adequació impartit per l'Escola de Policia de Catalunya, sinó que a més a més el superin, perquè, si no es fa així, el sistema de lliure designació permet col·locar qualsevol persona de confiança sense els coneixements i la preparació adequats per a l'especificitat de les funcions i els camps d'actuació dels comissaris i majors i fomentar el clientelisme polític.

No es pot, com fa el Projecte de llei, limitar l'ingrés a un cos reservant les places exclusivament per a la promoció interna, perquè això vulnera els principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat en l'accés a la funció pública, i en aquest sentit va dirigida la nostra esmena número 121, en fixar que l'ingrés als llocs de facultatius i tècnics s'efectuï per accés lliure mitjançant els sistemes d'oposició, concurs o concurs-oposició, i es pot reservar fins a un 50% per al torn de promoció interna entre funcionaris en actiu del Cos de Mossos d'Esquadra i la resta de cossos especials de la Generalitat, dels grups A i B.

El Projecte de llei preveu que, quan es reuneixin tots els requisits per exercir-lo, el titular de Governació pot procedir per raó de la urgència a cobrir, mitjançant encàrrec de funcions a un funcionari del Cos, les vacants en els llocs de treball de les categories superiors a la de mossos. L'esmena número 144, del Grup Popular, preveu que aquest encàrrec de funcions doni dret al funcionari a percebre totes les retribucions del lloc de treball que s'encarrega i que sigui efectivament desenvolupat. És incoherent preveure només que es percebrà el complement de destinació del lloc que s'encarrega; cal que es recullin totes les retribucions del lloc de treball, sempre que aquest sigui efectivament desenvolupat.

I finalment, l'article 38 de la Llei fixa que per necessitats del servei degudament justificades es podrà disposar el trasllat forçós dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra. Amb l'esmena número 146, del nostre Grup, es tracta de fixar en quins casos i qui pot disposar el trasllat forçós enfront de l'ambigua redacció del Projecte, considerant que aquest trasllat forçós només s'ha de produir per necessitats del servei justificades i amb caràcter excepcional.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra, té la paraula la senyora Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em correspon defensar el títol segon de la Llei, que fa referència a l'organització i l'estructura del Cos de Mossos d'Esquadra. Aquest títol es divideix en tres capítols que parlen del Cos de Mossos d'Esquadra i de les

disposicions generals de l'accés i promoció, la formació i la relació de llocs de treball i la seva provisió.

Parlarem primer de la primera esmena, que és del Grup d'Esquerra Republicana. Aquesta és una esmena molt especial, com ha dit el senyor ponent, i ens demana..., i ens remet a l'article 13.3 de l'Estatut d'autonomia, però jo diria que fa una interpretació molt al seu aire. I tan al seu aire que, segons com, podríem agafar un refredat, i, per tant, nosaltres anirem molt en compte amb aquesta esmena.

Miri, nosaltres, amb aquesta Llei hem intentat esgotar al màxim les possibilitats que ens dona l'Estatut. Vostè sap que aquesta ha estat la premissa que ens ha marcat en tot el debat en ponència i en tot el debat de totes les esmenes, i no volem passar-nos ni per un costat ni per l'altre. És a dir, a vostè no li podem acceptar aquesta esmena, perquè aleshores sí que algú podria tenir la temptació de presentar-la al Tribunal Constitucional, i nosaltres no volem donar cap punt on es puguin agafar perquè això sigui així. Per tant, tal com hem estat curosos en el debat en ponència, ho serem ara en la no-acceptació, per descomptat, d'aquesta esmena.

Hi ha tota una sèrie d'esmenes que vostès parlen –i aquí bàsicament qui s'hi ha dedicat més ha estat el Grup d'Iniciativa, però crec que van de bracet amb Esquerra Republicana–, és de terminologia només, de nomenclatura; és a dir, vostès diuen que tenen reminiscències militaristes i que, per tant, això és el que voldrien treure. Mirin, de fet es pot agafar una terminologia o una altra, no té més importància. O sigui, el fet que hi hagi una nomenclatura o n'hàgim acceptat una altra no vol dir que tingui una actitud determinada el Cos de Mossos d'Esquadra, el cos de policia. El que indica quina serà l'actitud i quina és la formació és la preparació i, en definitiva, és la professionalitat. Això és el que realment marca la pauta.

I hi ha alguna altra cosa que, per mi, és tan important com aquesta. Un cos de policia és un cos bàsicament jeràrquic i aquesta idea de jerarquia hi ha persones que l'entenen amb una nomenclatura i persones que l'entenen amb una altra. És a dir, a mi quan em diuen –jo que no hi entenc gens, en terminologia militar–, quan em diuen: «és que és un sergent», jo sé que aquella persona és una persona que té comandament, i ho entenc; quan em diuen que és un oficial, escolti, la veritat, jo d'oficials n'he trobat a totes les empreses i en diferents rams, per tant, no tinc la mateixa..., almenys jo no ho agafo de la mateixa manera. M'estimo més que, encara que sigui militarista, això dona aquesta idea de jerarquia i, per tant, d'autoritat. I és per això que nosaltres no els acceptarem tampoc cap d'aquestes esmenes.

A l'apartat de les escales, dins d'aquestes sí que ens trobem –i aquesta és coincident a tots els grups– que vostès demanen que entrin dintre d'una mateixa escala, de l'escala bàsica..., que es treguin de l'escala bàsica –millor dit– els caporals. Per què nosaltres entenem que a l'escala bàsica hi ha d'haver caporals i hi ha d'haver els mossos? Miri, bàsicament, perquè en qualsevol feina sempre hi ha la voluntat, sempre és bo que hi hagi una possibilitat d'ascens, que tu

tinguis la possibilitat de saber que tu no et quedaràs per sempre més en aquella mateixa categoria.

Hi ha molts mossos que vostès saben que no tenen una titulació adequada per accedir a un lloc de comandament i que, per tant, quan entren de mossos raso saben que, si més no, tenen aquesta possibilitat d'arribar a caporals. I això és un estímul, i crec que és bo no en el Cos de Mossos, sinó en qualsevol tasca, en qualsevol feina, que hi hagi aquest estímul per saber que pots arribar a algun lloc més. I és amb aquesta voluntat que nosaltres entenem..., i a més a més això passa no únicament en el Cos de Mossos, sinó en tota la funció pública. Per tant, per analogia posem en aquesta escala bàsica els mossos i els caporals.

Em referiré a una esmena del Grup Popular, que és la 91. L'esmena 91..., jo el convido que vostè busqui l'esmena 125, del Grup d'Esquerra Republicana, que és molt semblant; és a dir, en el fons ve a dir el mateix; el que passa és que ho diu d'una manera que nosaltres ho podem acceptar. Què diu l'esmena d'Esquerra Republicana 125? –i que, per tant, ja anuncio que nosaltres la votarem a favor. Diu que «l'Escola de Policia de Catalunya procurarà la convalidació acadèmica per l'administració competent dels estudis que es cursin en els seus centres i convalidarà, al seu torn, aquelles matèries que hagin estat superades prèviament en altres centres educatius oficials, en la forma que es determini reglamentàriament.» Quina és la diferència bàsica? Escolti, l'Escola de Policia no pot homologar uns estudis d'una altra escola; aquesta capacitat d'homologació correspon a l'Estat i correspon al Consell de Rectors i a altres autoritats universitàries. És a dir, aquí hi ha l'autonomia universitària que nosaltres, com és lògic, hem de respectar, i per això no li podem acceptar aquesta esmena i, en canvi, sí que acceptem i votarem a favor de la d'Esquerra Republicana.

D'altra banda, jo no sé quin informe, senyor Simon Pujol, però a l'escola de Badalona de mossos, de policia local, no donen, no existeix la formació bàsica; per tant, no sé d'on ho ha tret, però no pot haver-hi aquesta homologació per a l'Escola de Policia, perquè... (*Remor de veus.*) Així doncs, no l'he interpretat bé i, per tant, si de cas, ja m'ho explicarà més tard.

Un altre dels temes en el qual crec que coincideixen tots, però bàsicament també Iniciativa i Esquerra, és la d'incloure el Grup C a l'escala de facultatius i tècnics. El Grup Popular va més enllà i demana de suprimir les paraules «entre funcionaris»; és a dir, que els funcionaris..., jo interpreto això: dir que se suprimeixi «entre funcionaris» vol dir que no puguin accedir a l'escala tècnica, almenys de la manera com està escrit.

L'ingrés als llocs de facultatius i tècnics lògicament dona prioritat als funcionaris que treballen dintre del Cos de Mossos d'Esquadra, però també obre la porta a altres funcionaris de l'Administració. I per què ho fa, això? Perquè lògicament és molt tècnic, són llocs molt tècnics i, per tant, es necessiten persones molt especialitzades. Moltes vegades el mateix Cos de Mossos no tenen aquestes persones i, per tant, s'han d'anar a buscar fora.

Fixi's que vostè ens demanava, el Grup Popular ens demanava que hi hagués un 50 per cent d'aquestes places per a professionals especialitzats, que fos només per al Cos de Mossos i la resta, si de cas, que es busqués a fora. Miri si és veritat això que moltes vegades no es poden cobrir amb la gent pròpia, amb els funcionaris propis, que el mateix article, al final, dóna la possibilitat que hi hagi una nova convocatòria de torn lliure; és a dir, moltes vegades no solament entre els mateixos mossos, sinó també entre els mateixos funcionaris de l'Administració no es poden cobrir, i és aleshores quan s'agafa aquesta fórmula d'arribar al torn lliure.

Quant al Grup C, és a dir la possibilitat que hi entrin les persones que tinguin el Grup C, miri, precisament ja li dic que l'alt tecnicisme i l'especialització requereix que no es pugui rebaixar aquest nivell de preparació i, per tant, es requereix o bé una diplomatura o bé una llicenciatura, i és per això que només queda per als Grups A i B.

I permeti'm ara aquesta esmena també tan especial que ha dit el senyor Carod-Rovira, que és la 118, i que demana que acreditin oficialment coneixements de català adequats i suficients. Com vostè ha dit, és una esmena molt especial, tan especial que ens va fer trontollar, que va arribar un moment que nosaltres vam pensar que la hi havíem d'admetre. Va ser després *a posteriori* que valia la pena de fixar-nos-hi i veure què és el que significava acceptar aquesta esmena o deixar-ho tal com estava al Projecte de llei. I finalment vostè sap que hem decidit desestimar-la.

El Projecte de llei parla, a l'article 26, dels comandaments provinents precisament dels cossos i forces..., o bé de les forces armades o de forces i cossos de seguretat de l'Estat, i en parla al més alt nivell. A més de remarcar que caldrà, l'article aquest, a més de remarcar que caldrà que siguin del Grup A, nosaltres tenim una esmena, que és la 105 —que amb això la donaré ja per defensada—, que el que demanem és que, a més a més, s'introdueixi un nou apartat que digui: «sempre que reuneixin la titulació requerida». Aquí ens podríem trobar que vostès saben que hi ha la dispensa de grau per a molts cossos i forces de l'Estat, i ens podríem trobar que, a la pràctica, estiguessin amb una titulació inferior a la que nosaltres requerim als mossos d'esquadra, i, per tant, calia introduir també aquesta matisació, i així ho hem fet. Però a més a més, doncs, d'això, què diu la llei? Diu: «i acreditin coneixements de català d'acord amb el previst en la legislació vigent». El dubte, per tant, nosaltres el teníem servit: per una banda volíem, volem que els coneixements de català siguin adequats i suficients, però això ja està previst a la legislació vigent, està previst en la normativa dimanant de la funció pública, i al Grup A se'ls exigeix coneixements de la Junta Permanent de Català corresponents al nivell C. Per tant, la redundància aquesta voldria dir, podria significar o ser interpretada com una malfiança al que ja està previst en la legislació vigent. És per aquest motiu que finalment nosaltres vam creure que era molt més adequat deixar tal com estava la legislació vigent i no introduir cap més adjectiu, perquè en definitiva el català o bé se sap o no se sap, no cal

adjectivar-lo, i aquesta ha estat la decisió que nosaltres hem votat.

Nosaltres, a aquest títol, tenim també altres esmenes: la 105, del Grup de Convergència i Unió, ja l'he dita, però n'hi ha dues més que també votarem favorablement: una és la 125, d'Esquerra, i l'altra és la 139, del Grup Popular. Senyor president, dono també per retirada l'esmena 113, del Grup de Convergència i Unió.

A més a més, a aquest títol s'hi han presentat sis transaccionals. D'aquestes sis transaccionals jo voldria ressaltar-ne només dues: una que és una addició d'un nou paràgraf a l'article 31, que parla de la relació en la qual s'especificarà els llocs susceptibles de ser ocupats per personal en situació de segona activitat, que crec que aquest era un dèficit que tenia la llei i que, per tant, ha valgut la pena de contemplar-lo aquí; i una altra és una esmena, és una transaccional amb la majoria de grups d'aquesta cambra, que parla de la creació d'un centre de dades policiaques per a la recollida, dipòsit, elaboració, classificació i conservació de la informació necessària per a exercir les funcions dels mossos d'esquadra.

Creiem que amb aquest apartat, que era important que la Llei ja ho recollís ara, es donen, s'avalen tota una sèrie d'esmenes que vostès havien presentat i que són molt diverses, però encara nosaltres hem deixat un últim apartat, que amb això dono resposta a una sèrie d'esmenes d'Esquerra Republicana que ens demanaven que es creessin alguns òrgans, i que nosaltres no ho contemplàvem aquí, però que sí que deixem, en el segon apartat d'aquesta transaccional, la potestat que reglamentàriament es puguin crear aquells òrgans i serveis necessaris per al desenvolupament i millora de les tasques policiaques. Creiem que amb totes aquestes transaccionals i amb la possibilitat que elles obren donem sortida, diguem-ne, a totes les esmenes que vostès havien presentat.

I és amb això que nosaltres votarem en contra de totes aquestes esmenes, excepte les que ja hem dit, i favorablement, com és lògic, les transaccionals i les tres que hem indicat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Prego a la senyora secretària que procedeixi a la lectura de les esmenes transaccionals a què ha fet referència la senyora Bruguera.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional amb les esmenes números 68, del Grup d'Esquerra Republicana, 69, del Grup d'Iniciativa, 70, del Grup d'Esquerra Republicana, 71, del Grup d'Esquerra Republicana, 72, d'Esquerra Republicana, i 238, del Grup d'Iniciativa. Addició d'uns nous apartats 4 i 5 a l'article 16: «4. Es crea el Centre de Procés de Dades Policiaques per a la recollida, dipòsit, elaboració, classificació i conservació de la informació necessària per a l'exercici de les seves funcions. L'estructura i funcionament del Centre de Procés de Dades Policiaques s'ajustarà a allò que disposa la Llei orgànica que regula el tractament automatitzat de les dades de caràcter personal i la resta de legislació vigent. 5. Reglamentàriament, es podran crear els òrgans i serveis necessaris per al

desenvolupament i millora de les tasques policíiques referides a coordinació, informació, consulta i assessorament de la policia de la Generalitat.»

Esmena transaccional amb l'esmena número 87, del Grup Popular, 88, del Grup d'Esquerra Republicana, i 89, del Grup d'Iniciativa. Afegir al final de l'article 21.2: «les quals es fixaran a les bases de la convocatòria».

Esmena transaccional amb l'esmena número 124, del Grup d'Esquerra Republicana. Afegir al final de l'article 29.2: «En el seu cas, per tal d'aconseguir adequadament aquests objectius, podrà subscriure acords o convenis amb institucions anàlogues o bé d'altra naturalesa.»

Esmena transaccional amb l'esmena número 127, del Grup Popular, i 128, del Grup d'Esquerra Republicana. Adició d'un nou paràgraf 3 a l'article 31: «La relació especificarà els llocs de treball susceptibles de ser ocupats per personal en situació de segona activitat i la forma d'adscripció en els termes previstos a l'article 62 d'aquesta Llei.»

Esmena transaccional a l'esmena número 136, del Grup Popular. Nova redacció de l'article 33.3: «Totes les convocatòries per a la provisió de llocs de treball es publicaran al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.»

I esmena transaccional amb l'esmena número 140, del Grup d'Esquerra Republicana, i 141, del Grup Popular. Modificació de la primera frase de l'article 36.1: «El Departament de Governació podrà disposar, per necessitats del servei, la redistribució del personal dins la mateixa localitat.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. Els Grups d'Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya i el Grup Popular retiren les seves esmenes perquè es puguin tramitar aquestes transaccionals? (Pausa.) Perfectament.

Doncs, passem a la votació d'aquestes esmenes transaccionals, en primer lloc.

Vots a favor?

Les esmenes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació se sotmeten a votació conjuntament, si no demanen el contrari, l'esmena 105, de Convergència i Unió, la 125, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i la 139, del Grup Popular. Conjuntament.

El senyor Pujol no es decideix... Molt bé, doncs, conjuntament. Són les tres que accepta el Grup de la majoria.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació es votaran conjuntament les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. (Pausa.) Doncs, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 7 vots a favor, 74 en contra i 3 abstencions.

A continuació, i conjuntament, es voten les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades també per 7 vots a favor, 74 en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Popular. (El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.) Sí, senyor Carod-Rovira, vol votació separada d'alguna?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president, voldríem votació separada, per una banda, de les esmenes del Grup Popular a l'article 18, és a dir, la 77, la 80 i la 81...

El Sr. PRESIDENT: 77...?

El Sr. CAROD-ROVIRA: 77, 80 i 81.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Per tant, en deixem una, que no diem. En un altre bloc, les esmenes 90, 91, 96, 98, 100 i 101. I en un altre bloc tota la resta.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. (El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.) Sí?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Que l'esmena número 81, deu haver-hi un error, però em sembla que no és del Grup Popular.

El Sr. CAROD-ROVIRA: No, té un color més aviat rogec. M'he confós; és d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: 81 és d'Iniciativa, exactament. I, a més, la 90 està retirada, senyor Carod-Rovira. (Pausa.) Molt bé.

Doncs, votarem en primer lloc les números 77 i 80.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 3 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 91, 96, 98, 100 i 101, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 3 vots a favor, 75 en contra i 8 abstencions.

A continuació es vota la resta d'esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 11 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten els articles segons Dictamen. Conjuntament? (Pausa.) Doncs... (El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.) Sí, el senyor Carod-Rovira. Votació separada de...?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Nosaltres voldríem, per una banda, junts..., en fi, per a nosaltres poden anar junts els articles 18, 26 i 38...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Per una altra, 17, 19, 23, 24, 25, 28 i 37.1...

El Sr. PRESIDENT: A veure, repeteixi-ho: 17, 19, 23...

El Sr. CAROD-ROVIRA: ...24, 25, 28 i 37.1, i els catorze restants poden anar junts.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. (*La Sra. Oranich demana per parlar.*) La senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Sí, nosaltres, senyor president, demanàrem votació separada del 18, 23, 25 i també el 37.1, que no era excentricitat del senyor Carod, sinó que és quelcom que també veiem el nostre Grup. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: I aquests poden anar conjuntament, els que m'ha mencionat.

La Sra. ORANICH: No, senyor president: el 18, el separàrem dels altres.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs, en primer lloc es vota l'article 18.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 76 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions.

A continuació es voten els articles, conjuntament, 23, 25 i 37.1. Conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 76 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació, conjuntament, l'article 26 i 38.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 76 vots a favor, 6 en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació els articles 17, 19, 24 i 28, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 80 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació es vota la resta d'articles del títol segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem al títol tercer. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya també té alguna quantitat d'esmenes; per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, la satisfacció de la retirada d'algunes esmenes: la 178, la 191, la 197, l'esmena número 200 i la 207.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, retirades.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Defensàrem, doncs, les vint-i-tres restants, que tenim vives. Per una banda, esmenes que fan referència al fet que a allò que se'n diu «el complement específic»; nosaltres proposem la supressió de «la mobilitat per raó del servei i l'especificitat d'horaris», tenint en compte que es tracta de conceptes que no consten en la regulació del concepte «complement específic» que apareix a la Llei de la funció pública.

Una altra de les nostres esmenes fa referència que, sense obviar les característiques professionals dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra, que aquests han de complir la jornada laboral i l'horari de treball amb la dada que és important: amb un còmput anual d'hores igual al de la resta de funcionaris de l'Administració a la qual pertanyen. Si bé en un altre moment havíem manifestat posicions que podien fer pensar en una actitud contrària, nosaltres defensem aquí la possibilitat que, sempre degudament motivat i en situacions d'emergència, es pugui mobilitzar el personal fora de servei, en unes condicions, però, que abans hagin pogut ser ja fixades, de comú acord, per als casos que convencionalment es puguin presentar, pel Consell de Policia.

Hi ha una altra esmena que fa referència..., és una esmena de caràcter lingüístic —més que lingüístic és un error—: parla de «representat sindical» en comptes de «representant», que és el que hauria de ser, per tant ja no val la pena que hi dediquem ni un segon més.

Entre les funcions d'aquest organisme, que és el Consell de Policia, funcions que nosaltres n'hi incorporem de diverses i noves en relació amb les que preveu el text de la Llei, en voldríem remarcar algunes com, per exemple, la participació en l'elaboració dels programes de modernització dels mètodes i tècniques de treball, o bé el fet de participar en les propostes de mesures relatives a la política de personal del Cos, que creiem que són funcions interessants que podria assumir com a pròpies el Consell de Policia.

Pel que fa referència a les eleccions a representants, fixem que haurien de fer-se aquestes dintre dels tres mesos en què expiri el mandat dels representants que ja existeixin a cada moment, i que la condició tant d'electors com d'elegibles —i seria aquesta una esmena d'addició, que, per altra banda, ha estat parcialment transaccionada—, tinguin aquesta condició d'electors i elegibles els funcionaris del Cos de Mossos d'Esquadra, tant els qui es trobin en situació de servei actiu com els que es trobin en una situació de segona activitat.

Una esmena específica és l'esmena 177, que nosaltres incorporem, en el sentit que es fixa en quins casos es té la condició d'escollit o de representant però, en canvi, no es fixa en quins casos es perd aquesta condició de representant; simplement, nosaltres incorporem aquí allò que preveu la Llei de la policia basca; és una versió en un català central estàndard de la Llei de la policia basca on preveu diversos motius, entre els quals un, que és la possibilitat de remoció per l'organització sindical corresponent, la qual haurà de ser expressa i comunicada a l'òrgan competent davant del qual

ostenti la representació. Apareix així a la Llei basca i creiem que és una bona mesura contra les possibilitats de transfuisme individual d'alguns representants, dels quals al llarg de la història se n'han donat diversos casos a totes les parts del planeta democràtic, i tenint en compte que aquests representants ho són en nom d'un col·lectiu determinat, d'unes sigles i d'un programa, i que és en nom d'això que poden adquirir, si els qui tenen la capacitat d'elegir-los així ho convenen, la condició de representants.

Nosaltres sostenim, en canvi, que aquestes eleccions tinguin un caràcter general; que afectin conjuntament tots els membres del cos i, per tant, no per escales; estem parlant dels mossos d'esquadra, un model que suposem que és més proper a l'Ertzaintza, que té justament aquest sistema, i no parlem del Cuerpo Nacional de Policía, que és una altra història i que és la que té aquest sistema d'eleccions per escales, tal com ens proposa el Projecte de llei.

Quan es procedeixi —quan es procedeixi— a la convocatòria i a la celebració de les eleccions, creiem que abans fóra interessant, no només reglamentàriament, que es produís, també, una consulta prèvia als sindicats representatius del sector, com creiem també que l'articulat, tot el que fa referència a la segona activitat, la línia de les nostres esmenes, anaven més properes a allò que era el redactat mantingut durant anys pels diferents projectes o esborranys que se suposava que eren del mateix Departament de Governació, i les propostes que fem no són sensiblement diferents a les que sí que..., és a dir no són millors en el sentit d'una situació, doncs, més confortable en termes laborals per al personal del Cos que aquelles que tenen els membres del Cos Nacional de Policía, per exemple. Això no obstant, hi ha algunes d'aquestes esmenes de la segona activitat que han estat transaccionades amb el Grup de la majoria i, per tant, això comportarà, doncs, la retirada d'alguna d'aquestes esmenes, com és lògic i, d'altra banda, preceptiu.

Incorporem alguns elements nous, com seria el fet que totes les distincions i recompenses atorgades als agents i als comandaments del cos constin en l'expedient personal del funcionari i siguin valorades com a mèrit en els concursos de provisió de llocs de treball. I incorporàvem, també, una altra, algunes esmenes més, amb una figura nova que contempli alguns cossos policials europeus, com és la figura de l'acte de servei; és a dir, aquella situació en la qual, en l'exercici del servei públic a benefici de tercers, fins i tot amb risc de la pròpia vida i posant de manifest un seguit de qualitats, doncs, de caràcter extraordinari, els membres del Cos de Mossos d'Esquadra poguessin rebre aquest qualificatiu d'acte de servei; acte que correspondria, òbviament, a la persona titular del Departament de Governació, un cop escollit el Consell de Policía en cada cas.

Altres fan referència —les nostres esmenes— al fet que, davant determinades faltes, es puguin produir un seguit de sancions, i en aquest sentit em sembla que —tal com es preveu aquí— la possibilitat que en determinades faltes hi pugui haver sancions, ja sigui conjuntament o alternativament, creiem que en aquest cas no es tracta de moltes sancions

sinó que sí, que claríssimament es tractaria d'un excés de sancions, sobretot si es produeixen aquestes conjuntament i en alguns casos no són de fàcil aplicació totes elles de forma simultània. Per aquest motiu, doncs, proposaríem la supressió d'aquest «conjuntament o alternativament», com també en el mateix cas de sancions, en aquell cas, doncs, per faltes lleus, que si es produeix un canvi de destinació que sigui dins de la mateixa localitat. I també en cas de faltes lleus que, s'imposin les sancions que s'imposin, aquestes no comportin —ja que estem parlant de faltes lleus—, en cap cas, la pèrdua d'antiguitat ni la immobilització en l'escalafó.

Nosaltres tenim encara unes esmenes pendents en aquest títol, que són les que fan referència a la qüestió sindical en el Cos de Mossos d'Esquadra. Ens hi hem referit alguns dels ponents; s'hi ha referit també abans l'honorable consellera, i nosaltres voldríem manifestar aquí que, per una banda, és ben cert que els policies tenen unes característiques professionals, laborals, unes funcions òbviament diferents a aquelles que tenen altres funcionaris públics, per exemple els mestres, però estem convençuts que aquestes mateixes característiques i funcions les deuen tenir també els membres de l'Ertzaintza i en aquest cos policial hi ha llibertat d'organització sindical i hi ha, per tant, els sindicats convencionals habituals, és a dir hi ha LSTV, hi ha UGT, hi ha Comissions; per a aquelles persones que es volen afiliar a un sindicat, a una federació o a una confederació d'un àmbit no estrictament policíac, i hi ha sindicats específics del cos per a aquells agents que volen afiliar-se a un sindicat d'aquestes característiques com és, per exemple, el sindicat ERNE.

Per altra banda, veiem com la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat en cap moment limita aquest dret d'afiliació sindical als cossos de policia de les distintes nacionalitats, altres d'aquelles que ja tenen la Guàrdia Civil o la Policía Nacional que en disposen; per tant, és obvi que també en aquest cas en podrien tenir, i en una altra llei referent a l'àmbit policial aprovada en aquest Parlament, la Llei 16 de juliol de 91, que regula, també, doncs, el procés sindical en les policies locals, un altre dels eixos vertebradors —com deia el senyor Camps en el seu moment de la Policía de Catalunya—, doncs, bé, tenen llibertat absoluta d'afiliació sindical en l'organisme que creguin oportú.

En aquest sentit, doncs, creiem que aquest és un dret sindical bàsic que, al nostre entendre, hauria de garantir-se i que, segons el nostre criteri en aquest cas, doncs, la Llei, tal com se'ns sotmet a debat i votació, de cap de les maneres ni respecta ni manté.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i per defensar les esmenes al títol tercer, té la paraula la senyora Magda Oranich.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, gràcies. Tinc una altra bona notícia: a fi i efecte d'acabar abans, l'esmena 150 la retiraria, i defensaria totes les restants que tinc en aquest títol tercer.

Bé, n'hi ha dues que nosaltres considerem molt importants, que n'acaba de parlar el senyor Carod i que n'ha parlat l'honorable consellera aquest matí i que n'ha parlat, també molt, el senyor Camps. Es refereix al tema sindical.

A veure, el tema sindical. És evident —i ho deia ara també el senyor Carod— que nosaltres sabem que són uns funcionaris de policia, no tenen la mateixa característica que uns mestres o que altres funcionaris de policia, però per què a l'Ertzaintza poden tenir llibertat sindical i aquí no?

Jo, vostè sap, senyor Camps, que hem discutit molt aquest tema en Comissió i hem rigut bastant —com és inevitable, no?, riure quan fem coses amb algú tan divertit com vostè—, que vostè ja els veia!, i avui..., el problema és que avui ho ha tornat a dir. Quan diu: «És que si van a reprimir...» A veure, aclarim-nos. Quan vostè i jo ens vam conèixer allà corrent davant la policia, eh?, aleshores sí que venia la policia a reprimir les manifestacions i a reprimir les vagues, però avui dia no volem una policia per reprimir manifestacions ni vagues; volem una policia que protegeixi les manifestacions i vagues. I aquí hi ha la diferència.

Perquè vostè, senyor Camps —ho deia en Comissió, que reiem molt—, recordo que vostè deia: «No vull el López Bulla a les casernes.» I li deia el senyor Carod: «Però si no hi ha casernes dels Mossos d'Esquadra.» És a dir que és un tema que per les hores que hem tingut, que vostè sap que sort —sort— que hem rigut molt i tots ens ho hem pres bé, perquè han sigut hores de molta tensió —i el senyor Guitart em mira també—, i jo crec que, gràcies que tots hem fet un esforç, doncs, molt important, aconseguim estar aquí i jo crec que, a més, facilitant d'alguna manera que segurament els diputats i diputades que no ho coneixen de prop, no saben fins a quin punt estem anant ràpid en una llei que ens hi podríem tirar bastants dies, doncs, però aquest tema, senyor Camps, avui ho ha tornat a dir: «Quan vagin a reprimir...» No!, és que ha de ser..., no pot ser que vagin a reprimir; ha de ser que vagin a defensar el dret sindical. Aquesta és la qüestió; és clar, si anessin a reprimir, potser sí que seria el que vostè diu, però és que nosaltres no volem que vagin a reprimir. En una societat democràtica tenim uns drets constitucionals, entre ells hi ha el dret a vaga, hi ha el dret a manifestació i, per tant, no es tracta de reprimir. Aquesta paraula oblidem-la i no anem al temps enrere en el qual —com molt bé vostè sap, vostè i jo ens vam conèixer en aquell temps— sí que ens reprimien, sí que corríem, sí que vostè ajudava als reprimits —a mi entre ells, vull tornar a recordar que vostè era el meu advocat en determinades situacions... Vull dir que no hi... Però ara ha canviat, això! Ja no es tracta de reprimir.

Per tant, aquestes són unes esmenes que nosaltres li donaríem molta importància. Vostè deia —i té raó, també— que per què, si ja tenen relació, tenim en aquests moments cinc sindicats de mossos d'esquadra, eh? I vostè deia que quina importància, quin problema hi ha que un vagi..., és a dir, uns tenen relació amb Comissions, ja sabem que uns l'UGT, ja sabem... Llavors, jo entenc perquè hem de saber-ho i realment no ho poden ser? Ja sabem que uns... Va ser un jeroglí-

fic: vostè sap que en vam rebre tants que primer no ens aclaríem, ni vostè ni jo ni potser ningú; potser el senyor Carod és molt entès en la matèria i ens anava explicant. Ara, per què no es poden dir el nom del sindicat que realment són? Per què aquesta comèdia que sigui el mateix, però que sigui un altre? Nosaltres no hi estem d'acord.

Per tant, aquestes són unes esmenes que nosaltres defensaríem de manera molt, molt, molt radical, perquè entenem que si en la policia basca hi ha aquesta llibertat de sindicació, nosaltres no agafem el model de las Fuerzas de la Policía Nacional on realment no hi ha aquesta llibertat de sindicació.

Altres esmenes nostres en aquest títol: el Consell de Policia. Aquest és un tema que hem discutit sovint amb la senyora Bruguera i vostè, senyora Bruguera, em va dir: «Miri-s'ho bé, perquè hi ha una part que potser no seria del tot correcta.» Jo, senyora Bruguera, com que valoro molt el seu criteri —vostè ho sap— m'ho he estat estudiant, perquè vaig pensar que potser tenia raó. I realment, seria el que vostè diu si no acceptessin els casos d'emergència, com vostè em deia.

Però, és clar, en els casos d'emergència és evident que no cal que intervingui el Consell de Policia —m'estic referint a l'esmena 152, 153 i 154; vostè sap que ho hem discutit—, però en els altres casos sí que nosaltres entenem que les condicions de jornada laboral, d'horari de treball, el personal fora de servei, etcètera, per què no poden passar pel Consell de Policia? Una altra cosa és que no hi passessin en cas d'emergència, i vostè sap perfectament que en aquest cas no ho esmenem, però en aquests casos, nosaltres sí que considerem que seria important que passessin pel Consell de Policia.

Altres esmenes nostres que fan relació a aquest títol seria també la referència a la segona activitat. Nosaltres tenim un criteri de segona activitat d'alguna manera diferent del que tenen vostès; el senyor Carod-Rovira s'hi referia, a altres projectes que ens havien arribat en aquest tema, abans avançprojectes, pensàvem que eren millors. Vostès saben que aquests temes, aquests articles són uns articles que han ferit molts dels sindicats de mossos d'esquadra, que hi estan absolutament en contra; per tant, nosaltres en aquest tema defensem els drets sindicals dels mossos d'esquadra i seguim pensant que potser era millor fins i tot alguna altra redacció que hi ha hagut abans.

Per la resta d'articles, són tot temes sindicals, són temes que no volem tornar-hi a insistir més, perquè s'hi ha referit també el senyor Carod-Rovira, i, en tot cas, també destacar —com hem fet en altres—, potser el tema de les escales. És clar, vostès no accepten aquest tipus d'escales, però nosaltres acceptem el tipus d'escales. Esquerra Republicana no les accepta; nosaltres les acceptem, però el que sí voldríem és que a les escales fossin proporcionals a les eleccions. Miri's bé vostè, senyor Camps, o senyora Bruguera —no sé qui dels dos portarà l'esmena 180—, perquè a mi em sembla que és lògica la nostra esmena. D'acord que escales, però que no tots siguin de la mateixa escala; aquesta entenem que

és una reivindicació sindical que nosaltres ja hem intentat, d'alguna manera, alleugerir-la, però que crec que seria important que se la mirin perquè pensem que és un punt d'absoluta lògica.

La resta de reivindicacions sindicals que aquí tenim en aquest títol les seguim defensant i, una vegada més, com hem dit en la resta de títols..., i vegin vostès també de moltes esmenes que tenim, no ho defensarem aquí. Les que han sigut acceptades, estan una darrera l'altra acceptades, les que hem presentat; estem, en aquest sentit, ens en congratulem, com també les esmenes transaccionals que hem fet els diferents grups, que votarem totes a favor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Oranich. Suposo que seran acceptades... *(Pausa.)* Bé, pel Grup Popular, té la paraula el senyor Simó Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, del títol tercer defensaré les esmenes vives, que són la 159, 166, 168, 170, 173 i 174.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: És evident que per les característiques de servei públic essencial que té la parcel·lació de l'ordre públic i la seguretat ciutadana suposa la necessitat de configurar de manera diferenciada els drets funcionaris en general i els sindicals en particular dels mossos d'esquadra. Aquest caràcter especial té la seva base a l'article 28 de la Constitució, on es fixa que tothom té dret a sindicar-se lliurement, però la llei podrà limitar o exceptuar de l'exercici d'aquest dret les forces o els instituts armats. Aquesta mateixa limitació es recull a tractats i convenis internacionals ratificats per l'Estat espanyol. En aquest sentit, l'article 22 del Pacte internacional de drets civils i polítics, de 19 de novembre de 1976, on es desprèn que es reconeix a tota persona el dret a associar-se, a fundar sindicats i a afiliar-s'hi i fixa que aquest dret podrà estar subjecte a aquelles restriccions previstes per llei quan aquestes siguin necessàries en una societat democràtica en interès de la seguretat nacional, de la seguretat pública o de l'ordre públic, establint la possibilitat d'imposar restriccions a l'exercici d'aquest dret quan es tracti de membres de les forces armades o de la policia.

En aquest mateix sentit es tracta aquest tema en el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i llibertats fonamentals, en el Pacte internacional de drets econòmics, socials i culturals, en la Carta social europea i en els números 86 i 98 dels convenis sobre llibertat sindical de l'Organització Internacional del Treball.

Aquestes mateixes restriccions o limitacions en relació amb els drets sindicals de la resta de funcionaris es recullen també a la Llei bàsica de forces i cossos; no obstant això, el nostre Grup Parlamentari ha presentat tot un seguit d'esmenes a la secció segona del títol tercer de la Llei per tal de regular més acuradament aquesta matèria en el Projecte de llei en aquelles qüestions sindicals que sense afectar els principis esmentats són més respectuoses amb els drets d'aquests funcionaris. En aquest sentit, l'article 51 del Projecte preveu que les organitzacions sindicals constituïdes legalment tenen

dret a formular propostes i elevar informes o dirigir peticions a les autoritats competents, mentre que l'esmena 166, del Grup Popular, inclou també el dret a ser informades i consultades en les condicions legalment establertes.

Dins d'aquest mateix article 51 es fixa, amb la inclusió de la nostra esmena número 168, que tenen la condició de representants de les organitzacions sindicals del Cos de Mossos d'Esquadra aquells funcionaris que hi pertanyin i hagin estat designats com a tals pels seus òrgans de govern, d'acord amb els respectius estatuts.

Per una altra banda, la nostra esmena número 170 inclou que, a més a més d'aquest tipus de representants, s'hi incorporin aquells que formen part del Consell de Policia Autònoma de Catalunya. L'article 54 del Projecte, en tractar les funcions del Consell de Policia, li encomanava emetre informes als expedients disciplinaris que s'instrueixin per faltes molt greus contra membres del Cos i també per aquells que s'instrueixin als representants dels sindicats. El nostre Grup Parlamentari considera que l'emissió d'aquest informe s'ha d'ampliar també a les faltes greus per les especials característiques en relació amb la resta de funcionaris que té el règim disciplinari del Cos de Mossos d'Esquadra.

Per una altra banda, la nostra esmena número 174 suprimeix l'article 55 del text del Projecte, per considerar que no és aquesta Llei l'instrument jurídic on tractar la integració del Consell de Policia, així com del nombre de funcionaris o fracció que determinen tenir un representant, ja que és una matèria que nosaltres trobem excessivament reglamentista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Ara correspon al Grup de Convergència i Unió el torn en contra i la defensa de les seves esmenes, que en té diverses. Senyor Camps, té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans que me'n descuidi, anunciem la retirada de l'esmena de Convergència i Unió número 156; totes les altres ja les defensaré en el moment que s'escaigui.

I també em complau fer, no la presentació, perquè ho podria fer qualsevol dels ponents, però en tot cas reiterar que es formulen com a transaccionals les esmenes que el senyor president i la Mesa tenen numerades del 10 fins al 18; és a dir, l'esmena 10, que afecta l'article 83 i que parla del Consell de Policia - Mossos d'Esquadra, que defineix aquest organisme. També l'11, que afecta l'addició de noves lletres a l'article 54 i que perfila, tot acceptant esmenes d'Iniciativa i d'Esquerra, respecte a les funcions del Consell de la Policia de Catalunya. També la 12, que consisteix en l'addició d'un nou apartat 2 a l'article 56, que transacciona amb l'esmena 176, d'Esquerra Republicana, que per cert ha estat defensada; en tot cas, ja estava acceptada en aquesta transaccional.

La 13 és una esmena transaccional amb el Grup Popular que dona nova redacció a l'article 59 i clarifica l'atribució d'escons, o millor dit de llocs de representant en el Consell de Policia, que havia quedat dificultosament descrit en la Llei. La 14 afecta esmenes d'Esquerra Republicana, també

de Convergència i Unió, concretament la 318, i dóna nova redacció a l'article 63, que regula la segona activitat. Dic que en aquesta esmena em permetrà el senyor president que m'hi detingui un moment perquè dóna resposta a moltes de les qüestions que respecte a la segona activitat han plantejat la senyora Magda Oranich i el senyor Carod-Rovira essencialment. No recordo si també el senyor Simó Pujol s'hi ha referit; jo diria que no. En tot cas, la nova redacció de l'article 63 diu que en la situació de segona activitat els mossos d'esquadra han de percebre les retribucions bàsiques, etcètera. «En el supòsit que les retribucions» —i això ho vull assenyalar molt especialment— «totals siguin inferiors a les que es cobraven en el moment de passar a la segona activitat, els mossos han de rebre un complement personal i transitori que iguali les retribucions amb les que es percebien anteriorment.» És a dir, aquesta és una esmena transaccional amb tots els grups, pràcticament, que dóna satisfacció a —jo diria— l'excessiva preocupació —i entenguin-me bé— corporativista que expliquen les esmenes presentades en aquest capítol per part, especialment, del Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Certament en la... (*Pausa.*) Perdó, m'aniria fora d'ona i deixi'm acabar les transaccionals. La 15 fa referència a una esmena tècnica que dóna nova redacció o corregeix l'apartat segon de l'article 66; millor dit, és una transaccional verdadera que afecta Esquerra Republicana i el Grup Popular, i és respecte a les distincions i recompenses atorgades que constin en l'expedient als efectes oportuns; petició que formulava amb gran esperança de votació favorable el senyor Carod-Rovira i que jo li confirmo, òbviament, que així serà per part nostra.

La 16, sí, efectivament, és una tècnica a l'article 70, lletra b; no té altra dificultat. La 17 afecta el tema de sancions i faltes, i dóna resposta a una esmena, concretament d'Esquerra Republicana. I, finalment, la 18 afecta tot el tema de les mesures cautelars durant el procediment disciplinari i dóna nova redacció a l'article 77. (*Remor de veus.*)

Jo voldria fer un repàs de les esmenes que queden vives. No tinc constància que en quedin de vives a l'article 40 fins a l'article 46, atès que a l'article 40 han quedat retirades les dues esmenes, i per això podem passar a l'article 47.

Tot el tema de l'article 47 fa respecte a jornada laboral, horaris, etcètera. Jo els he de dir una vegada més que és just, digne, equitatiu i saludable que els horaris dels mossos d'esquadra fossin els mateixos que els que tingués la Generalitat. Ai las, això no és possible perquè, doncs, mirin —l'exemple de la consellera—, un policia no és el mateix que un mestre o l'uixer de la quarta planta, amb tots els respectes pels mestres i els uixers de la quarta planta, la tercera, la primera i la segona; perquè resulta que, per exemple, saben que una de les causes per la qual, concretament, el servei de presons, servei de vigilància a presons, és sensiblement més car? No és, no tan sols, o no és essencialment per la diferència de sou dels mossos d'esquadra; és perquè si treballen poc horari, o un horari inferior a la Guàrdia Civil, que tenia la vigilància, per exemple, de la Model, s'encareix

perquè per cobrir els torns fan falta molts més mossos d'esquadra.

I llavors a mi em sembla, amb tots els respectes..., i entenguin-me bé les paraules, i amb això contesto una miqueta a l'amable crítica que em feia la Magda Oranich. Certament en Comissió i en ponència, sobretot en ponència, hem rigut molt, sobretot pel desconeixement, excepte —que ningú s'ofengui, jo almenys confesso el meu—..., de tota aquesta matèria, que em feia expressar-me en terminologia i amb exemples pràctics. Però, vejam, ara corro tot el risc que vostè pugui a la tribuna i m'estripi pel que li vaig a dir. Però, és clar, un policia és un policia —jo això ho tinc molt clar— i la policia que volem per a Catalunya ha de ser una policia que sigui capaç com a la pel·lícula, aquell policia idíl·lic que ajuda Mistress Brown a baixar el gatet que li havia quedat penjat a l'arbre, sí, i que ajuda aquell vellet, senyor Ferrerons, a creuar el carrer perquè té dificultats; una policia tuïtiva que garanteixi l'ordre públic, ajudi i custodiï i faci la garantia de tots els drets i llibertats dels ciutadans. Amb això, d'acord, però, a més, oi que la policia algun dia ha de repartir estopa? O no? Oi que una manifestació es pot tornar violenta? Home, no em digui que la policia només ha de mantenir la garantia del dret de vaga; és clar que sí. I no em vulgui fer tornar a aquelles velles èpoques en què corríem..., com deia vostè; vostè corria molt més que jo, perquè jo estava gras com ara (*rialles i remor de veus*) i, per tant, a mi els cavalls m'enganxaven sempre i em superaven a bastament. Però no és que vulgui tornar a aquella època. Però, escolti'm, una vaga, o una manifestació, a part de garantir-ne el dret de forma acurada, pot tenir —tant de bo, no—, pot escaure's que es retorni en violenta, i llavors què farà el mosso d'esquadra? Quan li estan fotent un cop de roc al cap o està en perill la seva vida, què ha de fer? Dir: «Perdoni, com que jo sóc un policia modèlic, miri, passi per aquí, i vostè mateix, jo no...»? Home, no. De tant en tant ha de repartir estopa, també, a part del gatet. (*Veus de fons.*)

Sí, sí que hi té a veure, senyora Imma Mayol, sí que hi té a veure, o almenys ja li dic que puc ser un ignorant i no em torni a fer, no em torni a dir el mateix que m'ha dit abans el diputat Saura, i, per tant, permeti'm que jo expressi amb tota llibertat la ignorància meua sobre aquests temes, de la mateixa manera que amb la mateixa llibertat expressa la sapiència la diputada del seu Grup que m'ha precedit. (*Remor de veus.*)

Limitació dels drets sindicals. Miri, aquest és un tema que no..., sí, és un tema de discrepància, i, a més a més, per més que hem intentat posar-nos d'acord, no hi ha hagut manera. Ho tenim molt clar, miri. Bé, ho tenim molt clar..., ho tenim erròniament, potser, molt clar. Ens sembla que el model... —i això ho he dit ja en contestar l'esmena a la totalitat—, aquest, precisament, jo diria que és el tema de mínim gruix en què la policia de Catalunya, ara per ara —les lleis també es poden canviar—, no es pot equiparar amb la policia del País Basc, perquè, efectivament, l'Ertzaintza té llibertat de sindicació; llibertat de sindicació que nosaltres mantenim, òbviament que la mantenim. Ara, vejam: s'han imaginat

vostès, amb la fórmula que es preveu en la Llei, fórmules que poden anar des de la dependència funcional a la integració gota a gota, un a un –no integració en massa–, a les fórmules diverses i múltiples que preveu la llei que no condiciona l'entrada d'altres membres i forces de seguretat de l'Estat? És a dir, evidentment, conviuen a Catalunya una sèrie de cossos i forces, actualment, que tenen règims diversos i que a nosaltres ens sembla que, per salvar l'especialitat dels mossos d'esquadra, perquè resulta que així són, perquè són policia, era millor parlar de sindicació lliure dintre d'esquemes dels mossos d'esquadra i no apellar a sindicats fora del cos policíac. Perquè, efectivament, ens podríem arribar a trobar –i, ho repeteixo, això és a tall de caricatura, també– que un bon dia, en una discussió del sindicat, el sindicat que vulguin –UGT, Comissions...–, el representant no fos ni tan sols mosso d'esquadra; podria donar-se, perquè, òbviament, els mossos d'esquadra serien, ara per ara i de bon tros, minoritaris dintre de l'afiliació sindical que pot tenir Comissions Obreres o UGT. Ja sé que això és una caricatura, però és un exemple més, com el que els posava aquest matí, que no els ha agradat gens i que ha estat motiu d'enverinada crítica, i que he intentat pal·liar –pal·liar!– en aquesta intervenció. És un exemple més que a nosaltres ens sembla que l'especificitat dels mossos d'esquadra..., doncs, miri, ens sembla molt millor que tinguin sindicats no afiliats que sindicats de classe –com així es diu– o, si no, que tinguin l'especificitat pròpia d'aquesta sindicació, que no és ni més ni menys democràtica que l'altra: és un altre sistema, no és ni més ni menys democràtica.

Faig una ràpida repassada, finalment, a les esmenes que hagin pogut quedar vives. Crec que, a l'article 47, ja hi he contestat. Al tema de sindicació contemplat a l'article 50, també hi he contestat. I, naturalment, faig defensa de l'esmena 162, en què es preveu, per part de Convergència i Unió, la creació d'un registre especial d'organitzacions sindicals de policia, que s'hauran d'inscriure amb els requisits que preveu la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març. Aquesta esmena ve arran de col·locar-se en la línia de la Llei de la funció pública aprovada en el darrer Ple: no té altra complicació.

Pel que fa a l'esmena 163, és totalment coincident, fins i tot a bastament i superadament coincident, amb la 164, d'Iniciativa, i la 165, també d'Iniciativa. Per tant, la dono per defensada en la defensa que vostè també n'ha fet.

Donarem suport a la 166 i la 168, d'Esquerra Republicana. Donarem suport a la 164 i 165, d'Iniciativa..., 167 i 168, perdó: 167 i 168, d'Esquerra Republicana, i també a la 169, d'Iniciativa.

Pel que fa a les funcions del Consell de Policia, certament, a través de la transaccional que abans hem dit, ja hem recollit molts aspectes i no ens semblaria oportú acollir les esmenes d'Esquerra Republicana –concretament la 171– ni la 172, d'Iniciativa. Tampoc, perquè no entenem massa, fins i tot, la supressió de l'article 55, l'esmena 174, del Grup Popular. Votarem, òbviament, la transaccional –si s'accepta– de l'esmena 176, d'Esquerra –és a dir, crec que és la número 12.

I finalment, pel que fa, senyor president, a l'esmena 177, d'Esquerra Republicana, ens veuríem obligats –perquè el ponent, malgrat el que en principi, en termes de ponència, havia dit, i en el seu legítim dret, no ha retirat l'apartat e d'aquesta esmena–; per tant, nosaltres la votariem favorablement en els seus punts a, b, c i d, però votariem en contra de l'apartat e; és a dir, aquell que parla de «la remoció per organització sindical corresponent, la qual haurà de ser expressament comunicada...», etcètera. Certament, aquesta remoció per part de la mateixa organització sindical presentadora del candidat, i que obté el lloc en el Consell de Policia, ens sembla una esmena que contradiu, malgrat que estigui en la sacrosanta Llei de policia basca, ens sembla una solemne bestiesa i d'un militarisme impropï de vostè, senyor Carod-Rovira. Dir que una organització sindical ordeni a un legítim representant..., que el remogui i li digui: «Vostè ja no és representant», vaja!, em sembla molt gruixut, sincerament. Però, en tot cas, nosaltres no podem estar d'acord a votar-la.

Bé, la 178, està retirada; la 179 i la 180, no podem donar-hi suport, per les raons que abans ja he explicat. Sí a la 181, en funció de la transaccional amb el Grup Popular. No podem acceptar la 182, d'Esquerra Republicana, que és al punt e de l'article 54, atès que ja està en el mateix Consell de Policia; és a dir, ull!, les consultes a les quals apelen vostès constantment al Consell de Policia, tots els reglaments, tot el que és matèria reglamentària, forçosament ha de passar pel Consell de Policia. Per tant, no cal dir: «I aquest tema hi passarà...»; aquest tema és objecte de reglament, per tant, el reglament anirà a consulta del Consell de Policia. Un cop hem dit aquesta afirmació, ja no cal especificar i dir a cada moment quins són els temes que han de passar a opinió, a dictamen, a consulta del Consell de Policia; tan sols dient: «els que escaiguin reglamentàriament», que és el que diu la Llei, ja n'hi ha prou.

Ens sembla que l'esmena 184, d'Iniciativa, pel que fa a la segona activitat, crec que és més oberta la del Projecte: no la votarem favorablement, però, en tot cas... No votarem tampoc l'esmena 185, d'Esquerra; és a dir, nosaltres no tenim segona..., no contempla, perdó, el Projecte segona activitat sense destinació; no volem... –vejam, que no se m'interpreti malament, senyor Carod-Rovira–, no volem membres del cos de Mossos d'Esquadra amb segona activitat desvagats. Aquesta és una tradició típica de més enllà de l'Ebre. I llavors em sorprèn que vostè faci aquesta esmena, miri, em sorprèn. Però vaja, endavant! (*Remor de veus.*) Més enllà de l'Ebre anant cap al centre, vull dir.

Bé, no podem donar suport a l'esmena de l'article 63 perquè ja està recollit en la nostra 188, que inclou, a més a més, una transaccional a l'últim incís; és coincident, aquesta transaccional, amb la que afecta l'esmena 190, d'Esquerra Republicana.

Pel que fa a les esmenes a l'article 64 –concretament és la 191, d'Esquerra Republicana–, lamento dir que ens sembla innecessària, atès el final que diu la mateixa esmena.

Finalment, transaccionada la 192, transaccionada la 194, del Grup Popular, i, pel que fa al règim disciplinari, pel que fa a tot el règim disciplinari, que arriba fins a l'article 77, a part de les transaccionades, a nosaltres ens sembla que la tipificació que comporta la llei és ja la correcta. Concretament, només vull fer referència a dos punts: l'esmena 205, d'Esquerra Republicana, és a dir, vol –i l'ha defensada amb molt ímpetu–, vol que..., amb faltes lleus, en cap cas s'imposaran les sancions següents, sense computar la pèrdua d'antiguitat ni la immobilització en l'escalafó. Escolti'm, si no està prevista, tipificada, concretament, la immobilització en l'escalafó o la pèrdua d'antiguitat, pensi que, en dret penal, la manca de tipificació exclou totalment la possibilitat d'imposar-la, aquesta pena; és aquell principi de *nulla poena sine lege*.

D'acord amb l'esmena 207, d'Esquerra Republicana, que és exacta a la 208, de Convergència i Unió: es pot desconcentrar la imposició de qualsevol sanció i, per tant, estem d'acord amb aquestes dues esmenes. També amb la 210, Popular, que és transaccionada. I aquí s'acaben les esmenes d'aquest títol.

Perdonin per la llargada, però crec que era necessari estendre'm en l'explicació que les senyores i els senyors diputats es mereixen. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Pregó al senyor secretari que doni lectura a les esmenes transaccionals.

El Sr. SECRETARI QUART: Esmena tècnica número 10, a l'article 53. Nova redacció: «El Consell de Policia-Mossos d'Esquadra, sota la presidència de la persona titular del Departament de Governació o aquella altra en qui delegui, és l'òrgan de representació paritària de la Generalitat i dels membres del cos.»

Esmena transaccional número 11, amb l'esmena número 171 (287), del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i 172 (288), del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Addició de noves lletres a l'article 54: «f) L'estudi de programes de modernització dels mètodes i tècniques de treball. g) La presentació de propostes de mesures relatives a la política de personal del Cos. h) Les altres que li atribueixin les lleis i disposicions generals.»

Esmena transaccional número 12, amb l'esmena número 176 (299), del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Addició d'un nou apartat 2 a l'article 56: «2. Tindran la condició d'electors i elegibles, en relació amb la data d'inici del procés electoral, els funcionaris del Cos de Mossos d'Esquadra que es trobin en situació de servei actiu o bé de segona activitat. Així mateix, poden ser electors o elegibles els membres del Cos que es trobin en situació de suspensió de funcions mentre la resolució no sigui consentida o adquireixi fermesa en via jurisdiccional, excepte en els supòsits de suspensió provisional originada per un procediment jurisdiccional o de suspensió ferma per un judici de falta molt greu.»

Esmena transaccional número 13, amb l'esmena 181 (305), del Grup Parlamentari Popular. Nova redacció de

l'article 59: «L'atribució de representants al Consell de Policia s'efectuarà mitjançant el sistema de representació proporcional, atribuint a cada llista el nombre de llocs que li corresponen, de conformitat amb el quocient resultant de dividir el nombre de vots pel de llocs a cobrir. Si existia algun lloc sobrant, s'atribuirà a la llista que tingui una major resta de vots.»

Esmena transaccional número 14, amb l'esmena número 188 (318), del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i 190 (320), del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Nova redacció de l'article 63.1: «En la situació de segona activitat, els mossos d'esquadra han de percebre les retribucions bàsiques corresponents a la seva categoria i les de caràcter personal que tinguessin reconegudes, a més de les complementàries al lloc de treball que desenvolupin. En el supòsit que les retribucions totals siguin inferiors a les que es cobraven en el moment de passar a la segona activitat, els mossos d'esquadra han de rebre un complement personal i transitori que iguali les retribucions amb les que es percebien anteriorment.» 63.2: «El període de temps en la situació de segona activitat és computable a efectes de perfeccionament de triennis i de drets passius en la categoria que es posseïa en el moment de produir-se el pas a la situació esmentada.»

Esmena tècnica i transaccional número 15 amb l'esmena número 192 (325), del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i 194 (327), del Grup Parlamentari Popular. Nova redacció de l'article 67 del Dictamen, que passaria a ser apartat 2 de l'article 66: «Totes les distincions i recompenses atorgades constaran en l'expedient personal del funcionari i es valoraran com a mèrits en els concursos de provisió de llocs de treball. També es podran tenir en compte en els processos de provisió per lliure designació i en els ascensos.»

Esmena tècnica número 16 a l'article 70, lletra p. Afegir al final de la lletra: «o d'altres administracions públiques».

Esmena transaccional número 17 a l'esmena número 202 (365), del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Nova redacció de la lletra b de l'article 74.2: «b) Immobilització en l'escalafó per un període no superior a cinc anys.»

Esmena transaccional número 18 amb les esmenes números 14 (26) i 210 (388), del Grup Parlamentari Popular. Nova redacció de l'article 77: «A l'inici o durant la tramitació d'un procediment disciplinari que s'instrueixi als membres del Cos de Mossos d'Esquadra, l'òrgan competent podrà acordar com a mesures cautelars la suspensió provisional o l'adscripció a un altre lloc de treball. Aquestes mesures podran comportar la pèrdua provisional de l'uniforme, l'arma i la credencial del funcionari expedientat o sotmès a processament. Es valorarà la gravetat dels fets comesos, les circumstàncies concretes de cada cas i l'expedient personal dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra en el moment de resoldre sobre el manteniment o l'aixecament de les mesures cautelars. La resolució en què s'acordi la imposició o la pròrroga de mesures cautelars haurà de ser motivada.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Els respectius grups retiren les seves esmenes per donar lloc a la tramitació de les transaccionals? (*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*) Sí, el senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, retirem les esmenes per donar pas a les transaccionals, però el Grup Popular voldria que constés en acta, que figurés al *Diari de Sessions*, que segons el nostre criteri l'afegitó al punt p de l'article 70 no és una esmena tècnica, sinó que introdueix variants al Dictamen de la Comissió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, així constarà.

Posem, doncs, a votació, en primer lloc, les esmenes transaccionals.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació se sotmeten a votació les següents esmenes: 160, del Grup de Convergència i Unió; 162, del mateix Grup; 163, del mateix Grup; 164, d'Iniciativa; 165, d'Iniciativa; 167, d'Esquerra Republicana de Catalunya; 168, del Grup Popular, i 169, d'Iniciativa per Catalunya. I, a més, la 177, d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb l'excepció de l'apartat e, que serà objecte de votació separada. (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) El senyor... I després també n'hi havien unes altres, la 207 i la 208, de Convergència i Unió. Senyor Carod-Rovira...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, la 207 és d'Esquerra i la 208 és la que és de Convergència i Unió, però, com que diuen el mateix, no hi ha cap problema.

No, deia que nosaltres demanàvem..., tot el que ha dit vostè, totalment d'acord, llevat de les dues primeres de les quals ha fet esment, que serien la 160 i la 162, que s'escau que són de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Aquestes per una banda, i les altres per una altra.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs es voten aquestes...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Pujol vol una travessa especial?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: No, no, és que veig que canviem el sentit de la votació. O sigui, votàvem abans esmenes per grups, i veig que ara es barregen totes.

El Sr. PRESIDENT: No, no, ara es fa una votació, com hem fet abans, d'aquelles esmenes que són acceptades pel Grup de la majoria.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Bé, doncs, llavors, senyor president, nosaltres hem de demanar votació separada de les esmenes d'Iniciativa 157, 164 i 165; de les esmenes d'Esquerra 158 i 161, i a part la 177.

El Sr. PRESIDENT: Li prego que m'ho repeteixi, perquè el meu PC no és tan ràpid.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, votació separada...

El Sr. PRESIDENT: Sí, 154...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: No: 157, 164 i 165, d'Iniciativa, que es poden votar conjuntament, per nosaltres, i votació separada de 158 i 161, d'Esquerra Republicana de Catalunya, conjuntament, i la 177, a part, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs procedirem a fer les votacions en la forma com ha exposat el senyor Pujol, però abans votarem la 160 i 162, de Convergència i Unió.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per 75 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions.

Se sotmeten ara a votació les esmenes números 157, 164 i 165.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per 84 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

Ara es voten la resta d'esmenes d'Iniciativa.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Perdó, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Llevat de la 180, que havíem avançat nosaltres que es votés separatament. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Totes les d'Iniciativa menys... (*Remor de veus.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA: Perdó, perdó, demano excuses.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor president, només per aclarir-nos: estem votant ara la 163, la 167, la 168, la 169, la 207, la 208 i la 177, excepte la lletra e. És així? (*Pausa.*) No?

El Sr. PRESIDENT: No, perquè la 177, lletra e, és d'Esquerra Republicana de Catalunya, i ara estem votant les d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Val, però les d'Iniciativa, la 163...? (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: A veure... No, és que.. (*Pausa.*) A veure si ens aclarim. Ara votarem la 167, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que serà objecte d'acceptació pel Grup majoritari; la 168, del Grup Popular, i la 169, del Grup d'Iniciativa.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Perdó, hi falta la 163.

El Sr. PRESIDENT: La 163, de Convergència i Unió.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Més la 207 i la 208.

El Sr. PRESIDENT: 164, d'Iniciativa, i 165, també d'Iniciativa. (*Remor de veus.*) Estan votades?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Estan votades. Només queden vives, per votar en el grup d'esmenes a les quals nosaltres donarem suport, la 163, la 167, la 168, la 169, la 207, la 208.

El Sr. PRESIDENT: Es vota això, exactament.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

Ara es vota la 177, excepte l'apartat e.

Vots a favor?

Aquesta queda aprovada per unanimitat.

(*Adreçant-se al Sr. Carod-Rovira*) Vol que es voti l'apartat e, senyor..., o el retira?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Tindria un interès particular que fos sotmesa a votació, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, se sotmet a votació aquest apartat e, amb un resultat clarament previsible.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat e ha quedat rebutjat per 9 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació, conjuntament, la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

La Sra. ORANICH: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

La Sra. ORANICH: Una votació separada...

El Sr. PRESIDENT: Doncs, digui-m'ho.

La Sra. ORANICH: La 179, la votarem a part.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. (*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*) I el senyor Pujol?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: La 158 i 161 conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: 158 i 61. Molt bé.

Doncs, primer votarem la 158 i la 161.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 7 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena 179.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 76 en contra i 8 abstencions.

A continuació es vota la resta d'esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 9 vots a favor, 75 en contra i 3 abstencions.

A continuació sotmetem a votació les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Es pot fer conjuntament? (*Pausa.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA: Llevat, senyor president, com erròniament li indicava quan no corresponia, de l'esmena 180.

El Sr. PRESIDENT: Llevat de la 180? (*Pausa.*)

Doncs, votarem la 180 en primer lloc.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 75 en contra i 7 abstencions.

A continuació, la resta d'esmenes d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 9 vots a favor, 75 en contra i 3 abstencions.

A continuació, si no es demana votació separada, se sotmeten a votació conjuntament les esmenes del Grup Popular. El senyor Carod-Rovira demana la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president. Demanem votació separada de les esmenes 170, 173, 174.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs es voten conjuntament aquestes: 170, 173, 174.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció.

La resta d'esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 12 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Correspon ara procedir a la votació de l'articulat segons el Dictamen. (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) El senyor Carod-Rovira, quins articles vol separats?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Nosaltres voldríem, si fos possible, tres agrupacions d'articles: una que serien els articles 40, 63 i 72.

El Sr. PRESIDENT: Com? 40...

El Sr. CAROD-ROVIRA: 40, 63 i 72.

El Sr. PRESIDENT: ...i 72. Sí, un bloc.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Un bloc. Un altre bloc: 47, 50, 51, 57.1, 61 i 74.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CAROD-ROVIRA: I els 33 articles restants en un sol bloc.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. ORANICH: Senyor president, estem pràcticament d'acord amb el que acaba de dir el representant d'Esquerra Republicana. Quant al primer bloc, d'acord, hi estem totalment d'acord, i quant al segon bloc tenim alguna diferència. Nosaltres voldríem que es votés separatament el 62 dels altres; aquí no era exactament el mateix.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, és una altra votació separada.

La Sra. ORANICH: És una altra.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs així es farà.

Articles 40, 63 i 72.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 75 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació es voten els articles 47, 50, 51, 57.1, 61 i 74.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 75 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota l'article 62.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 75 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota la resta d'articles d'aquest títol tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 84 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Fins a les deu del matí de demà, se suspèn la sessió.

(És un quart de deu del vespre i vuit minuts.)

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduceix els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐

BUTLLETÍ OFICIAL

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament*

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

